

Giới thiệu Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen

Một vị tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo chết đi, linh hồn một thiên tài y học sống lại. Khi cô xuyên đến nơi này, tình cảnh của cơ thể này thật sự quá gian nan. Cha mẹ chồng không đoái hoài, chồng lại còn không yêu thương. Còn gặp phải đủ loại sấm soi ghen tức của mấy bà vợ bé...

Dựa vào y thuật cao siêu, tâm hồn thanh tịnh, một con dao mổ nhỏ nhỏ, cô đập hết tất cả các chương ngại vật. Thiếu soái trọng phu vốn coi nàng như cỏ rác nhưng bây giờ đêm đến treo cửa sổ, bỏ lên giường của nàng, muốn trở thành một đôi uyên ương thiên trường địa cửu...

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua miệng giếng

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

“A..... Quý!”

Một tiếng kêu sợ hãi, thật vất vả và lẩm nhẩm mới bò gần đến được miệng giếng lại té ngã trở về, nếu mới vừa xuyên qua đây lại ngã chết nàng cũng là nữ chính xuyên không chết nhanh nhất từ trước đến nay.

Trước đây, nàng là giáo sư y khoa thuộc Bệnh viện Đại học y được, giáo sư trẻ tuổi nhất trong viện, đã từng du học tại Mỹ, vô tình chết đuối, lại ngoài ý muốn xuyên không đến thân thể này, vận mệnh treo đầu nàng, cho nàng thêm một cơ hội, một cuộc đời, tất nhiên nàng sẽ không lại chết như vậy nữa a.

Không bao lâu sau, Lưu quân gia Đốc Quân Phủ mang theo gia đình vợ vàng đuôi tói, đoàn người mang theo đèn lồng, chiếu đến phía hậu viện đèn đuốc sáng trưng.

Nàng đang ngồi trên đài giếng, sắp xếp lại mái tóc dài ướt đầm dề.

Lưu quân gia đến gần quan sát, mặt liền trắng bệch như ánh trăng, người chết thì không thể sống lại, nhưng trước mắt vị này rõ ràng chính là Thiếu phu nhân, sáng nay vừa rót xuống giếng a!

Tuy là hấn xuất thân từ binh nghiệp, càng không cần nói đến những điều người hầu đã từng trải qua, cũng không khỏi nổi một trận da gà.

Thực mau, nàng liền nghe Lưu quân gia nói: “Mau đi thỉnh lão phu nhân đến xem.”

Nàng ngồi ở đài giếng, ngồi lâu như vậy cũng đem ký ức trước kia của thân thể này từ đầu nhớ lại một lần: Nguyên chủ tên Mộc Văn, là con gái duy nhất của vợ cả Mộc gia, nhà giàu có tiếng ở địa phương, đứa trẻ bảo bối này được Mộc lão gia nuông chiều từ nhỏ đến lớn.

Nguyên bản chuyện liên hôn cùng Đốc quân phủ không đến lượt nàng, do ngày đó lão Đốc quân cùng vị thiếu soái Lăng Thận Hành tới Mộc phủ nghị sự, nàng vô tình nhìn thấy, vừa gặp đã thương, lúc sau liền nháo nếu không phải Lăng Thận Hành thì sẽ không gả.

Mộc lão gia bắt đắc dĩ, đành phải da mặt dày đi làm mai, Đốc quân có thể cùng Mộc gia phú khả địch quốc liên hôn, tự nhiên vui mừng khôn xiết, liền đáp ứng.

Vì thế, Mộc Văn theo tập tục Mộc gia, cùng tỷ tỷ Mộc Cẩm Nhu, con vợ lẽ, cùng nhau gả tới Đốc Quân Phủ làm thiếu soái Thiếu phu nhân.

Nhưng mà, Mộc Văn ngày thường ở Đốc Quân Phủ cũng không tốt lắm, ngang ngược kiêu ngạo ương ngạnh, nàng không coi ai ra gì, trong phủ đắc tội mọi người từ trên xuống dưới, trọng phu Lăng Thận Hành đối với nàng càng là chán ghét đến cực điểm.

Mộc Văn được gả vào Lăng gia ước chừng nửa năm cũng chưa có hội gần gũi Lăng Thận Hành, nhưng thật ra lại rất hiểu chuyện, hiểu đại cục, không tranh không đoạt với thứ tỷ. Đến lúc này, mọi người phía sau đều lên lút nói không chừng một ngày nào đó Mộc Cẩm Nhu tiểu thư tốt tính làm thiếu soái phu nhân, bọn họ liền sẽ hết khổ.

“Xuy.....” Nàng cười khê ra tiếng, hay cho một câu “hiếu đại cục, không tranh không đoạt!!

Nàng đột nhiên bật cười làm Lưu quân gia sợ tới mức quăng đèn lồng về phía sau té ngã ngồi trên mặt đất, đứng quần liền đều ướt.

Mọi người đều sợ hãi, sáng nay Thiếu phu nhân Đốc Quân Phủ đột nhiên đầm đầu xuống giếng tự sát, có người thấy khi đó bên cạnh giếng chỉ còn lại một đôi giày lụa thêu trên mặt, giếng nước sâu, bên trong không biết nguyên nhân gì lại có nhiều cỏ dại che lại. Đốc quân cùng Thiếu soái đều không ở trong phủ, Lưu quân gia chỉ có thể đi hỏi lão thái thái, lão thái thái vội vàng cho người vớt lên, miệng giếng lại quá hẹp, thân thể người lớn khoẻ mạnh cần bàn không thể chui xuống giếng, công cụ có thể sử dụng cũng đã dùng, kết quả một mảnh vật áo cũng chưa vớt lên được.

Lão thái thái đã phái người mang tin cho Đốc Quân, rốt cuộc người đầm xuống giếng chết chính là tiểu thư Mộc gia, Mộc gia tài lực hùng hậu, mấy năm nay vẫn luôn duy trì quân lương cho Lăng gia chi tiêu, nếu vì chuyện này nào loạn tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến chiến sự bên kia Phương Bắc.

Lão thái thái lo âu, liền có người tới nói Thiếu phu nhân đã bỏ ra từ giếng, lão thái thái khiếp sợ rất nhiều không khỏi phun ra một cò troc khí, dù rằng bà không thích người cháu dâu này, nhưng cũng không nghĩ sẽ nháo cùng Mộc gia.

Lão thái thái vội vàng mang giày, được hạ nhân nâng đỡ vội vàng chạy đến hướng hậu viện.

Thân chủ trước đây tuy tính tình không tốt, nhưng có chỗ hơn người --- có cái mũi rất nhạy cảm, so với người bình thường tốt hơn vài lần, hơn nữa, nàng cũng bị người trong nhà bức bách đi học ba năm trung y, dù cho tâm vô dụng, học không chỗ nào thành, nhưng sách thuốc lại là học đến thuộc lòng.

Cho nên, mấy chữ cuối cùng còn sót lại trong trí nhớ nàng là: “Thù ô đảng.”

Như vậy không phải chính mình đầm đầu xuống giếng tự sát, nàng là bị người từ phía sau đẩy xuống, tuy không có thấy rõ một người nọ, nhưng trong không khí nghe thấy được nhàn nhạt hương vị thù ô đảng.

Thù ô đảng một mặt là trung dược, có thể bổ dưỡng âm huyết, dưỡng tâm an thần, cũng như dùng để điều trị nữ nhân âm hư mất ngủ.

Đây cũng là manh mối duy nhất để lại cho nàng.

~

Động tĩnh bên này quá lớn đã sớm kinh động hạ nhân trong Đốc quân phủ, nơi xa xa một mảnh tiếng bước chân càng đi càng gần, hai nha đầu cầm đèn lồng ở phía trước dẫn đường, mặt sau thất thất bát bát theo mấy phu nhân tiểu thư, đều là bộ dáng vừa tỉnh ngủ, mặt không son phấn, nhưng đôi mắt lại trừng đến tròn xoe.

Lưu quân gia không nghĩ sẽ kinh động đến lão phu nhân, chạy nhanh nhất đèn lồng, tiến lên vấn an.

Lão thái thái chậm rãi đi tới, trên người mặc cái áo ngủ tơ lụa, bên ngoài khoác chiếc áo choàng lông thỏ.

Ban đêm ánh sáng không tốt, bà nhìn cũng không quá rõ, chỉ nghe được người bên cạnh hít hà một hơi, vẫn luôn kể bên lão thái thái là nhị phu nhân thiếu soái - Mộc Cẩm Nhu, gương mặt đẹp sớm đã trở nên trắng bệch.

Mộc Văn đem ánh mắt dời về phía nàng, trong lòng cười lạnh, vị nữ tử nhìn yếu đuối mong manh này, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng- Mộc Cẩm Nhu, quả nhiên một bộ mặt phúc hậu và bộ dáng vô hại ngoan ngoãn.

Lão thái thái lúc này xác định được tình hình nhìn lên, âm trầm bên cạnh giếng thật sự có một người ngồi, xem hình thể, hình dáng này đều cùng nàng cháu dâu kia không sai biệt mấy, nàng không biết bơi, đầm đầu xuống giếng nước như vậy, nếu không chết đuối là không có đạo lý, lão thái thái nhìn thấy, trong lòng đột nhiên dâng lên hàn ý, vội vàng lần Phật châu trong tay niệm một tiếng A di đà phật.

“Này, rốt cuộc là chuyện như thế nào? Nàng rốt cuộc là người hay quý?” Người nói chuyện chính là Nhị di thái Đốc Quân, đã sớm kinh sợ, mặt như sương lạnh.

Người kể đến là Tam di thái nhưng thật ra xuất hiện gần nhau, dùng khăn tay xoa gương mặt, cho là không đúng nói: “Người a, chính là tóc dài kiến thức ngắn, chúng ta ở Vương gia phủ, ba ngày có một nha đầu nhảy giếng,

chuyện không có gì hiếm lạ.”

Lão thái thái nhìn mây lại, không vui đánh gãy nằng: “Đây là Đốc Quân Phủ, không phải Vương Gia Phủ, kia đều là cái gì sự tình trong triều, ngươi còn nói nó làm cái gì.”

Tam di thái ngày thường liền thích đem nấy chữ Vương Gia Phủ treo ở bên miệng, bị lão thái thái răn dạy như vậy cũng là rất mất mặt, quay đầu đi, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Tam di thái bị giáo huấn, nằng vừa rồi bị hạ thấp một màn, Nhị di thái lập tức cảm thấy hồ hập đều thông thuận.

Lưu quân gia lại tiến lên vài bước, lúc này cũng lớn gan, đem đèn lồng lại hướng phía trước người nọ một ít, ánh sáng giống một ngọn lửa nhỏ đang đưa trong gió.

Mộc Văn - Nàng nghe thấy thanh âm, rất cuộc chậm rãi ngừng đầu, tóc dài đen nhánh thấp thoáng buông rũ, một khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, cặp mắt kia lại giống như trắng tròn trong sáng trong trẻo.

Nàng làm một nhóm phu nhân tiêu thư đều sợ tới mức lùi về phía sau vài bước, có người nhất gan trực tiếp bụm mặt kêu lên chói tai.

“Ngươi, ngươi rốt cuộc là người hay quỷ?” Lưu quân gia khụ một tiếng, lớn thanh âm hỏi.

Ánh mắt nàng đầu tiên là dừng ở trên người lão thái thái, vị này tú lệ đoan trang lão Thái quân là mẹ lão Đốc quân, ở đây là Lăng gia đại trạch, lão thái thái nói một là một, nói hai là hai.

Lão thái thái là cực kỳ chán ghét nằng, ngoài miệng không nói, trong lòng đối với người cháu dâu này là một ngàn cái, một vạn cái không hài lòng, nhưng ngại với mặt mũi Mộc gia cũng không quá làm nằng khó chịu, thực sự ghen đến mức rất khó chịu.

“Là người a, các người nhìn đi, trên mặt đất có bóng.” Nhị di thái vỗ vỗ bộ ngực, “Mộc Văn a, ngươi thật là dọa chết người, đang êm đẹp nhảy giống cái gì a, tất cả mọi người đều là người một nhà, có chuyện gì mà không thể thương lượng?”

“Người một nhà?”- Phía sau đám người là một nữ tử, khoác áo choàng dương nhung màu đỏ rực, một đôi mắt thanh triệt sáng trong, lúc này màu mắt thanh lãnh đột nhiên ra tiếng, -“Nói loại lời này thật là cười chết người.”

Nói xong liền không vì bất luận kẻ nào, cổ ý ở trước mặt lão thái thái xoay người rồi đi, đám không coi ai ra gì như vậy đại khái cũng chỉ có tú di thái.

Nhị di thái bị hai câu nói của nàng làm mặt đỏ tai hồng, lại cũng không dám ra tiếng so đo cùng tú di thái, chỉ có thể buồn một mình sinh khí.

Lão thái thái vội vàng phản phó hạ nhân: “Các người còn thất thần làm gì, chạy nhanh đến cạnh nằng, về sau trong phủ lại có đại sự tình gì, ai nấy đều không cần kinh động nằng, nếu là động thai khí phải làm sao bây giờ?”

Tú di thái hiện tại được sủng ái nhất, lại có cốt nhục Đốc Quân, Lăng phủ trên dưới đều đem nằng với bảo bối giống nhau mà cung phụng.

Bên kia mọi người còn quan tâm tú di thái, bên này Mộc Văn đã xử lý tốt đầu tóc ướt, nghỉ thắm tới đầu hay tới đó, nếu ông trời cho nàng cơ hội một lần nữa sống lại, cũng coi như là không bạc đãi nằng.

Từ nay về sau, nằng chính là Mộc Văn, chẳng qua, không phải là Mộc Văn trước đây.

“Thiếu phu nhân, Thiếu phu nhân, thật tốt quá, ngươi còn sống.” thanh âm đột ngột này dọa Mộc Văn nhảy dựng.

“Thiếu phu nhân, ngươi không quen biết ta? Ta là Thúy Quyên a?” Thúy Quyên lắc lắc cánh tay Mộc Văn, nước mắt chảy xuống: “Thiếu phu nhân, ngươi có bị thương không? Mau để Thúy Quyên nhìn một cái.”

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cảm nhiễm thương hàn

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

Nha đầu này là nha hoàn bên cạnh nằng, xem ra khóc đến tình ý chân thành.

Mộc Văn ngâm ở trong nước một ngày, thân mình thực sự mệt mỏi, đánh phải bắm vào cánh tay Thúy Quyên miễn cưỡng đứng dậy.

Lão thái thái thấy nằng có thể đứng được, trông mắt cũng là đen nhánh có thần, tuy rằng vẫn luôn không mở miệng nói chuyện, nhưng người này tám phần là còn sống, nằng tuy rằng không thích Mộc Văn, đã vậy cực sĩ diện, đương nhiên không nghĩ loại sự tình đâm đầu xuống giếng tự sát này phát sinh ở Lăng gia đại trạch, nếu bị truyền ra bên ngoài sẽ bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, quan trọng nhất là bọn họ hiện tại không thể đắc tội Mộc gia.

“Đi tìm đại phu lại đây nhìn một cái.”

Lưu quân gia khó xử nói: “Lão phu nhân, đã trễ thế này, y quán đều đóng cửa.”

“Đóng cửa thì tìm biện pháp khác.”

“Nãi nãi, không bằng ta xem cho muội muội.” - Mộc Cẩm Nhu từ trước vẫn luôn không lên tiếng, cất bước tiến lên xin ra trận, “Ta tuy rằng học nghệ không tinh, nhưng có thể xem ra đại khái.”

Lão thái thái nghe vậy, bưng tỉnh cười nói: “Ta thiếu chút nữa quên mất, trong phủ chúng ta còn có bảo bối như ngươi.”

Nhất tới cháu dâu này, lão thái thái tự nhiên đầy mặt là hi, hiền lương thực đức, hiểu chuyện ngoan ngoãn, cảm kỷ thư họa không chỗ nào không tinh, nhà ngoại lại là y được thế gia, chi tiết, nằng ưu tú như vậy, lại chỉ có thể làm trắc thất.

Nhị di thái vừa mới bị Tú di thái bác mặt mũi đương nhiên sẽ không bỏ qua cái cơ hội: “Mộc Cẩm Nhu thật là nữ thần y, lần trước đưa cho ta mấy thang thuốc bổ, ăn lúc sau thần thanh khí sảng, như là trẻ đi vài tuổi.”

Mộc Cẩm Nhu khiêm tốn lắc đầu: “Chỉ là chiếu từ sách vở ra, không có gì ghê gớm, nhị di nương nếu thấy dùng tốt, ta về sau lại đưa một ít đến phòng người.”

“Ai nha, vậy cảm ơn trước.”

“Nhị di nương không cần khách khí, đây là Mộc Cẩm Nhu hiếu kính ngài.”

Mộc Cẩm Nhu khiêm cung làm mặt mũi Nhị di thái nói đó bị tú di thái vớt vớt, tìm nhặt được về, biểu tình không khỏi có chút đắc chí.

“Muội muội, ta tới xem ngươi một cái.” Mộc Cẩm Nhu thông thả ung dung đi tới, thủ đoạn đuổi tới muốn cầm tay Mộc Văn, lại bị nằng không dấu vết tránh đi.

Mộc Văn là bác sĩ, thân thể của mình là cái trạng thái gì, nằng so bất luận kẻ nào đều biết rõ, không cần người khác tới vung tay múa chân.

“Cảm ơn ý tốt của tỷ tỷ.” Mộc Văn doanh doanh cười, trong mắt lại vô ý cười, “Ta rất tốt.”

Mộc Cẩm Nhu ngây ngẩn cả người, muội muội nằng ngày thường điều ngoa tùy hứng khi nào biến cái nói ngọt như vậy, trước kia chưa bao giờ kêu nằng một tiếng tỷ tỷ.

Mộc Cẩm Nhu quét mắt, tay bị gạt đi, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống: “Muội muội, không cần hồ nháo, vừa rồi đụng tới tay ngươi, rõ ràng liền biết lợi hại, ngươi ở trong nước ngâm lâu như vậy, vạn nhất cảm nhiễm thương hàn.....”

Này hai chữ vừa ra khỏi miệng, người chung quanh giống như chim sợ cành cong, vội vàng lùi về phía sau mấy bước, ngay cả lão thái thái đều lộ ra thần sắc kinh hoảng, chỉ là ngại mặt mũi mới không có chút sự mè.

Phản ứng của mọi người làm Mộc Văn có chút nghi hoặc, nhưng nằng lập tức liền phản ứng lại, ở thế kỷ 21, bệnh thương hàn không phải là bệnh nặng, nhưng ở cái niên đại này, bệnh thương hàn lại là bệnh nan y, vẫn là sẽ lây bệnh nan y.

Mộc Cẩm Nhu hiểu y thuật, chẳng sợ nắng nói chính là vạn nhất, cũng đủ làm cả nhà kinh sợ ra một thân mồ hôi lạnh, những ánh mắt nhìn Mộc Văn đều có chút lo sợ, giống như nàng đã bị bệnh bất trị.

Bí mật này khó giữ trong phủ, nếu nhiều người biết, thực mau liền sẽ truyền tới tai thiếu soái, hẳn vốn dĩ không thích nàng, còn có thể bị cảm nhiễm lây bệnh ngoan tật, chỉ sợ càng phải đối với nàng mà tránh xa.

~ Cù xài xixie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thiếu soái đã trở lại

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn trong lòng cười lạnh, trên mặt lại lộ ra biểu tình sợ hãi, hai tay nắm chặt Mộc Cẩm Nhu, đồng thời hung hăng hất xì hai cái, cái hất xì kia giống như là cố ý, mỗi một chút đều hướng về phía mặt Mộc Cẩm Nhu, nàng không kịp tránh né, bị phun đầy mặt.

Thúy Quyên một bên lập tức kinh hoảng lên: “Thiếu phu nhân, người sẽ không bệnh thật sự chứ?”

Mộc Văn nhìn sắc mặt Mộc Cẩm Nhu có chút khó coi, nồn nóng hỏi: “Tỷ tỷ, người mau nói cho ta biết, có phải ta thật sự bị cái loại bệnh đáng sợ này?”

Mộc Cẩm Nhu khòe miệng run rẩy, nhất thời nghẹn lời.

Vừa rồi tất cả mọi người đều thấy, Mộc Văn vẫn luôn bắt lấy tay nàng, tứ chi hai người có tiếp xúc thân mật, hơn nữa hai cái hất xì kia đều phun ở trên mặt nàng, nếu nói Mộc Văn bệnh thương hàn, nàng hiện tại khó thoát khỏi bị cảm nhiễm nguy hiểm, cả nhà cũng sẽ đối với nàng mà tránh xa.

Lại nhìn đến Mộc Văn, đôi mắt thanh triệt vô tội, thế nhưng không thể phân biệt nàng là cố ý hay là vô tình.

Mộc Cẩm Nhu đành phải căng da đầu cắn chặt răng, ôn nhu an ủi: “Muội muội không cần nhiều lời, tất nhiên là sẽ không rồi.”

Mộc Văn nghe xong, phảng phất thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc này mới buông ra tay nàng: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.”

Nghe nói nàng không có cảm nhiễm thương hàn, không khí ngột ngạt vừa rồi mới chậm rãi tiêu tán, xem ra Mộc Cẩm Nhu ngày thường bỏ không ít công sức, chỉ là một câu, một từ phiên diện liền có thể làm cả nhà tin là thật, nếu là nàng thêm hoa thêm màu nữa, Mộc Văn tất nhiên trầm mặt khó biện.

“Được rồi, đều tan ra đi, Mộc Văn nếu không có gì trở ngại liền trở về nghỉ ngơi đi, về sau cũng không cần hành động theo cảm tính, có bất trắc gì, ta cũng không có cách nào nói chuyện cùng phụ thân người.” Lão thái thái ở trong góc đứng hồi lâu cũng cảm thấy lực bất tòng tâm, một bên nha hoàn vội vàng tiến lên đỡ bà.

Lão thái thái đã lên tiếng, mọi người đều chuẩn bị từng người trở về nghỉ ngơi.

Đi không được bao xa, liền có người hầu giống như một trận gió một đường chạy đến mà quát lên, Lưu quân gia sợ hãi làm kinh động lão thái thái, cả giận nói: “Người này đi hấp tấp vội vàng, là đi đâu thai a?”

Người hầu thấy tất cả mọi người đều ở đây, trên mặt lập tức cười: “Lão phu nhân, các vị thái thái, thiếu soái đã trở lại.”

Lão thái thái vừa rồi về mặt vẫn là mỉm cười, nghe vậy lập tức lộ ra vẻ vui mừng, cười lộ các nếp nhăn, “Như thế nào lại quay trở về?”

“Nghe nói là đánh thắng trận, đều an bài thỏa đáng hết thấy liền suốt đêm đuổi trở về, thiếu soái mới vừa vào nhà uống chén canh ấm, nói là mệt, bảo ta chuyển cáo lão phu nhân, sáng mai lại đi bái kiến.”

Lão thái thái gật đầu, trong bàn tay một chuỗi Phật châu, niệm A di đà phật: “Trở về là tốt, trở về là tốt.”

Niệm vài câu, lão thái thái lại hướng về phía Mộc Cẩm Nhu cười tủm tỉm nói: “Cẩm Nhu a, Hi Nghiêu* mới từ chiến trường trở về, mệt nhọc mệt mỏi, buổi tối hôm nay người đi phòng hấn hầu hạ.”

*Lão thái thái nói xong lời này, ánh mắt những người khác đều có ý dừng trên người Mộc Văn, ngày thường chỉ cần vừa nghe đến tên thiếu soái, nàng liền sẽ giống Hoa Hồ Điệp nhào lên.

Chỉ là hôm nay Mộc Văn có chút kỳ quái, nghe được tin tức lão thái thái báo Mộc Cẩm Nhu đi thị tẩm còn có thể bình tĩnh giống như chuyện không liên quan, chẳng lẽ thật là rơi xuống giếng ngã mất trí? Hoặc là đầu óc bị nước vào không quá sáng suốt, bằng không lấy tính cách nàng, lúc này nhất định muốn xông tới đánh nhau cùng Mộc Cẩm Nhu, khiến cho Lăng phủ trên dưới không được an bình.

Ngược lại là Mộc Cẩm Nhu cũng không có biểu hiện ra cái gì vui sướng, mà là nghiêm mặt nói: “Nãi nãi, muội muội đã chịu kinh hoàng không nhẹ, lúc này càng cần thiếu soái quan tâm, vẫn là để muội muội đi thôi.”*

Hi Nghiêu* (tên gọi khác của Lăng Thận Hành)

~ Cù xài xixie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Muốn chết thì chết xa một chút

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Nghe Mộc Cẩm Nhu nói xong, Mộc Văn trong lòng phảng phất có một vạn đầu dê thổi qua, quả nhiên là thời đại mở a, ai đời hầu hạ trượng phu còn phải khiêm nhường, nói tới hôn nhân đối với Mộc Văn bảo thù, luôn tôn trọng một chồng một vợ.

Mộc Cẩm Nhu nhìn thấy, nói với người hầu: “Người đi nói cho thiếu soái sự tình muội muội ta rớt xuống giếng? Muội muội ta thân thể ốm yếu, rơi xuống giếng sợ sẽ bị bệnh phong hàn, tìm đại phu xem ôn hòa một cái.”

Người hầu nghe xong, đầu tiên là nhìn đến Mộc Văn cách đó không xa, do dự một lát mới mở miệng nói: “Hồi nhị phu nhân, sự tình của Thiếu phu nhân, ta đã cùng thiếu soái một năm một mười nói qua, thiếu soái……. Thiếu soái nói, Thiếu phu nhân lần sau nhảy giếng tìm một cái cách xa một chút, đứng ở uế nguồn nước trong phủ.”

Xì!

Trong đám người không biết là ai nhìn không được bật cười.

Mộc Văn tự nhiên cũng nghe tới rồi, tuy rằng giữ bọn họ không có tình cảm, nhưng tốt xấu trên danh nghĩa cũng là phu thê, nói như vậy không khỏi làm nàng quá khó chịu, không khỏi ở trong lòng âm thầm trách nam nhân bất lực vô tình, vô nhân tính.

Mộc Cẩm Nhu thấy mặt hiện lên ý mỉa mai, hướng bên kia nhìn thoáng qua, lại là đột nhiên nghiêm khắc lên: “Hừ.. ở chỗ này nói hươu nói vượn, thiếu soái sao có thể nói ra như vậy, quân gia noi đó còn không đi phạt hấn.”

Người hầu không duyên không cớ ăn trượng hình, về mặt tự nhiên là ủy khuất, trong lòng tự nói chính mình xui xẻo.

“Muội muội, đừng nghe hắn nói bậy, lời này quả quyết không phải là thiếu soái nói.” Mộc Cẩm Nhu hướng về phía Mộc Vân, ôn nhu an ủi: “Người trước tiên trở về nghỉ ngơi tốt, chờ thiếu soái có thời gian, ta nhất định ở trước mặt nói nhiều lời hay, chờ hắn tiêu khí, sẽ đi thăm ngươi.”

Này như ngư khí chủ mẫu, giống như thiếu soái có đi thăm Mộc Vân hay không đều phải dựa vào một câu của nàng, Mộc Vân mệt mỏi, cũng lười so đo lời nói cùng nàng ấy, dù sao nàng cũng không quan tâm gì đến thiếu soái, càng khinh thường với thói ghen tranh sủng

Mộc Vân cười từ một tiếng, “Thật là làm tỷ tỷ lo lắng, ta thân thể rất tốt, liền không nhọc phiền thiếu soái lãng phí thời gian.” – Nói xong liền bước hướng biệt viện mình mà đi.

“Vẫn là giống như trước đây không có quy củ.” Tam di thái cười nhạt một tiếng, ngược lại lại nắm tay Mộc Cẩm Nhu nói: “Cẩm Nhu a, thiếu soái đã trở lại, ngươi đến biểu hiện tốt mới được a.”

Mộc Cẩm Nhu lại là vẻ mặt khó xử lắc đầu: “Nãi nãi, muội muội vừa mới đã trải qua kinh hoàng lớn như vậy, ta nghĩ là sẽ nhường cho nàng. Hơn nữa muội muội đối với thiếu soái một lòng tình thâm, vừa rồi nghe lời nói kia xong chỉ sợ sẽ khổ sở thương tâm. Thiếu soái lần này trở về cũng sẽ trụ một thời gian, ta nghĩ cũng nhất thời không vội ……”

Lão thái thái vẻ mặt không vui bác bỏ ý niệm của nàng: “Muội muội của ngươi so sánh tính cách cùng ngươi quá thực chính là trên trời dưới đất, ngươi đem tâm đều móc ra đối tốt với nàng, nhưng nàng chỉ xem ngươi như kẻ thù, ngươi muốn nhường cho nàng, phỏng chừng sẽ bị người đàn bà đánh đá kia mắng, chuyện này nãi nãi làm chủ, ngươi chỉ lo chăm sóc trạng phu ngươi tốt a.”

Mộc Cẩm Nhu do dự trong chốc lát mới cố mà làm ra vẻ gắt đầu: “Vậy nghe nãi nãi đi”

Tam di thái mặt này phi dương: “Thừa dịp thiếu soái lần này ở trong phủ ở mấy ngày, sớm một chút làm lão phu nhân bế tông tôn tử, cho Lăng gia chúng ta thêm người thừa kế hương khói.”

Nói xong, Mộc Cẩm Nhu dò mặt, những người khác đều cười ha ha, giống như là thật sự sẽ có hi sự, ngay cả lão thái thái đuôi lông mày cũng thêm vui sướng, nếu Mộc Cẩm Nhu mang thai, nàng liền phải làm tăng tổ mẫu, thật là sự kiện thiên đại hi sự.

~Củ cải xiexie~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ai là hung thủ

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Củ Cải ^^

Mộc Vân trở lại lại chỗ ở của mình, tùy ý liếc mắt đánh giá một cái, nhà tạo hình đều là gỗ từ đàn, xa hoa đại khí, nhưng giường cùng bài trí trong phòng đều thiên hướng Tây Dương hóa, xem ra vị Thiếu phu nhân này vẫn là thích đồ Tây Dương.

Bàn sách gần bên cửa sổ, trên bàn có rất nhiều giấy Tuyên Thành chồng chất, Mộc Vân tùy tay cầm lấy xem, mặt trên đều là viết tên một người, xem ra Thiếu phu nhân này dành tình cảm cho thiếu soái nhiều tới nỗi đã tâu hòa nhập ma.

Thúy Quyên lấy quần áo sạch sẽ mang tới, áo ngủ thêu thùa tốt nhất, mặc ở trên người mềm nhẵn thoải mái, nhìn Thiếu phu nhân này tính tình không tốt, nhưng thân là đích nữ Mộc gia, phẩm vị lại không bình thường, đối bản thân cũng là cực tốt, đồ vật dùng trong phòng này đều là hàng thượng thừa.

Mộc Vân rửa mặt lên giường, buông màn lụa dặn dò Thúy Quyên nói: “Ta chỉ sợ muốn ngủ một giấc này tới buổi chiều ngày mai, cơm trưa không cần ăn, cũng đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy ta.”

Thúy Quyên vội vàng nhắc nhở nói: “Thiếu phu nhân, sáng mai là phải đi kinh trà lão phu nhân.”

“Dù sao các nàng cũng không vui khi thấy ta, ta không đi cũng sẽ không có người nhớ thương, đỡ phải chọc các nàng phiền lòng.” --Mộc Vân đem chân hướng trên đầu một chút: “Được rồi, ngươi đi ra ngoài đi.”

Thúy Quyên còn muốn nói gì nhưng thấy nàng đã không định nói nữa liền lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Thúy Quyên vừa ra khỏi cửa liền nhìn đến một thân ảnh lén lút, bóng dáng kia hướng về phía nàng vẫy tay.

Thúy Quyên cẩn thận đóng cửa, mắt nhìn khắp nơi rồi mới đi qua, hai bóng dáng cùng nhau đi vào cuối sân bên sườn cây đa, bóng cây thấp thoáng.

Người nọ hướng mắt nhìn trong phòng, không lưỡng lự tự trong túi móc ra một cái gói nhỏ đưa lên, cũng hướng về phía Thúy Quyên gật đầu, ánh mắt kia phảng phất đang nói: "Làm như thế nào, người hiểu chứ".

Thúy Quyên nhìn chăm chăm cái gói nhỏ kia, biểu tình có chút rối rắm, chậm chạp không chịu nuốt tay, đối phương đem thẳng đến một bao đồng bạc giòn vang nhét vào trong tay nàng, nàng mới hạ quyết tâm, cắn răng dậm chân một cái nhanh chóng đem gói nhỏ cùng với túi đồng bạc kia cùng nhau thu vào túi tiền.

~

Mộc Vân vốn là một mối cực độ, nhưng tại đây nằm trên giường nệm lại vô tâm vào giấc ngủ.

Thủ ô đẳng loại hương vị trung được này, uống đến trong bụng là không nghe đến, trừ phi ngồi trường kỷ trước lò lửa sắc thuốc mới có thể lưu lại ở trên người hương vị rõ ràng như vậy, sắc thuốc loại này thật sự là khổ sai, các phu nhân, tiểu thư tự nhiên sẽ không tự mình đi làm, chỉ có thể là nha hoàn bên người các nàng làm.

Mới vừa rồi ở bên giếng, nàng nghiêm túc phân biệt qua, nha đầu của Mộc Cẩm Nhu - Đậu Khấu, trên người cũng không có hương vị thủ ô đẳng, nếu dựa vào ký ức đời trước này, không đối phó cùng nàng nhất chính là Mộc Cẩm Nhu, Mộc Cẩm Nhu cũng hẳn là người bị hoài nghi nhất, nhưng trên người nàng Mộc Vân không thu hoạch được gì.

Mà mặt khác nha hoàn trên người các phu nhân tiểu thư cũng chỉ có thể ngửi được vị son phấn, trong đại viện này tam đại cô tam di cả cơ hồ đều tề tụ, chẳng lẽ người đẩy nàng xuống giếng cũng không ở trong đó?

Hạ nhân trong phủ này không có 80 cũng có một trăm, từng bước từng bước tra ra không phải biện pháp, hơn nữa thực dễ rút dây động rừng, nàng mới đến, trời xa đất lạ, cũng chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh, đem hắn tìm ra trước còn không có người lại lần nữa xuống tay đưa nàng vào chỗ chết.

Nàng ở ngoài sáng, người ở trong tối, trong tay lại không có cái khác có thể lợi dụng mạnh mẽ, không thể không từng bước cẩn thận.

~

Mộc Vân qua nghỉ ngơi liền một giấc đến buổi chiều ngày hôm sau, tỉnh lại khi mặt trời đã ngã về tây, bức màn kéo đến rắn chắc, trên tủ đầu giường cũng chỉ sáng lên một trăn đèn bàn, đèn bằng đồng thau, chụp đèn màu xanh lục, ánh sáng ủa ấm, đem toàn bộ nhà ở này chiếu đến hư hư thật thật.

~Củ cải xiexie~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ăn ngon đến phát khóc

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Củ Cải ^^

Mộc Văn cảm thấy thú vị liền thuận tay sờ soạng, chỉ chớp mắt trở lại trăm năm trước, sở hữu đồ vật đổi nằng mà nói đều là mới mẻ, trước kia chỉ ở trong TV gặp qua, không nghĩ tới có một ngày cũng có thể người lạ vào trong cảnh, vốn dĩ tính toán thời điểm tháng Chín cùng khuê mật Trà Ngừ đi Nam Kinh Phủ tổng thống chơi đùa mấy ngày, hiện tại nằng ở thế giới kia đã là người chết rồi, đối với người không cha không mẹ, người chân chính chịu thương tâm thế nằng chỉ sợ cũng chỉ có Trà Ngừ.

Nghĩ đến Trà Ngừ đang vì nằng thương tâm khổ sở, Mộc Văn trong lòng cũng không cảm thấy có rút đau đớn lên, đáng tiếc nằng thân ở dị thế, cùng âm dương lưỡng cách không có khác nhau, nếu không phải từ nhỏ thói quen lệ loi một mình, đột nhiên đi vào hoàn cảnh lạ lẫm như vậy, chỉ sợ dọa cũng muốn hù chết.

Mộc Văn đối tượng cảm trong chốc lát liền đi tới án thư, Thiếu phu nhân này trước kia cũng là học qua trường nữ y dược, trong phòng còn có một cái giá sách gỗ đồ điều khác mẫu đơn tường phượng, nằng tùy ý xem liến xem tới mấy quyển sách y học.

Nều nằng ở thế giới kia còn sống, tháng sau liền phải thăng chủ nhiệm ngoại khoa, sẽ là chủ nhiệm ngoại khoa tuổi trẻ nhất trong lịch sử bệnh viện, tuy rằng cảm thấy sự có kỳ quặc về cái chết của nằng, nhưng nghĩ nhiều vô dụng, cuối cùng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Mộc Văn xem y thư trong tay, bất tri bất giác đã bị hấp dẫn, đồ vật tuy cũ, lại là lĩnh vực mới nằng chưa bao giờ đọc qua, y thuật lão tổ tông mấy ngàn năm truyền lại.

Trung y đang thịnh hành, địa vị cũng cổ, so sánh với sau này, Tây y thời kỳ này vẫn là cái mới, y học phương Tây vừa mới tiến hành truyền bá thông qua những nhà truyền giáo, bởi vì là bước khởi đầu, mọi người ôm một tâm thái xem như dị vật không dám tiếp cận, ngay cả một khu nhà giống bệnh viện đều không có, hơn nữa chính phủ cùng người dân địa phương chỉ biết khư khư giữ lấy cái cũ, không chịu tiếp thu cái mới, Tây y phát triển có thể nói là mỗi bước đi đều gian nan.

Mộc Văn có ý tưởng lớn mật, nếu có thể đem Trung y và Tây y ứng dụng cùng nhau, nhất định sẽ làm những bệnh nhỏ, bệnh nan y hoàn mỹ chữa khỏi.

~

Thúy Quyên bưng một chén thuốc vào phòng, nhìn thấy nằng đang xem những quyển sách y học tối nghĩa khó hiểu đó, nghĩ hoặc nhủ mảymay: “Thiếu phu nhân nghe nói thiếu soái yêu thích đọc sách, vì gãi đúng chỗ ngứa liền kêu người làm mua giả sách, trang trí rất nhiều sách, kỳ thật bắt đầu từ ngày mua trở về, nằng ngay cả một trang giấy cũng không dính đến, chỉ tiếc thiếu soái chưa từng có đặt chân qua nơi này nửa bước, càng là không thể nào thấy được.”

Thúy Quyên chỉ nghĩ Mộc Văn làm bõ làm tịch, đi qua đem thuốc đặt ở trên bàn, cũng không sợ quấy rầy nằng: “Thiếu phu nhân, ngài vừa mới thoát chết, nước giếng kia lại lạnh lẽo, lão thái thái sợ ngài bị lạnh, liền mang thuốc đưa lại đây, dặn dò ngài đúng uống đúng giờ.”

Mộc Văn chính là xem đến nhập thần, tựa hồ không có nghe thấy.

Thúy Quyên thấy nằng không hề phản ứng, không tự chủ được nói lớn tiếng: “Thiếu phu nhân, đến uống thuốc a.”

Mộc Văn lúc này mới buông y thư trong tay xuống, ánh mắt hướng đến chén thuốc kia đang tản ra nồng vị trung dược.

“Đây là thuốc cái gì?”

Thúy Quyên ánh mắt có chút trốn tránh, cẩn thận trả lời: “Thuốc trị phong hàn.”

Mộc Văn đem chén bưng lên, đưa đến bên miệng ngửi một chút lại thả trở về, tựa hồ ghét bỏ thuốc này vị khó ngửi, mấy nhủ lại.

Thúy Quyên nói: “Thiếu phu nhân chính là ngại uống thuốc?”

Mộc Văn nằng mặt nhìn Thúy Quyên

Sau khi nằng tới Lăng phủ lão thái thái phái nha hoàn lại đây, theo nằng một năm, cũng coi như là tuân theo quy củ, trước còn có mấy nha hoàn nhưng đều chịu không nổi tính nằng đều chạy tán loạn.

Thúy Quyên linh hoạt vội vàng mang đến một mâm mứt hoa quả đỏ đỏ vàng vàng phối hợp ở bên nhau, thậm chí có phần đẹp mắt.

“Thiếu phu nhân, đây là lão đốc quân sai phó người làm từ kinh đưa lại đây, mỗi cái biệt uyển đều phân một phần, này mứt hoa quả thơm ngọt người uống thuốc lại ăn một ít, nhất định là sẽ không ngại uống thuốc.”

Mộc Văn cúi tay lấy một viên bỏ vào trong miệng, là mứt quả hạnh, ngọt mà không ngấy, có hương vị cam.

Thật là ăn ngon đến phát khóc. ^^

Nằng ăn một viên lại nhịn không được thêm một viên, ngại Thúy Quyên còn ở đây, nằng thấy ngượng ngùng, đành phải nói: “Đề thuốc ở kia, ta một hồi uống.”

Thúy Quyên cẩn thận buông chén thuốc, không quên dặn dò một câu: “Thiếu phu nhân nhớ uống, nếu người ngã bệnh, Thúy Quyên liền mắc tội.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hồng tự

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Qua nửa canh giờ sau Thúy Quyên tới thu chén thuốc, Mộc Văn còn đang xem sách, trên bàn chén thuốc bằng sứ men xanh cùng mâm mứt hoa quả đã trống rỗng, không sót một mẫu.

Thúy Quyên khước miệng cong lên trên một ý vị thâm trường quý dị tươi cười, vội vàng thu chén, cười nói: “Buổi tối hôm nay Lão phu nhân bày tiệc đón gió tây trần cho thiếu soái, mọi người trong phủ đều đang chuẩn bị.”

Ngày thường nghe xong lời này, Mộc Văn nhất định là ân cần hỏi han, lúc này lại giống như việc không liên quan tới nằng, tầm mắt vẫn cứ chuyên chú trên trang sách, một hồi lâu mới lạnh lạnh nói: “Ngươi báo lại ta thân thể không thoải mái, không đi.”

Thúy Quyên hiển nhiên chấn động, buột miệng thốt ra: “Thiếu soái cũng sẽ đi.”

“Hắn đi ta liền nhất định phải đi sao?”

Thúy Quyên bị hỏi á khẩu không trả lời được, nhìn chằm chằm nằng trong chốc lát không biết lại như thế nào mờ miêng, Thiếu phu nhân trước kia tâm tư đều viết ở trên mặt, hiện tại không nói một lời, thật đoán không ra.

“Ta muốn đi thăm Hồng Tự, người an bài một chút.” - Mộc Văn rút cuộc chịu buông sách, ngừng đầu, xoa xoa đôi mắt có chút đau nhức.

Thúy Quyên sắc mặt đột biến, vội vàng xua tay: “Không được, Thiếu phu nhân, tội mà Hồng Tự phạm phải là tội chém đầu.”

“Ta biết, ngươi chỉ lo đi an bài là được.” Mộc Văn một lần nữa cúi đầu, “Ta đều có chừng mực.”

“Chính là……”

“Không có việc gì thì dọn dẹp phòng chứa đồ, đồ vật không dùng đều phải dọn đi, ta phải dùng gian phòng kia.”

Phòng chứa đồ chất đầy đồ quần áo không mặc cùng một ít đồ dùng trong nhà, vị Thiếu phu nhân sinh thời cũng là người có tiếng xa xỉ lãng phí, lão thái thái trọng tiết kiệm đối với nằng nhìn không quen mắt, bắt đắ dĩ chính là nằng mang tiền từ nhà mẹ đẻ đến, lão thái thái dù cho không vui cũng không dám nói cái gì, nhưng thật ra lão thái thái yêu thích Mộc Cẩm Nhu quần áo mặc đẹp.

“Thiếu phu nhân, quần áo nơi đó làm sao bây giờ?”

“Ném”

Thúy Quyên vừa nghe đại hi, quần áo đó tuy rằng đều quá hạn, nhưng đối với nàng lại là thứ tốt, có lợi một chút nàng có thể nào không cao hứng. ^^

“Em liền đi thu dọn.”

Chờ Thúy Quyên cùng thanh âm đóng cửa cùng nhau biến mất, Mộc Văn mới đặt quyển sách trên tay xuống bàn, nặng nề mà thở dài.

Trên dưới Lăng phủ này còn có một người thiết tình đối tốt với nàng là Hồng Tụ - nha đầu nàng mang đến từ Mộc gia, trung tín lại linh hoạt, chẳng qua Mộc Văn đối với nàng cùng các hạ nhân không có gì khác nhau, động đến liền đem hòa khí trút trên người nàng, điều khó có được là Hồng Tụ vẫn luôn nhận đánh nhận骂, cũng không oán giận.

Nửa năm trước, Ngũ di thái Đốc quân chết thảm ngoài ý muốn, mà ngày đó buổi tối chỉ có nàng cùng Hồng Tụ xuất hiện ở hậu viện Ngũ di thái, chứng cứ vô cùng xác thực, Đốc quân tận mắt thấy liền trách tội xuống dưới, Mộc Văn hết đường chối cãi, là Hồng Tụ chủ động nhận tội, kết quả bị giam vào ngục quân đội, không bao lâu sẽ tiến hành xử bắn.

Nếu là Mộc Văn trước đây, đại khái sẽ không coi trọng mạng nhỏ của hạ nhân này, chẳng sợ hạ nhân này là vì cứu nàng.

Nhưng nàng không phải Mộc Văn trước đây, muốn sống tốt ở Lăng phủ, bên người cần thiết phải có một người đáng tin chân chính, nha đầu tuổi còn trẻ không thể uổng mạng, hơn nữa, Hồng Tụ cùng hình ảnh người bạn tốt Trà Ngừ lưu lại trong đầu nàng mười phần như nhau, Trà Ngừ từ nhỏ cùng nàng lớn lên, làm bất luận việc gì trước tiên đều vì Trà Ngừ, nàng thậm chí cảm thấy, Hồng Tụ chính là Trà Ngừ hóa thân.

Nghĩ đến việc cứu Hồng Tụ, dựa vào lực lượng một người nàng là không được, nàng nghĩ tới chưa bao giờ từng có tiếp xúc qua phu quân, hiện tại có thể cứu ra Hồng Tụ chỉ có hấn, nhưng như thế nào làm hấn giúp nàng, còn cần bàn bạc kỹ hơn.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Phát hiện mới

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù cái ^^

Mộc Văn dự tính trước khi trời tối xem xong quyển sách này, nhưng lão phu nhân bên kia vẫn là phải người tới kêu nàng tham gia yến tiệc.

Mộc Văn tuy rằng thường ngày trong phủ an tĩnh, nhưng với thân phận hiện nay một mặt lảng tránh cũng không phải biện pháp, huống chi nàng có tâm đóng cửa không màng chuyện thiên hạ, lại có người lúc nào cũng xem nàng như cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, một hai phải diệt trừ cho sáng khoái.

Mộc Văn mở tủ quần áo, bị đám quần áo màu sắc rực rỡ trước mắt này làm chói mắt, vị Thiếu phu nhân này thật đúng là thích rêu rao nham sắc, nàng từ giữa đồng quần áo tìm ra một bộ negligee khảm sừng xám màu vàng nhạt, lại chọn thêm áo choàng màu trắng.

Ở thời đại của nàng, sừng xám tựa như đã thành lịch sử trung bày, trên đường hiếm khi có người ăn mặc sừng xám rêu rao khắp nơi, hiện tại ngắm lại, này chứa đầy đặc sắc thái dân tộc ăn mặc thực mau liền sẽ trở thành lỗi thời, không khỏi có chút đáng tiếc.

Mộc Văn nhìn người trong gương, đáng người thương tha, mặt như mỹ ngọc, thật sự là một mỹ nhân.

Thúy Quyên dọn một cái rương lớn từ phòng chứa đồ đi ra, nhìn đến Mộc Văn đứng trước gương chải đầu không khỏi sùng sốt, trong gương nổi bật một người đầu tóc dài như lụa, chi đơn giản cài ngọc trầm nhưng lại tú mỹ, một khuôn mặt thanh tú tinh xảo, đôi mắt sáng đen nhánh có thần, còn có hơi thở tự nhiên tươi mát tản mát ra ngoài, vẽ thành một bức họa thanh mỹ cuộn tròn.

Chẳng sợ Thúy Quyên là nữ nhân cũng là xem đến ngăn ngõ, trước kia trong ấn tượng của nàng, Thiếu phu nhân luôn trang điểm đậm, đem chính mình trang điểm giống như hoa anh vũ chỉ vì hấp dẫn sự chú ý của thiếu soái, tủ quần áo nàng khi nào cũng không ít quần áo màu sắc rực rỡ, còn có những âu phục cái lộ vai lộ chân, không làm thiếu soái lưu ý đến, lại chọc đến lão thái rất là bất mãn, bọn hạ nhân ở trong tối càng nói nàng đối phong bại tục.

Lúc này trước gương Mộc Văn búi tóc chỉ thay đổi một bộ quần áo, trên mặt không điểm trang son phấn, cái loại tươi mát thoát tục này đẹp, sáng lên như kim cương đem cả phòng ảm đạm này đều chiếu sáng.

“Dọn đẹp tốt?” Mộc Văn từ trong gương nhìn thoáng qua, miệng Thúy Quyên kia đã trương thành hình chữ O.

Thúy Quyên lúc này mới hồi tỉnh thần, vội vàng nói: “Trừ vứt bỏ một ít quần áo, còn có một rương bao đến kín mít chai lọ vại bình, em cũng không biết là thứ gì, không biết có nên ném hay không.”

Mộc Văn hướng về phía Thúy Quyên, mở cái rương ra liếc mắt một cái, tức khắc trước mắt sáng ngời, buông lược liền đứng dậy đi qua.

“Mấy thứ này lưu lại đi, người đi ra ngoài trước.”

Thúy Quyên tuy rằng không rõ ràng nàng vì cái gì muốn lưu lại đồ vật kỳ kỳ quái quái, nhưng nàng chỉ cảm thấy hứng thú đối với quần áo, mấy thứ hiếm lạ này nàng cũng không muốn.

Mộc Văn mở cái rương ra, đem đồ vật bên trong một từng cái lấy ra, trong lòng vui sướng không lời nào có thể diễn tả được, không nghĩ tới điều không đúng tí nào dòi trước thế nhưng còn cất chứa đồ tốt thế này, nàng đang lo muốn đi đâu làm một ít, kết quả liền mau đưa đến dưới mí mắt nàng. ^^

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân ở bên kia thúc giục.” Thúy Quyên cao giọng ở bên ngoài nhắc nhở.

Mộc Văn vội vàng đem đồ vật thả lại vào rương, lại lấy keo giấy gói kỹ, đi tới đóng cửa phòng chứa đồ, cũng là phòng làm việc nho nhỏ của nàng.

“Thiếu phu nhân, ……” Thúy Quyên thanh âm một tiếng cao hơn một tiếng.

Mộc Văn nhón giọng một tiếng “Đòi mạng quý a”, sửa sửa tóc rồi mở cửa, thần sắc không vui nói: “Người không nên họ Thúy, người hấn là họ Thúc giục.”

Thúy Quyên cười nói: “Chỉ cần Thiếu phu nhân thích, em họ gì đều có thể.”

Mộc Văn thở dài, thật đúng là không có biện pháp với nàng: “Được rồi, đi thôi.”

Đi chậm, sợ là lại muốn ai đó một hồi bực tức.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Không ra thể thống gì

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Xuyên qua sảnh ngoài, bên trong bày một bàn tròn to đầy các loại món ngon mỹ vị, đựng trong các đồ dùng làm bằng sứ Thanh Hoa tinh xảo, Lãng gia là gia tộc kiểu cũ, đặc biệt là lão thái thái còn tin phật, thói quen sinh hoạt trong nhà vẫn như cũ, vẫn duy trì kiểu phong tục cũ.

Lão thái thái ngồi ở vị trí đầu, ăn mặc một thân áo ngắn vạt áo trên màu đỏ thẫm, tóc đã bạc trắng, lại không có vẻ già nua một chút nào, trong bàn tay cầm một chuỗi Phật châu.

Mà ngồi ở bên tay phải nàng là nam nhân, tóc đen ngắn, trường bào màu đỏ đậm, môi hơi hơi nhấp lạnh lũng ngang ngạnh, dù cho không nói lời nào lại tựa như không ngừng tán ra hơi lạnh hướng ra phía ngoài chậm rãi mà mãnh liệt, đơn độc ở giữa một nhóm nữ nhân mà uy nghiêm, vững vàng hơn người

“Này Mộc Văn như thế nào còn chưa tới, chẳng lẽ chúng ta một bàn người đều phải chờ nàng?” Lão thái thái lạnh sắc mặt, cầm cái ly trong tay dùng sức đặt mạnh lên bàn tròn.

Nam nhân kia nghe tiếng cũng không nói tiếng nào, năm ngón tay thon dài nắm chặt một cái ly sứ, rất có hứng thú chậm rãi thưởng thức.

Mộc Cẩm Nhu một bên vội vàng khuyên nhủ: “Nãi nãi người đừng tức giận, muội muội con luôn luôn lười xuống giường, đã phải người đi mời tới.”

Lời này nói chưa dứt lời, lão thái thái sắc mặt lại trầm vài phần: “Không ra thế thống gì, chẳng lẽ còn muốn tam thỉnh bốn kêu? Hi Nghiêu, người ngày thường là quân giáo như thế nào?”

Nam nhân kia không phải ai khác, chính là Lăng Thận Hành- con trai duy nhất của lão Đốc quân Lăng Hạo Thiên, tự Hi Nghiêu, hiện tại quân công hiển hách, uy chấn bát phương, bên ngoài truyền lại thanh niên anh tuấn, trăm năm kỳ tài.

Nghe xong lão thái thái nói, Lăng Thận Hành mặt không năng, vẫn như cũ, giống như cùng hắn không quan hệ, lúc này, một nha hoàn tới báo: “Thiếu phu nhân tới.”

Mộc Văn vừa xuất hiện mọi người liền nhìn chăm chú, nàng không để bụng, hơi hơi khom người: “Xin lỗi, đã tới chậm.”

Lão thái thái tuy rằng đối nàng rất nhiều bất mãn, nhưng hôm nay là ngày vui của cháu trai đại chiến chiến thắng trở về, bà cũng không nghĩ chọc đến một thân đen đủi.

Bên cạnh Lăng Thận Hành còn trống một vị trí, đó là để lại cho Mộc Văn, dù sao cũng là chính thất, xét về quy củ không thể thiếu, nhưng Mộc Văn phảng phất không nhìn thấy, chọn một chỗ cách xa hẳn nhất ngồi xuống, sau đó lại không một tiếng động.

Trong không khí có một chút an tĩnh, hiển nhiên cả nhà đối với sự chuyển biến đột nhiên này rất không thoải mái, bất quá lão thái thái không ra tiếng, những người khác có chửi thầm cũng đều không dám tự tiện nhiều lời.

Quần gia lấy ra bình rượu ủ lâu năm tốt nhất, trừ bỏ tử di thái đang mang thai, trước mặt các ly khác trên bàn đều được rót đầy.

Lão thái thái đầu tiên là khen cháu trai mình như thế nào công huân rõ ràng, thiếu niên anh tài, cả nhà tự nhiên cũng đều phụ họa theo đuôi, trong lúc nhất thời trên bàn không khí vui mừng.

Mộc Văn bụng chén rượu, ánh mắt lạc hướng đến các món ngon mỹ vị trước mặt, chỉ mong lão thái thái mau nhanh nói hết lời, nàng đã sớm đói bụng, năng lực diễn thuyết của lão thái thái cùng viện trưởng trong viện y học của nàng có phần liều mạng giống nhau, rõ ràng nói “Ta nói một câu cuối cùng...”, kết quả một câu cuối cùng này vẫn luôn không có dấu chấm câu.^^

Mộc Văn nhắm chán, tròn mắt âm thầm quan sát khắp nơi, ánh mắt vô tình thoáng nhìn, thế nhưng đụng phải ánh mắt lạnh nhạt đến cực điểm, cặp mắt kia sắc bén thông suốt rõ ràng, nhưng ẩn lại có loại đáng vẻ quyền rũ, hẳn căn bản không nhìn năng, nhưng Mộc Văn lại cảm thấy hai mắt của mình có điểm bị lửa thiếu đốt.

Nàng hơi hơi gật đầu tránh đi ánh mắt sắc bén kia, vuốt ve cái ly trong tay, trong lòng không khỏi thầm than một câu, nguyên lai hẳn chính là Lăng Thận Hành, là nam nhân luôn trong tâm niệm của chủ nhân thân thể này, tuy rằng đẹp đến điểm người- thân ganh ghét, chính là lệ khí quá nặng, lại có chút âm trầm, tuyệt đối không phải loại hình nàng thích, ở thời đại nàng, được yêu thích nhất chính là cẩn thận tỉ mỉ, diện mạo nam nhân ấm áp vô hại, tựa như bác sĩ Lâm ngoại khoa nào.

Dù cho biết hẳn không phải người lương thiện, nhưng Mộc Văn cũng cần thiết nghĩ cách cùng hắn thương lượng một chút sự tình của Hồng Tụ, Hồng Tụ là bị oan uổng, Ngủ đi thái chết thảm nhất định có người khác nhúng tay vào.

Nàng cần một cơ hội, nhưng tuyệt không phải lúc này.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Giọng hát “china voice”

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Lão thái thái lưu loát nói cả ngày, rốt cục cũng kết thúc, trên bàn truyền đến tiếng vang nhỏ của chén đĩa.

Rượu quá ba tuần, Mộc Văn cũng ăn cũng no rồi, đang tìm cái cơ quay về phòng, lại nghe Tam di thái ngồi ở chỗ kia cười ha ha cùng lão thái thái nói: “Mẫu thân, ngày thường trong nhà có hi sự đều phải hát xướng cho vui, hôm nay ngày lành, như thế nào có thể không nào nhiệt một phen?”

Một đề nghị này của Tam di thái, Mộc Văn lập tức cẩn thận đề phòng.

Nàng trước đây học qua với Côn Khúc Nhi, nhưng khi đó nàng căn bản không để tâm học, thời điểm đi học cũng là đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày.

Có một lần trong tiệc mừng thọ Lão Đốc quân thích nghe Côn khúc, vừa nghe con dâu đã lạy qua danh sư như vậy, tự nhiên lòng tràn đầy chờ mong, nàng hát lên, kết quả gây xôn xao khách nhân, khiến cho Lão Đốc quân thật mất mặt.

Nàng học nghệ không tinh Đốc quân hung hăng quát mắng, lại làm xấu hổ trước mặt bao nhiêu khách khứa, làm cho Lăng Thận Hành đối với nàng chán ghét thêm vài phần, hẳn đường đường thiếu soái không ngờ thế từ hấn làm hấn không thể ngẩng mặt lên, có mấy người có thể thích điều đó.

May mắn Tam di thái kịp thời ứng cứu, thanh âm và tình cảm phong phú diễn một phần Côn khúc kinh điển《Mẫu Đơn Đình》, nàng ở cạnh phụ trợ, quả thực là xuất sắc nói không nên lời, tất cả mọi người biết Tam di thái Đốc quân trời cho giọng nói, giọng hát hoa lệ uyển chuyển, hiếm có.

Tam di thái xuất thân từ Vương phủ, từ nhỏ đi theo Đại Vương gia nghe diễn, tự nhiên cũng là học qua một ít, nắm đó cũng là dựa vào giọng nói hay giành được niềm vui của Đốc quân, chẳng qua tuổi già phai sắc, giọng hát không còn uyển chuyển, hơn nữa nghe nói Đốc quân hiện tại chỉ thích nghe tử di thái đàn dương cầm.

Tại đây trong phủ, có thể làm người khác nhớ đến kỷ Tam di thái cũng chỉ có hát bài hát này, cho nên mỗi khi có hi sự, nàng đều phải uyển chuyển đề nghị, dù sao hát tới hát lui cuối cùng nhất định sẽ là nàng áp trực kết thúc giành được sự hài lòng của cả nhà.

Hướng chỉ, mỗi một lần đều sẽ có một người không biết trời cao đất dày như Mộc Văn tới làm nền cho nàng.

Mộc Văn hơi hơi cúi đầu, một mình tâm sự, như là không nghe thấy.

Tam di thái tiếng nói vừa dứt, lão thái thái liền cười gật đầu, tôn tử đại thắng trở về, nàng tự nhiên là vui mừng khôn xiết, tình cảnh này, tất nhiên phải có tiết mục trợ hứng.

Nha đầu đứng ở phía sau Tam di thái đột nhiên ra tiếng nói: “Mọi người ai cũng nói Thiếu phu nhân học tử Côn khúc danh sư, chúng ta đều tưởng sẽ được mở rộng tầm mắt a.”

Tam di thái trừng nàng liếc mắt một cái, trách mắng: “Hỗn lảo, cũng không nhìn xem đây là trường hợp gì, nơi nào có phần người nói chuyện.”

Nha đầu kia bị răn dạy, về mặt tùy khuất nhắm lại miệng

Mộc Cẩm Nhu nghe xong Tam đi thái nói, về mặt lập tức lo lắng nói: “Tuy rằng muội muội Côn khúc hát tốt, nhưng nàng mới bị hoảng sợ, thân thể chỉ sợ không khoẻ, tam đi nương vẫn là bỏ qua cho nàng đi.”

Tam đi thái cười nói: “Người thật đúng là chuyện gì đều thể muội muội người suy nghĩ, bắt quá chính là hát trợ hứng, ta nghĩ nàng sẽ không cự tuyệt đi?”

Mộc Văn trong lòng hử lạnh, ngoài miệng như có như không cười nhạt.

Mà ngồi ở bên tay trái Mộc Văn là Nhị đi thái, lặng lẽ lôi kéo vạt áo nàng, ý nhắc nhở là nàng không cần mặc mư.

Mộc Văn nhìn nàng một cái, sau đó liền bình tĩnh làm bộ uống trà, ai cũng đều nhìn hót, đều nhìn bộ Nhị đi thái này, hiện tại nhưng thật ra hướng về nàng.

Nếu đổi là Mộc Văn trước kia, nhất định đại diện trực tiếp mặc mư, đáng tiếc a, Mộc Văn kia đã chết, hiện tại Mộc Văn này là nàng.

Này là thời điểm cho các nàng biết thể nào là giọng hát “China Voice” ^^ (dịch như nguyên bản).

~ Cú cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thanh âm và mặt

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cú Cái ^^

Mộc Văn sẽ không hát Côn khúc, nhưng là đối mặt với mọi lời khiêu khích, nàng vẫn là thong thả ung dung đứng lên: “Hát Côn khúc cũng không có gì ý nghĩa gì cả, hay là hôm nay liền cho cả nhà nghe một đoạn Tân khúc a.” (^^ giống như Nhạc hiện đại)

Mộc Cẩm Nhu cười nói: “Muội muội hát cái gì nghe cũng hay, không biết Tân khúc là gì, mau hát cho chúng ta mở rộng tầm mắt.”

Một bên Lăng Thận Hành đã hơi không thể nào mắt nhắm mắt mở, trong ánh mắt tràn đầy sự chán ghét, Mộc Văn thật đúng là không tự mình hiểu lấy, chính mình trở thành tên hề trên bàn cơm còn hồn nhiên như không biết.

Hắn hát chung trà trong tay, đứng lên.

“Hi Nghiêu, người đi đâu?” Lão thái thái hỏi.

Lăng Thận Hành hơi gạt đầu: “Đi ra ngoài hút thuốc.”

Lão thái thái biết hắn nghiện thuốc lá, đại khái suy xét đến nơi đây đều là phụ nữ và trẻ em không tiện, liền cũng không ngăn cản, để hắn đi.

Mộc Văn nhìn hướng nam nhân rời đi, giữa đuôi mắt hắn có tí chán ghét không thêm che dấu, nàng trong lòng cười nhạt một tiếng, đi đi, không nghe chính là người tôn thất.

Mộc Văn luôn luôn không luống cuống, huống chi lần này cần hung hăng và mặt những người này.

Nàng thoáng sửa sang lại vạt áo một chút, môi đỏ khẽ mở, một bài hát của Đặng Lệ Quân 《 Tiểu Thành Chuyện Xưa 》liền giống như suối nước chậm rãi chảy xuôi mà ra.

Kìa ca từ bài hát chính là:

Trần ngập sự hoà thuận vui vẻ

Nếu người đến Tiểu Thành

Thu hoạch đặc biệt nhiều

Nhìn như một bức họa

Nghe giống một bài hát

Nhân sinh cảnh giới chân thiện mỹ nơi này đã bao gồm

~

Hút xong một liều thuốc lá, Lăng Thận Hành trở lại nhà ăn, ánh mắt lướt qua mọi người vô tình dừng ở trên người Mộc Văn, nàng nâng chén uống trà, mặt mày buông xuống, phẫn mặt má đào, một thân vàng nhạt sắc nghiêng khâm sườn xám, càng tôn lên làn da trắng trẻo, vô cùng mịn màng.

Từ khi Mộc Văn gả vào Lăng gia, hắn chưa bao giờ nhìn nàng quá con mắt, chỉ nhớ rõ nữ nhân này luôn luôn trang điểm đậm, toàn thân là mùi son phấn, mỗi lần thấy hắn giống như là ruồi bỏ đồ máu hướng lên trên người mà bám, làm người khác rất phiền chán.

Nhưng hôm nay nàng thướt tha yếu đuối ngồi ở nơi nào, phảng phất cùng thể sự vô tranh đậm nhiên làm hắn có một tia hoảng hốt, nữ nhân này chẳng lẽ là thật sự rơi vào giếng ngã mất trí?

Người rơi vào giếng, chẳng lẽ tỉnh tỉnh cũng rơi theo?

Hắn không tin thể gian này còn có sự kỳ lạ loại này.

So với Lăng Thận Hành lạnh nhạt thong dong, mọi người trong nhà lại là biểu tình khác nhau, đặc biệt là vừa rồi Tam đi thái đề nghị Mộc Văn ca hát, cảm giác giống như là sống sờ sờ nuốt một cân ruồi bọ.

Ai cũng chưa nghĩ đến Mộc Văn thể nhưng hát một bài hát độc đáo như vậy, các nàng chưa từng có nghe qua, không giống nhạc sôi động Tây Dương, giọng hát khi trầm khi bổng phảng phất cảm giác còn loại dư âm vắng vắng bên tai.

Kỳ thật Mộc Văn hát bắt quá chính là một bài hát của Đặng Lệ Quân 《 Tiểu Thành Chuyện Xưa, nhưng là ở cái này niên đại này, không có ca khúc được yêu thích, không có Đặng Lệ Quân, càng không có China Voice, ngồi nhìn những người này biểu tình, phảng phất có thể nghe thấy thanh âm và mặt ~bá bá bá~. ^^

Nhưng chỉ và mặt sao được?

Mộc Văn hướng nhìn sắc mặt Tam đi thái có chút trắng bệch, cười nói: “So với giọng hát hay của tam đi nương, ta này chỉ có thể xem như làm nền, tam đi nương mới là ca thủ nhà.”

Tam đi thái không thể thoát thác, chỉ có thể hát một đoạn Côn khúc 《 Mẫu Đơn Đình, đoạn này vốn là sở trường của nàng, ngày thường cả nhà nghe xong đều sẽ vỗ tay tán dương, nhưng hôm nay có giọng hát tinh xảo đặc sắc của Mộc Văn ở phía trước, khúc sở trường này liền có vẻ bình bình đạm đạm, mọi người cũng chỉ là thừa thốt vỗ tay, đầu óc cả nhà giờ đều ở quanh quần bên những câu ca từ độc đáo kìa, nhìn như một bức họa, nghe giống một bài hát, thật sự là vui vẻ thoải mái.

Mộc Văn nhìn thấy Tam đi thái trên mặt lúc đó lúc trắng thập phần hạ không được dài, nhọt nhọt nhấp ly trà, trong lòng sáng khoái, vừa nhắc đầu lại đụng phải một đôi mắt sâu và đen, ánh mắt kia mang theo sự dò xét, phỏng đoán cùng với sự rét lạnh đến tận xương.

Mộc Văn vội vàng cúi đầu, làm bộ cái gì cũng không phát hiện.

~ Cú cái xiexie ~

Chương 12: Chị dâu em chồng

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Yến hội đã tan, Lăng gia nhĩ tiểu thư Lăng Tuyết Thu ở trên đường trở về thì qua tới hỏi: “Tẩu tẩu, người vừa rồi hát đó là bài gì a? Thật là dễ nghe.”

Mộc Văn khần trương choàng lên người áo choàng màu trắng, nhàn nhạt trả lời: “Ta trở về đem ca từ viết cho người, có rảnh ta sẽ chỉ cho.”

Muội muội này của Lăng Thận Hành đơn thuần, ngay thẳng như một dòng nước trong.

Lăng Tuyết Thu tất nhiên là vui mừng phi thường, đột nhiên ôm cánh tay của nàng nghiêm trang nói: “Tẩu tẩu, ta phát hiện người hiện tại không giống……” đôi mắt xinh đẹp kia to như hạt châu sáng lấp lánh nhìn nàng, tựa hồ muốn nói rồi lại thôi.

“Nơi nào không giống nhau? Càng làm người ta chán ghét?”

“Không không không,” Mộc Tuyết Thu vội vàng xua tay: “Tẩu tẩu người đừng nghĩ nhiều, nhớ rõ ngày mai đem ca từ viết cho ta, ta còn muốn đi khoe khoang những cái đó trước mặt bạn học ta. A đúng rồi, tẩu tẩu, ca ca ta trở về người cũng không đi đến thăm hân xem sao? Mấy ngày nay đều là nhĩ tẩu tẩu……”

Lăng Tuyết Thu muốn nói cái gì Mộc Văn không phải không rõ, chỉ là đối với nàng mà nói, căn bản chính là hầu hạ nam nhân mình không yêu quả thực làm khổ thân, dù sao xem bộ dáng Lăng Thận Hành cũng là chán ghét nàng đến đỉnh điểm, nàng hà tất không thức thời mà dính vào.

~

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tuyết Thu hứng thú vội vàng đi vào phòng Mộc Văn, nàng mới vừa rửa mặt, để mặt mộc, một đầu tóc dài còn chưa chải chuốt, đen nhánh như lụa.

“Tẩu tẩu, người cũng thật là xinh đẹp, thật không hổ là Dương Thành Đệ Nhất Mỹ Nhân a.”

Mộc Văn cảm lấy một cây trăm ngọc cài lên tóc, cười nói: “Ca từ ta để ở trên bàn.”

Lăng Tuyết Thu chạy nhanh tới cầm lấy, nhìn thoáng qua không khỏi kinh ngạc ra tiếng, Mộc Văn nghi vấn hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tẩu tẩu, chữ viết người như này ta…… ta có điểm xem không hiểu..”

Thời điểm Mộc Văn làm bác sĩ, quen lối viết chữ xấu, đến nỗi người thường không thể đọc và hiểu được.

Nàng đành phải đọc từng chữ một cho Lăng Tuyết Thu nghe, đọc xong lại hướng dẫn cách hát cho nàng.

Lăng Tuyết Thu tuổi trẻ hiếu học, tính linh trong sáng, khoảng một lát sau đã học được ra hình ra dáng.

Hội viện Lăng phủ này, duy nhất chỉ có Lăng gia tam tiểu thư tính tình đơn thuần, trên nàng còn có hai vị tỷ tỷ con vợ lẽ, đã sớm gả cho người.

Lăng Tuyết Thu uống chén trà nhỏ cùng Mộc Văn, sau đó vui vẻ, rạo rức rời đi, khi ra cửa chính gặp phải Thúy Quyên bung chén thuốc đi đến.

Thúy Quyên ân cần nói: “Thiếu phu nhân, đã đến giờ uống thuốc.”

“Này lại là thuốc gì?” Mộc Văn đang chải đầu, từ trong gương nhìn qua một cái.

Thúy Quyên trả lời tự nhiên: “Lão phu nhân phản phò thuốc này phải uống đủ nửa tháng, cho nên mỗi ngày đều sẽ sai nha đầu trong viện đưa lại đây.”

“Để chỗ kia đi, một hồi ta uống.” Mộc Văn tùy tiện búi một cái búi tóc, nghĩ đến mứt hoa quả ngày ấy, con thèm trong bụng lại bắt đầu kêu gào, vì thế nói: “Lại lấy chút mứt hoa quả lại đây.”

“Thiếu phu nhân, mứt hoa quả đã không còn, người nếu là ngại uống thuốc, ta đi phòng bếp lấy chút hoa quả làm điểm tâm, hiện tại đúng là mùa hoa quả nở rộ, phòng bếp có một tay đầu bếp nữ làm điểm tâm cực ngon.”

Hoa quả làm điểm tâm thật là không hiếm lạ gì, ở thế giới kia của Mộc Văn cũng có nhưng không có ăn qua, cũng không biết nơi này người sẽ đem nó làm thành cái hương vị gì.

“Đúng rồi, thuốc này là chính người sắc sao?”

Thúy Quyên lắc đầu: “Là do nha đầu ở phòng bếp sắc.”

“Nha đầu sắc thuốc luôn cố định?”

“Không phải, trong phủ có một vài món được thiện, đều do nha đầu đến từ biệt uyển phụ trách, có một số ít từ đầu bếp nữ hoặc là nha đầu phụ bếp chuyên chế.” Thúy Quyên nghi hoặc, nàng vì cái gì hỏi cái này, liền hỏi: “Có phải thuốc sắc không tốt?”

Mộc Văn nghĩ thầm, nguyên lai sắc thuốc còn có khác nhau như vậy, thù ô đảng thuốc về loại trung được bổ dưỡng, hẳn là nha đầu đến từ biệt uyển sắc, như vậy phạm vi điều tra lại lớn hơn.

Đối mặt với nghi vấn của Thúy Quyên, Mộc Văn không nghĩ rước lấy hoài nghi, gật đầu đáp ứng: “Xác thật uống không tốt lắm, về sau liền làm phiền người tự mình sắc thuốc đi.”

“Thiếu phu nhân lại giễu cợt, ta dám đương không nổi.”

“Người nói đem hoa quả làm điểm tâm ta cũng thèm, mau đi lấy đến đây đi.”

Thúy Quyên vui rạo rức đi lấy điểm tâm, kết quả mới ra cửa biệt viện đã bị người từ phía sau túm mang đi.

~ Cù cái xiexie ~

Chương 13: Cho nàng ấy một sự giáo huấn

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù cái ^^

Thúy Quyên đi lấy điểm tâm lòng vui rạo rức, vừa ra đến cửa biệt uyển đã bị người từ phía sau túm mang đi.

“Thuốc kia nàng ấy có uống không?” Thanh âm trầm thấp mang theo một tia hung ác.

Thúy Quyên hoảng sợ, chạy nhanh xoa xoa ngực: “Tất nhiên là có a.”

Người nọ cười cười: “Chỉ cần kiên trì nửa tháng liền đại công cáo thành.”

Thúy Quyên biểu tình phức tạp, cẩn thận hỏi: “Người chính là hứa với ta, thuốc này uống quá nửa tháng sẽ không ảnh hưởng mạng người, lời này là thật sao?”

Thúy Quyên không ngờ, nàng biết một khi đem sự tình làm lớn ra, nàng tuyệt đối không thoát khỏi can hệ, người khác cũng sẽ đem trách nhiệm ném đến nàng không sót một mảnh. Huống chi, nàng tuy rằng yêu tiền như mạng, cũng không nghĩ đến giết người phạm pháp, Thiếu phu nhân lại đáng giận, nhưng tội cũng không đến nỗi đáng chết.

Người nọ cười vỗ vỗ cánh tay nàng, đồng thời đem một cái túi nhỏ nhét vào trong lòng ngực nàng: “Đương nhiên giữ lời, thuốc này không gây chết người, nhiều nhất cho nàng ấy một sự giáo huấn thôi, người thu tiền trước, sự tình làm xong, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho người.”

Thúy Quyên vẫn cứ do dự, nhưng vẫn là chạy nhanh lấy cái túi nhỏ kia, vừa vận có tiếng bước chân từ nơi xa đi tới, người nọ mười phần cẩn thận liếc mắt nhìn chung quanh một cái, “Ta đây đi trước, nhớ rõ, nhất định phải uống đủ nửa tháng.”

Hình dáng người đang tới dần hiện ra trong đáy mắt, thân mặc một bộ sườn xám màu xanh đen, tóc chải chuốt thời thượng, đi đường nhẹ nhàng như gió ru cành liễu, không nói lời nào, khoe miệng hướng về phía trước cong lên, ở giữa ánh đường có nốt ruồi đỏ càng làm bắt mắt.

“Thúy Quyên chào Nhị di thái.” Thúy Quyên vội làm lễ.

Nhị di thái nhìn nàng một cái: “Thiếu phu nhân các người đâu?”

“Thưa, ở trong phòng a.”

Nhị di thái quả gật gật đầu, ánh mắt dừng ở trên mặt Thúy Quyên.

Thúy Quyên đảo mắt nhìn khắp nơi, thấp giọng nói: “Thiếu phu nhân gần đây thân thể hư nhược, không biết làm sao liền đặc biệt nhớ đến Hồng Tụ, muốn sai ta đi chuẩn bị.”

Nghe xong lời này, sắc mặt Nhị di thái tức khắc trở nên rất khó xem, không nói nhiều lời, từ trên cổ tay tháo xuống một cái vòng nhét vào tay Thúy Quyên.

Thúy Quyên thấy cái vòng tay kia màu sắc mượt mà, dưới ánh mặt trời mang theo vẻ đẹp kiều diễm ướt át, thật sự là ngọc trung phẩm hàng cao cấp a.

Giữa đôi mày lộ ra một tia kinh hi cùng quang mang, không chút khách khí đem vòng tay thu vào túi tiền bên người.

“Bên ngoài là ai đang nói chuyện?” Người trong phòng tựa hồ nghe ra một ít động tĩnh.

Thúy Quyên có chút giật mình, lại cũng phản ứng cực nhanh, lập tức đáp: “Thiếu phu nhân, là Nhị di thái tới.”

Mộc Văn buông quyển sách trên tay, từ cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, nàng đang nghĩ ngợi việc tới cửa thăm vị Nhị di thái này, không nghĩ tới nàng liền đến.

“Nhị di thái, mời vào.” Mộc Văn tới cửa nghênh đón, cười khanh khách nói: “Nhị di thái như thế nào có rảnh tới Quê Hoa Uyển này của ta?”

Nhị di thái tựa hồ hoảng hốt một chút, người trước mặt không thi trang điểm phấn, y phục màu sắc nữ tính, tựa hồ cùng Thiếu phu nhân có thói quen trang điểm đậm, kiểu căng ương ngạnh có chút bất đồng.

Nàng ha hả cười: “Nghe nói Thiếu phu nhân gần đây thân thể không tốt, ta lại đây nhìn xem một chút.”

“Tay không đi tới sao?” Mộc Văn hướng tay nàng ấy xem xét liếc mắt một cái.

Nhị di thái đầu tiên là sững sờ một chút, có chút xấu hổ, vỗ vỗ thái dương, nào có người nào trực tiếp mở miệng liền nói đến đồ vật như vậy, nữ nhân này quả nhiên là xảo quyết tính tình không thay đổi.

“Thiếu phu nhân thích đồ vật như thế nào, tiếc không phải hạ bút thành văn, nơi đó ta chỉ là đi thái lại không được sùng ái, nào có thể có cái gì ăn ngon chơi vui cho người.”

“Nhị di nương đừng tưởng thật, ta cùng người nói vài câu vui đùa thôi a.” Mộc Văn cười hi hi, đi lên đi khoác tay Nhị di thái.

Nhị di thái khoe miệng run rẩy, cất bước vào phòng, hàn huyên vài câu đầu tiên.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quan hệ bất chính

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn nhìn dáng người Nhị di thái thướt tha, mịn như tơ, hai luồng trước ngực kia bị sườn xám chen ép cơ hồ miêu tả sinh động, đáng đi tựa con gió lớn thổi qua đám liễu.

Nhị di thái so với Đốc Quân ước chừng nhỏ hơn hai mươi tuổi, thời điểm mới gả tới được sùng ái nhất, chẳng qua sau này lại có Tam di thái, Tứ di thái cùng Ngũ di thái, địa vị nàng dần dần khó giữ, tuổi già phai sắc lại không có con, địa vị trong phủ hiện nay ngày càng lụn bại.

Xa cách nhiều năm làm tâm nàng dần dần có tư xuân, kết quả liền thông đồng với một phó quan của Đốc Quân, hai người âm thầm lặng lẽ trong một thời gian dài, lừa gạt Đốc Quân quan hệ bất chính.

Vốn tưởng rằng việc làm này thần không biết quỷ không hay, trong lúc vô ý hành lạc trước giống vừa vận dụng phải Mộc Văn.

Cho nên, Nhị di thái lần này tới thăm dò thật hư.

Mộc Văn buông quyển sách trên tay, trước ngồi ở bàn tròn khanh khách cười cùng nàng, sau mở miệng liền gon gàng dứt khoát, có một số việc không cần lòng vòng quanh co.

“Nhị di nương, ta chỉ có một câu, người không phạm ta, ta không phạm người.” Mộc Văn rút một ly trà đẩy qua.

Nhị di thái không nghĩ tới Mộc Văn nói trắng ra dứt khoát như vậy, trước kia nàng chính là y vào bí mật này rất là kiêu ngạo, bắt đầu bị người ta nắm được bí mật, Nhị di thái bị khống chế, không thể không đối với nàng khom lưng uốn gối, uất ức mà sống.

“Chúng ta không nên làm khó lẫn nhau, cùng sống chung một mái nhà, hẳn là nên quan tâm lẫn nhau.” Nhị di thái ngoài miệng nói nhưng trong lòng nghĩ khác, vuốt tay lấy chén trà Mộc Văn đưa cho, lại không nghĩ ly trà kia nóng bỏng người, hốt hoảng liền đánh rơi cái ly xuống nền đất vỡ nát.

Nhị di thái khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn đến Mộc Văn, bộ dáng vẫn là ý cười không ngớt, một lần nữa lấy thêm một cái ly mới: “Nhị di nương, trà mặc dù ngon, nhưng phải cảm chắc thì thường thức mới được. Chỉ cần người không ở sau lưng giờ trò, ta tuyệt đối sẽ không làm khó dễ người, có chút bí mật nên để ở trong lòng. Tại đây trên dưới Lăng gia, có thêm bằng hữu còn hơn có thêm địch nhân, người nói đạo lý này có phải hay không?”

Lời Mộc Văn một phen nói ngấm ngấm hại người, nhưng lại nói ra mối quan hệ lợi hại trong đó, một nửa giảng hòa, một nửa cảnh cáo.

Nhị di thái là người thông minh, như thế nào sẽ nghe không hiểu, liền tục gật đầu: “Nói đúng, nói đúng.”

Nhị đi thái ngoài miệng nói đúng, trong lòng lại suy nghĩ tới lời nói mới rồi của Thúy Quyên, mặc kệ như thế nào, nàng tuyệt không cho phép Mộc Văn đi gặp Hồng Tụ, sự tình thật vất vả mới bình ổn lắng xuống không thể lại có biến cố, quay về nàng sẽ viết cho Lưu Phó Quan một phong thư, bắt hắn nghĩ ra biện pháp đem Hồng Tụ nhanh giải quyết, đoạn tuyệt hậu hoạn.

Mộc Văn nhìn Nhị đi thái bộ dáng thất thần, hiển nhiên đối với lời cảnh cáo của nàng không để bụng.

Nàng nhẹ nhàng cười, không nhanh không chậm nói: “Nghe nói Đốc Quân đi phương Bắc xa xôi, chiến sự một ngày so một ngày gấp, toàn quân trên dưới đề phòng nghiêm ngặt, một con ruồi con bọ đều bay không lọt.”

Nhị đi thái trong lòng đột nhiên cá kình, đúng vậy, nàng như thế nào lại quên, Lưu Phó Quan tình nhân của nàng chính là theo Đốc Quân cùng đi đánh giặc, lúc này viết thư hoặc là gọi điện thoại cho hắn, tất nhiên là không ổn, làm không tốt còn sẽ cho Lưu Phó Quan một cái tội danh tư thông kẻ địch.

Nhị đi thái nghĩ như vậy, lập tức một thân mồ hôi lạnh, lại giương mắt nhìn Mộc Văn, nàng mặt mày mỉm cười, lời nói mới rồi phảng phất như nói chuyện phiếm bình thường, nhưng Nhị đi thái lại cảm thấy kinh hãi, đây là cảnh cáo mình à, chẳng lẽ nàng có thể nhìn thấu tâm tư mình.

~ Cù cái xixixie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15: Người cười đến ngọt ngào

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Nữ nhân này từ lúc rơi xuống giếng, tuy cùng một người nhưng dường như thay đổi thành người khác. Trước kia đối mặt chính là một người luôn giương nanh múa vuốt nhưng lại không có lực sát thương một con thỏ, hiện tại biến thành một người bộ dáng lười nhác ngáp ngủ nhưng lại đánh chết lão hổ.

“Nhị đi nương, ta xem sắc mặt người không tốt, gần đây có bệnh trạng đau đầu choáng váng hay không?” Mộc Văn vừa rồi trộm bắt mạch cho Nhị đi thái, cảm giác được nàng khí huyết không thông, âm khí không đủ.

Nhị đi thái nười phần môi một vố về cái trán: “Gần đây xác thật có chút mệt mỏi, đã kêu đại phu kê vài thang thuốc bổ.”

“Vậy là tốt rồi, nhất định phải chú ý thân thể mới được.” Mộc Văn trên mặt cười, ở trong lòng lại cân nhắc như thế nào bắt được phương thuốc của Nhị đi thái.

“Mộc Văn, người như thế nào nhìn ra ta đau đầu choáng váng?” Nhị đi thái tại đây thấy hơi có chút sai biệt, ngay sau đó lại hiểu rõ nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên, người là cùng Cẩm Nhu cùng nhau học y.”

Đem so sánh cùng Mộc Cẩm Nhu, tự nhiên nàng sẽ bị người khác quên mất, cái này ‘ không đúng tí nào’, Mộc Văn không để bụng, cười khẽ một chút.

Thúy Quyên đã bùng điểm tâm trở về, nhìn thấy trên mặt đất rải rác mảnh vỡ chén trà còn tưởng rằng hai người đã xảy ra tranh chấp, rốt cuộc trước kia Mộc Văn ba ngày hai lần cùng người khác tranh cãi, đem toàn bộ hạ nhân trong phủ này đặc tội sạch sẽ.

Nàng ngồi xồm xuống nhặt mảnh vỡ, liếc mắt lại trộm ngắm Nhị đi thái một cái, chỉ thấy Nhị đi thái cup mí rũ mắt, không giống bộ dáng đang nổi giận, nói đến mối quan hệ giữa hai người có chút tầm thường, nhưng giờ ở chung bộ dáng lại thực hòa hợp.

Không lâu sau, Nhị đi thái liền đứng dậy cáo từ, Mộc Văn đứng dậy tự mình đưa tiễn, hai người ở cửa lại nói chuyện phiếm vài câu.

Thúy Quyên trong lòng tuy có nghĩ hoặc, nhưng nhìn đến chén thuốc trên bàn đã không còn, khỏe miệng không tự chủ được cong lên.

Mới vừa thu dọn xong, bên ngoài liền truyền đến thanh âm vui vẻ của Lăng Tuyết Thu, nhất định lại đến học ca hát.

~~

Lăng Thận Hành đang ở thư phòng xử lý quân vụ, Mộc Cẩm Nhu vừa bùng tới ẩm trà ngon, nghe nói thiếu soái thích quần áo màu sắc tươi sáng, riêng hôm nay nàng mặc bộ sườn xám màu nguyệt bạch, nữ nhi Mộc gia sinh ra đều xinh đến hoa nhường nguyệt thẹn, tính tế, đều là nhân gian tuyệt sắc.

“Thiếu soái, ngài đã vất vả một buổi sáng, uống một ngụm trà đi nghỉ đi.”

Lăng Thận Hành đang lật xem công văn, mặt mày không nằng: “Đề đó đi.”

“Đây là là trà Mao Tiềm tốt nhất trên đỉnh Hoàng Sơn, lại là mới hái năm nay, ta đặc biệt dùng nước suối pha chế……”

“Đề đó đi.” Lăng Thận Hành có chút không vui đánh gãy nàng lời nói, giữa mày đã có chút không vui.

Mộc Cẩm Nhu biết tính tình hắn, tuy rằng có chút nóng mặt nhưng vẫn không quá cam tâm truy vấn: “Trong viện hoa quế đã nở, không biết thiếu soái muốn ăn bánh hoa quế hay là thạch hoa quế?”

Cửa sổ thư phòng mở ra, tuy là đầu thu nhưng mơ hồ có hương hoa quế thoang thoảng tiến vào, gió thu thổi bay trang sách trên bàn truyền đến một tràng thanh âm.

Mộc Cẩm Nhu thấy vậy, vội vàng đi nói: “Ta đi đóng cửa sổ……”

Một đôi tay ngọc mới vừa vươn ra, liền mơ hồ có tiếng ca uyển chuyển truyền đến, tựa hồ ở ngoài cửa sổ, tiếng ca phảng phất như chứa đầy thâm tình mật ý đi sâu vào lòng người.

Lăng Thận Hành vốn đang xem sách không có để ý, nhưng tiếng ca kia không xa không gần từ từ truyền đến, uyển chuyển động lòng người, như nước trong khe núi chảy róc rách.

Cách Dương Thành mười dặm, có thương nhân kinh doanh thuyền buồm, ngẫu nhiên mà có ca nữ ôm tỷ bà theo khách nhân cùng du ngoạn, tiếng ca đó mơ hồ sâu thẳm, say lòng người.

Lăng Thận Hành bất giác bị tiếng ca kia đột nhiên hấp dẫn, ca từ cũng có ý tứ, lại không giống bài hát của những người nơi đây, cũng không giống bài hát Tây Dương, ca từ bài hát chính là:

Ngọt ngào

Người cười đến ngọt ngào

Giống như hoa bay trong……

Ở nơi nào

Ở nơi nào gặp qua người

Người tươi cười quen thuộc như vậy, ta nhất thời nhớ không nổi.

A……

Ở trong mộng.

Thẳng đến khi người này hát xong, hắn tựa hồ vẫn còn say mê trong đó, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, thẳng đến khi đầu ngón tay hắn bị chén trà làm nóng một chút mới đột nhiên bình tĩnh.

Đoạn bài hát đó không phải của ca nữ cách đây mười dặm, bởi vì từng câu từng chữ nghe được rõ ràng như thế, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

Chương 16: Người đang hát là ai

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Đoạn bài hát không phải của ca nữ cách đây mười dặm, bởi vì từng câu từng chữ nghe được như thể rõ ràng, xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.

Hơn nửa ca từ có ý tứ, những điều này ca nữ phong bế thủ cự học không tới. (^^ sợ dịch không rõ nghĩa nên mình để nguyên bản)

Mộc Cẩm Nhu nghe thấy thanh âm này, tâm can run lên, vội vàng liền đóng cửa sổ, kết quả cửa sổ đóng được một nửa, đột nhiên bà vai trầm xuống, người đã bị đẩy qua một bên, Mộc Cẩm Nhu lao đảo, thiếu chút nữa té ngã.

Lăng Thận Hành đứng ở phía trước cửa sổ, đôi mày vừa rồi còn đang nhũn nhũn theo tiếng ca kia chậm rãi giãn ra, khóe miệng sắc bén không dấu vết cong lên.

Người hát tuy rằng ở khá xa, câu chữ không rõ ràng lắm, nhưng lần điệu này động lòng người phảng phất nhu tràng khắc cốt, nhập mộc tam phân*.

~~

<< Giải thích *Thành ngữ Nhập mộc tam phong*: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Thư đoạn" của Trương Hoài Quán triều nhà Đường.

Vương Hi Chi người Hội Khê triều nhà Tấn là một nhà thư pháp nổi tiếng trong lịch sử TQ. Chữ của ông đẹp mà khỏe khoắn, tuy uyển chuyển nhưng lại cứng cáp, có khá nhiều nhà thư pháp nổi tiếng sau này đều lấy chữ ông làm mẫu. Thư thiếp nổi tiếng của ông còn lại hiện nay có "Lan đình tập tự" và "Hoàng đình kinh"...

Chữ của Vương Hi Chi sở dĩ đẹp, một phần là do trời phú, nhưng điều quan trọng hơn là ông rất chịu khó tập viết. Để viết được một chữ vừa ý, ngay trong lúc nằm nghỉ hay đi đường, ông đều ngắm nghĩ về kết cấu thể chữ, suy tưởng về khí thế của nó, hơn nữa còn thường xuyên dùng ngón tay mổ phỏng trên vật áo, lâu rồi vật áo cũng bị rách bươm.

Trong khi luyện bút, mỗi khi viết xong, ông thường ra bờ ao rửa nghiên bút, khiến ao nước trở thành màu đen.

Một hôm, khi Hoàng đế đi gỏ tổ ở ngoại ô phía bắc, đã bảo Vương Hi Chi viết chúc từ trên một tấm ván rồi sai thợ điêu khắc. Trong khi khắc, người thợ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vì nét bút của Vương Hi Chi rất khỏe khoắn đã khắc sâu vào gỗ đến ba phần, mới than rằng: "Chữ viết của hữu tướng quân Vương Hi Chi quả thật là Nhập mộc tam phân">>*

~~

"Lý phó quan." Lăng Thận Hành một tay vịn song cửa sổ, phát ra thanh âm trầm thấp mang theo uy nghiêm.

Cửa Thư phòng có tiếng bước chân, Lý phó quan tiến vào sau đó cúi chào theo nghi thức quân đội: "Thiếu soái, có gì phản phó?"

"Ai đang hát bên ngoài?"

Lý phó quan lắng nghe, xác thật có loáng thoáng tiếng ca truyền đến, hình như từ biệt uyển bên cạnh, bởi vì khoảng cách quá xa, thật sự nghe không ra thanh âm của ai.

"Thuộc hạ liền đi xem."

Lăng Thận Hành gật đầu, xem Mộc Cẩm Nhu cũng như không khí không để ý tới, vẫn cứ đứng trước cửa sổ nhìn về hướng tiếng ca truyền đến, phảng phất là nghe đến ngây ngốc.

Mộc Cẩm Nhu cũng nghe thấy tiếng ca, tựa hồ đã nghe qua ở nơi nào, trong lòng đột nhiên liền có dự cảm không hay,

Không lâu, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng mà dồn dập, Lý phó quan mang theo một người vội vàng đi vào.

"Đại ca, người tìm ta?" Lý phó quan làm việc hiệu suất cực nhanh, chỉ chớp lát sau liền tìm được người đưa tới, chỉ là... người tiến vào là Lăng Tuyết Thu, làm cho Lăng Thận Hành có chút ngoài ý muốn.

Lăng Tuyết Thu đứng là đầu khẩu niên hoa (tính tuổi theo người xưa khoảng 13 tuổi), gương mặt trái xoan xinh đẹp, dáng người yếu điệu, thấy Mộc Cẩm Nhu đứng ở nơi đó, liền đánh tiếng tiếp đón: "Nhị tẩu, tẩu cũng ở đây a."

Mộc Cẩm Nhu nhìn đến Lăng Tuyết Thu, sự lo lắng trong lòng lúc này mới chậm rãi lắng xuống.

Biết Lăng Thận Hành thương yêu người muội muội ruột thịt này nhất, Mộc Cẩm Nhu lập tức cởi bỏ tâm tình tìm kiếm trên tay Lăng Tuyết Thu: "Thì ra là Tuyết Thu a, giọng hát vừa rồi kia chính là muội a?"

Lăng Tuyết Thu gật đầu, đuôi lông mày cảm lòng không đậu giờ lên tới: "Nhị tẩu cũng nghe thấy, cảm nhận thế nào dễ nghe không?"

"Dễ nghe, thật là dễ nghe cực kỳ, nhìn xem ta cùng đại ca muội đều nghe đến ngây ngốc."

Mộc Cẩm Nhu khi nghe Lăng Thận Hành muốn cho Lý phó quan đi tìm người, đã khẩn trương một thân mồ hôi lạnh.

Lăng Thận Hành không nghe được, nàng lại nghe đến rõ ràng, này làn điệu, này giọng hát cùng bài hát Mộc Văn hát đêm đó không có sai biệt.

Nàng đã sớm biết Mộc Văn không chết tâm dễ dàng như vậy, không ngờ nàng ủ mưu lâu như vậy là muốn thay đổi sách lược, bên ngoài bộ dáng tỏ vẻ không liên quan bên trong lại ngầm ngầm chuẩn bị.

Không thể không nói, thật ra lần này nàng đã thông minh hơn.

Lăng Thận Hành trở lại ngồi trên chiếc ghế bành gỗ đỏ, nhìn Lăng Tuyết Thu liếc mắt một cái liền cảm lấy công văn trên bàn, không chút để ý hỏi: "Bài hát kia thế nào học được?"

"Là ở....." Lăng Tuyết Thu vừa muốn nói là học ở nơi tẩu tẩu, bỗng nhiên nghĩ đến lời dặn dò của Mộc Văn.

Vừa rồi người hát rõ ràng là Mộc Văn, thời điểm Lý phó quan tiến vào tìm người, nàng trực tiếp chỉ về phía Lăng Tuyết Thu.

Lăng Tuyết Thu tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng vì để về sau học thêm nhiều bài hát, kiên quyết đem lời trong miệng nói thành: "...ở trong trường, từ một giáo sư đã từng đi nước ngoài du học"

Lăng Thận Hành ánh mắt trầm tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, nhìn thẳng Lăng Tuyết Thu mới trận sợ khiếp vía, đại ca này của nàng có đôi khi không cần nói chuyện, một đôi mắt như lửa có thể thiêu chết người a.

~ Cù cái xiexie ~

Chương 17: Chim sẻ không thể biến phượng hoàng

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Lăng Tuyết Thu vội vã muốn chạy trốn chạy, sợ bị hấn phát hiện manh mối: “Đại ca, huynh không có việc gì muội có thể đi a, quay về muội sẽ đi hát cho nãi nãi nghe.”

“Đi đi.” Lăng thận hành lật lật công văn trong tay, cũng không ngừng đầu lên.

Lăng Tuyết Thu như trút được gánh nặng, vội vàng bỏ trốn mất dạng.

Lăng Tuyết Thu vừa đi, Mộc Cẩm Nhu vội vàng nói: “Buổi tối nãi nãi có mời thuyết thư tiên sinh (người kể chuyện) về kể chuyện, chính là truyện cười《 Tây Strong Ký 》, nghe nói thuyết thư tiên sinh kia rất nổi tiếng.”

Mộc Cẩm Nhu muốn cho Lăng Thận Hành mau chóng quên đi bài hát vừa rồi, lại không nghĩ nói đến một nửa đã bị hấn nói đánh gãy: “Người đi ra ngoài đi.”

Mộc Cẩm Nhu lời nói còn lại đều bị nghẹn trở về, nghẹn đến mức gương mặt đẹp trắng như tuyết, nhưng nàng nào dám bước bình cùng Lăng Thận Hành, chỉ phải lười biếng ứng đáp liền muốn đi ra ngoài.

Mới vừa đi vài bước, bỗng nhiên nghe được thanh âm Lăng Thận Hành không chút để ý: “Chờ một chút.”

Mộc Cẩm Nhu mặt lộ vẻ vui mừng, tưởng hấn thay đổi chủ ý, vừa quay đầu lại, trên mặt vui sướng đều không kịp che dấu: “Thiếu soái.”

“Đem trà này đi đi.” Lăng Thận Hành mặt cũng không nâng: “Ta không thích uống trà, về sau cũng không cần đưa đến.”

Mộc Cẩm Nhu đóng cửa lại, trên mặt lúc đó lúc trắng, mơ hồ còn nghe được Lý phó quan đang nói: “Tam tiểu thư hát bài này thật là dễ nghe, ca từ cũng hay, không biết giáo sư kia bộ đáng thế nào?”

Lăng Thận Hành mặt mày buồn xuống, không chút để ý bộ dáng: “Chỉ có người mới có thể tin lời nàng nói.”

~

Mộc Cẩm Nhu quay về phòng. Đậu Khẩu -nha đầu bên nàng liền đi lên đón, thực sự bị sắc mặt nàng làm hoảng sợ: “Nhị phu nhân, người đây là.”

“Vi cái gì?” Mộc Cẩm Nhu vung tay lên đem khay trà trong tay hung hăng ném xuống đất, đồ dụng uống trà bên trong tức khắc rơi rớt tan tác.

“Nhị phu nhân bớt giận.” Đậu khẩu sợ tới mức vội vàng quý xuống.

“Vi cái gì?” Mộc Cẩm Nhu đỡ lấy cái bàn, tức giận đến cả người phát run, đôi mắt phượng ra hân mang nề nhẹ, phảng phất là làm bầm lâu bầu, lại phảng phất là chất vẩn trời xanh: “Vi cái gì hấn không chịu liếc mắt xem ta dù chỉ một lần, chẳng lẽ muốn ta đem tâm đào ra tới cho hấn xem sao? Thời điểm chưa gả cho hấn ta cũng đã ngưỡng mộ hấn rồi, ta làm hết thấy đều là lấy lòng hấn, nhưng hấn từ đầu đến cuối đều thờ ơ. Mộc Văn rốt cuộc là từ đâu học được mấy bài hát mê hoặc lòng người, hôm nay bắt quả là muội muội hấn hát một lát liền đem hồn hấn câu dẫn đi mất.”

Đậu khẩu lục tìm mảnh vỡ sót lại trên mặt đất, đứng dậy khuyên nhủ: “Nhị phu nhân không cần nổi giận, xem như nàng ấy biết yêu thuật, thiếu soái cũng là chán ghét nàng, thiếu soái từ khi trở về lúc sau chưa bao giờ đặt chân qua Quê Hoa Uyển, nàng ấy cũng những kỷ xảo bắt quả là như trước đây, chỉ biết làm cho gả bay chó sủa, làm thiếu soái càng thêm ghê tởm nàng.”

Đậu Khẩu vừa nói như vậy, Mộc Cẩm Nhu thấy người con giận, cầm lấy cái ly lên uống miếng nước: “Bắt quả cũng chỉ chìm sẽ, không tin còn có thể bay cao.”

“Phu nhân nói chìm sẽ chính là chìm sẽ, trang điểm mỹ lệ, lại kiêu ngạo, cũng không thể bay cao hoá thành phượng hoàng.”

Mộc Cẩm Nhu sửa sửa lại tâm tình, sai Đậu Khẩu đi lấy vài bộ quần áo cho nàng chọn lựa, lão thái thái thích nghe diễn, thích nghe Bình thư, nàng dù cho không quá thích mỗi lần đều trình diễn bởi lão thái thái.

“Hôm nay ăn cơm sớm một chút, buổi tối đi cùng lão phu nhân nghe thư.”

Nếu ở Lăng Thận Hành không thông, nàng cũng chỉ có thể xuống tay từ nơi lão thái thái, hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh, lấy được lòng lão thái thái, sự tình cũng liền suôn sẻ.

~

Mộc Văn sửa sang lại tốt phòng chứa đồ, đổi thành phòng thí nghiệm bí mật của nàng, Thúy Quyên cũng chưa thấy qua bên trong như thế nào, ngày thường đều khoá lại.

Nàng vốn dĩ sai Thúy Quyên đi đặt mua một ít sách y cùng dược liệu, kết quả nha đầu Thúy Quyên kia ở bên ngoài trì hoãn tới mặt trời lặn còn chưa trở về.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ta cơm chiều ở chỗ này ăn

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Lăng trạch tuy rằng là gia tộc kiểu cũ, nhưng là bởi vì đa số là người lớn, một ngày dùng 3 bữa cơm, phòng bếp chuẩn bị tốt các món ăn trong khoảng thời gian nhất định, hạ nhân từ các biệt viện đến lấy cơm, đóng gói kỹ cơm hộp mang đi, ngày thường vào thời điểm ăn cơm cũng chỉ có biệt uyển lão thái thái nào nhiệt nhất, mặc kệ sớm hay muộn, luôn có người bồi.

Tục ngữ nói người sống cần cơm, một bữa không ăn sẽ đói hoảng, Mộc Văn có hai nha hoàn, một người bị giam vào đại lao, một người thì đi mất tăm, giờ bên người tạm thời không ai, đành phải chính mình đi phòng bếp lấy cơm.

Trong bếp món ăn đa dạng, Mộc Văn chọn hai món yêu thích cất vào hộp cơm, trên đường gặp phải mấy nha hoàn từ biệt uyển khác, các nàng tuy rằng quy củ khom người vãn an, nhưng quay người lại liền châu đầu ghé tai nói xấu, Mộc Văn cũng có thể đoán được các nàng đang nói cái gì, đại khái là vô lễ chế bai nàng, nói lão thái thái một người nha đầu cũng không chịu cho nàng. Aizzz ...

Lúc trước ở bệnh viện, cũng có một ít hộ sĩ thích khua môi múa mép, nói nàng tuổi trẻ, lại có quan hệ với viện trưởng liền được thăng lên chủ nhiệm, quả nhiên nơi nào nhiều nữ nhân nơi đó ắt có thị phi, ai mà nghiêm túc người đó liền thua.

Mộc Văn mang theo đồ ăn vừa đến cửa, liền thấy ngoài cửa lớn bóng một người đứng dưới tàng cây hoa quế.

Người nọ dáng người cao lớn, mặc áo dài màu đen, cả người tao nhã tuấn tú.

Lúc này, hấn hơi ngừng đầu nhìn chằm chằm cây hoa quế, góc độ này đẹp tựa như tranh, vài miếng cánh hoa rơi dừng trên áo hấn, giống như điểm tuyết ở màu đen đẹp đến bất ngờ.

Mộc Văn không khỏi cảm thán, trách không được thân chủ này đối hấn điên cuồng mê luyến, Lăng Thận Hành như là Phan An chi phong nhã, cao túc chi tư thể oai hùng.

Hấn liền đứng ở cửa, Mộc Văn cũng không có biện pháp làm lơ, đành phải căng da đầu thấp tiếng gọi: “Thiếu soái.”

Lăng Thận Hành vốn là trong lúc vô ý đi ngang qua nơi này, căn bản không chú ý bên cạnh cửa trên vách đá viết mấy chữ Quê Hoa Uyển.

Lăng phủ trong ngoài trồng đầy cây hoa quế, chỉ có nơi này cây sinh trưởng tươi tốt nhất, hấn nhìn quen trên chiến trường bị trắng thảm thiết, không tự giác liền sẽ bị sự thanh u tự nhiên hấp dẫn, cho nên Mộc Văn mờ miệng, hấn sưng sốt sau đó chuyển ánh mắt.

Vi cái gì Lăng Thận Hành đứng ở chỗ này phát ngốc Mộc Văn không có hứng thú, trong lòng chỉ nhớ thương hộp đồ ăn, nói câu “Thiếu soái không có việc gì, ta phải đi về ăn cơm” liền mang theo hộp đồ ăn đẩy cửa đi vào.

Lăng Thận Hành hơi chau mày, phản ứng nàng trước kia nhìn thấy hấn cũng không phải là như vậy, chắc chắn giống ruồi bỏ bọ bám lấy, đuổi không đi, đối với Quê Hoa Uyển, cũng là khinh thường tránh xa.

Lăng Thận Hành ngày thường thấy nàng xuất hiện xoay người liền đi, nhưng giờ bước chân lại không có chút nào hoạt động, Mộc Văn một thân thanh nhả sườn xám, nội liễm lại dấu không được phong hoa, thế nhưng hấp dẫn ở ánh mắt hẳn.

Mộc Văn nghĩ thầm rốt cuộc có thể ăn com chiều, bụng nàng đã sớm kháng nghị nửa ngày, vừa muốn tùy tay đóng cửa, đột nhiên bàn tay thon dài đè lại cánh cửa, ngay sau đó liền nghe được tiếng nói hẳn mang hơi từ tính sạch sẽ: “Com chiều ăn cái gì?”

Mộc Văn cơ hồ là theo bản năng trả lời: “Măng cùng thịt còn có cá.”

Khi nói chuyện, hẳn đã chậm rãi tiến vào, vô cùng tự nhiên nói: “Ta com chiều ở chỗ này ăn.”

Trượng phu muốn tới thế từ phòng dùng bữa, lời này không tất xấu.

Thẳng đến ngồi ở trước bàn com, Mộc Văn còn véo ở đùi mình, không phải Lăng Thận Hành đối với chính mình tránh như ruồi muỗi sao, thần kinh hẳn có vấn đề nên nghĩ đến muốn cùng mình ăn bữa tối?

Hồng rồi, hồng rồi, chẳng lẽ hẳn là tới tìm mình thực hiện nghĩa vụ phu thê? Tuy rằng trong trí nhớ nàng, thân thể này trước nay chưa từng cùng hẳn tiếp xúc thân mật, chưa tính đến một cái năm cũng chưa có, mọi nam nhân đều có phương diện “nhu cầu”, chẳng lẽ ở nơi Mộc Cẩm Nhu không được thỏa mãn, nên yêu cầu cho lần tiếp theo?

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hẳn muốn ngủ lại

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Nghĩ đến Lăng Thận Hành rất có thể ngủ lại chỗ này, lại còn có muốn cùng nàng XXOO, Mộc Văn không nhịn được tâm sự nặng nề.

Hắn cầm lấy chiếc đĩa vừa muốn gấp đồ ăn, lúc này mới nhìn đến nữ nhân ngồi ở đối diện vẫn luôn đang ngăn người, hai con mắt thẳng lăng lăng nhìn chằm chằm bát com trên bàn, đây là lần đầu tiên hẳn cùng nàng đơn độc ăn com, càng là lần đầu tiên tới Quê Hoa Uyển, nếu đổi lại ngày thường, nàng sớm hẳn là cười đến không khép miệng, nhưng về mặt sâu khổ này là tình huống như thế nào.

“Như thế nào, đêm nay đồ ăn không hợp khẩu vị?”

Hắn một câu chất vấn làm Mộc Văn nguyên thần trở về vị trí cũ, ý thức được thất thố Mộc Văn có vài phần xấu hổ xà hạ khóe miệng: “Không có.”

“Vậy người ở đó thờ dài cái gì?” Đối mặt ánh mắt hẳn bức người thâm thúy, Mộc Văn chớp chớp đôi mắt, nàng vừa rồi đã nhịn không được thờ dài sao?

“Ta, ta chỉ là……” Mộc Văn nhìn lướt qua mặt bàn, đột nhiên linh cơ vừa động: “Này vốn dĩ ta chờ lấy phần đồ ăn cho một người, đột nhiên chia cho người một nửa, ta liền không đủ ăn.”

Lăng Thận Hành trong lòng cười nhạo, nguyên do nàng bày ra bộ mặt khổ sở chỉ là lo lắng đoạt mình đoạt com chiều của nàng.

“Nếu ăn không no, buổi tối ta sai người đưa đồ ăn khuya là được.” Hẳn đã không còn quân nàng chăm chú ăn com.

Mộc Văn đành phải cầm lấy chiếc đĩa, ăn đến thất thần, nàng thích nhất cả thái mòng nhưng giờ bỏ vào trong miệng cũng là vô vị, đầu óc nàng đều nghĩ đến như thế nào mới có thể tránh cho cùng hẳn cái kia cái kia.

Nàng là bác sĩ, vốn dĩ liền có thói quen sạch sẽ, càng là vô phương phát sinh quan hệ cùng nam nhân căn bản không yêu, hơn nữa người nam nhân này còn có một nữ nhân khác, tuy rằng ở cái niên đại này, tam thê tứ thiếp là hết sức bình thường, nhưng nàng thích ứng thân thể này, lại không thích ứng được hôn nhân coi mờ như vậy.

Nàng muốn nam nhân cả thể xác lẫn tinh thần sạch sẽ, một lòng một dạ đến già.

Một bữa com ăn đến nhạt như nước ốc, Mộc Văn trước sau là tâm sự nặng nề, vốn trông cậy vào việc com nước xong xuôi hẳn sẽ rời đi, không nghĩ tới Lăng Thận Hành căn bản không có ý muốn đi, ngược lại ngồi xuống ở một bên giường nệm, tùy tay cầm lấy một quyển sách bắt đầu lật xem.

Cái gì sách kia sau một năm cũng phát huy được công dụng

Lăng Thận Hành lật xem sách, một ly trà xanh được đặt ở một bên bàn, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt hương hoa quế xông vào mũi.

Hắn ở đi học và lớn lên nước ngoài, bị văn hóa Tây Dương hun đúc, sau này về nước thế nhưng không có thói quen uống trà, mỗi ngày Lý phó quan đều sẽ pha cho hẳn mấy ly cà phê, cũng chỉ có thời điểm gia yến mới uống một chung trà, bất quá là đặt ở bên miệng nhấp một nhấp thôi.

Mộc Văn thấy hẳn bất động, còn tưởng rằng hẳn không thấy được, vì thế nhắc nhở nói: “Thiếu soái, này là trà hoa quế an khí ninh thần.”

Hắn lúc này mới buông quyển sách trên tay xuống, vươn cánh tay dài đem chén trà bung lên, hẳn thường thức một ngụm, vốn dĩ hơi chau mày không tự giác lại giãn ra, này trà mang hương vị cam, hương vị thanh thuần, còn có một cổ sâu thâm hương vị trung được, không có chút vị chua nào, lại uống thêm mấy ngụm, từ yết hầu đến dạ dày phảng phất có một loại dòng nước ấm chảy qua, thích ý thoải mái nói không nên lời.

Hắn một hơi uống lên mấy bát lớn, sau đó mới chậm rãi buông cái ly hỏi: “Đây là trà gì, như thế nào ta chưa từng uống qua?”

Mộc Văn trả lời mang theo vẻ hơi kiêu ngạo: “Này là trà do chính ta điều phối, bên ngoài đương nhiên mua không được.”

Lăng Thận Hành nghe xong, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Mộc Văn tuy rằng xuất thân danh môn, từ nhỏ tập học cảm kỳ thư họa, nhưng bởi vì ham chơi lười biếng, chẳng làm nên trò trống gì, nàng khi nào học được kỹ năng điều phối trà hoa?

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Rấp tâm thế nào

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Thật tốt hẳn không có tiếp tục hỏi, buông sách xuống rồi lại nhìn lên, hẳn không đi, Mộc Văn cũng không dám đi làm việc của mình, cũng đành phải cầm quyển sách ở một bên đọc cùng hẳn, cái hẳn xem chính là sách quốc ngoại, mà cái nàng xem chính là sách trung y.

Phòng khách còn còn sót lại hương trà hoa quế, kiến trúc cổ hương cổ sắc lộ ra một loại tao nhã an tĩnh lịch sự, giữa nam và nữ chỉ cách một cái bàn dài nho nhỏ cùng mấy quyển sách, nhân rồi không có việc gì, rồi lại như nhân nhả lưỡi nhắc.

Bất tri bất giác, đã qua một giờ, Mộc Văn ngẩng đầu xoa xoa cổ, hướng bên cạnh vừa thấy, Lăng Thận Hành khi nào đã ngủ rồi, thân hình thon dài dựa nghiêng ở trên sạp, tay cầm thư buông xuống một bên, vốn dĩ ngủ quan sác

bén lúc này lại có vẻ như son thùy vậy mực, an tĩnh sâu thẳm.

Mộc Văn nhìn hần ngủ đến an ổn như vậy, chỉ sợ trước hừng đông cũng sẽ không dậy, tảng đá vẫn luôn treo ở ngực kia cũng lặng yên rơi xuống đất.

Này không phải trà an thần bình thường, là nàng cố ý tang thêm liều lượng thuốc, lúc này mới làm người sinh ra mơ màng cảm giác buồn ngủ mà không đến mức ngủ ngay lập tức.

Mộc Văn tìm một tấm chăn mỏng đắp cho hần, đem sách trong tay để qua một bên, nghĩ nghĩ vẫn là cúi người cời giày cho hần.

Không lâu, bên ngoài truyền đến thanh âm Thúy Quyên dần dần đến gần.

“Thiếu phu nhân, ta đi mua sách đã trở lại, trong đó thiếu một quyển, chủ quán đi cửa hàng khác điều hàng làm chậm trễ thời gian.” Thúy Quyên làm bầm lâu bầu giải thích, trong tay ôm rất nhiều sách cũng không gõ cửa.

Điều đó chỉ là nàng nghĩ ra cái cớ, nàng thừa dịp trong khoảng thời gian này đi gặp “thần mật”.

Mộc Văn tỉnh tỉnh táo bạo, đối với các hạ nhân không đánh tức là mừng, nàng tự nhiên là sợ bị đánh chửi, nhưng đồng thời lại nhìn thấu tính tình nàng, biết nàng đầu óc đơn giản, dễ dàng bị lừa, dùng một chữ hình dung chính là ngu xuẩn, cho nên thường xuyên nương cơ hội như vậy đi làm việc tư, trở về chỉ cần tùy tiện biến cái lý do, nàng liền tin tưởng không nghi ngờ.

Lần này cũng giống nhau, Thúy Quyên đang muốn đẩy cửa, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Mộc Văn, hơi có chút dòn dập: “Đừng tiến vào.”

Nói xong, cửa đã nhanh chóng kéo ra, ngay sau đó sách trong lòng ngực Thúy Quyên liền bị cầm đi, cửa lớn ở trước mặt nàng phịch một tiếng đóng lại.

Thúy Quyên xoa xoa đôi mắt, còn tưởng rằng là chính mình nhìn lầm rồi, vừa rồi nàng rõ ràng liền nhìn đến một người nam nhân nằm nghiêng trên giường nệm, tuy rằng chỉ là nhìn lướt qua, nhưng nàng sẽ không nhận sai, nam nhân kia đúng là thiếu soái a.

Thiếu soái thể nhưng tới Quế Hoa Uyển, lại còn ngủ lại!

~

~

Ngày hôm sau Mộc Văn tỉnh lại, Lăng Thận Hành đã không còn ở phòng khách, thật ra một nha hoàn đã đưa tới bữa sáng nhưng thấy nàng chưa tỉnh vẫn luôn chậm chạp chờ ở bên ngoài.

“Thiếu phu nhân, đây là thiếu soái sai ta đưa tới.” Nha hoàn thấy nàng vừa kéo tóc vừa ra cửa phòng, lập tức cười khanh khách tới đón nhận.

“Để chỗ kia đi.” Mộc Văn cũng là đói bụng, đêm qua chỉ ăn lưng dạ, nam nhân đáng giận kia đột nhiên ở đâu đến phân chia chia cùng nàng, cũng không biết sắp tâm ra sao.

Nha hoàn đưa xong bữa sáng liền đi rồi, nàng mở ra vừa thấy bên trong thể nhưng là bữa sáng kiểu Tây, bánh mì cùng trứng gà chiên, còn có hai mảnh chân giò hun khói, một ly sữa bò.

Lăng phủ luôn luôn không ăn thức ăn kiểu Tây, này chỉ sợ là đầu bếp riêng của Lăng Thận Hành làm.

Mộc Văn cắn bánh mì, đang cân nhắc lại Lăng Thận Hành vì cái gì đột nhiên muốn đưa cơm cho nàng, Lý phó quan liền ở bên ngoài gõ gõ cửa, cao giọng nói: “Thiếu phu nhân.”

Đem người mời vào tới, Lý phó quan cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thiếu phu nhân, thiếu soái sai ta qua lấy phương pháp phối trà.”

Mộc Văn thoải mái, nguyên lai bữa sáng này là muốn đổi phối phương.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hạ cái loại được gì

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Lý phó quan tiếp tục nói: “Thiếu soái lo liệu quân vụ, lại thường xuyên mang binh đánh giặc, nhiều năm trước liền mắc phải chứng mất ngủ, thường xuyên suốt đêm ngủ không yên, ngày hôm qua uống trà hoa quế của Thiếu phu nhân, thiếu soái thể nhưng vừa cảm giác muốn ngủ, sáng nay tỉnh lại cũng là thần thanh khí sảng, cho nên, phu nhân nếu là có phương thuốc phối trà này liền viết cho ta một phần, ta phái người đi mang đi điều phối một ít cho thiếu soái.”

Mộc Văn đương nhiên sẽ không đem này phối phương cho hần, một khi làm hần sẽ phát hiện bị mật lại bị bên trong, hơn nữa này trà nàng mới vừa nghiên cứu chế tạo không bao lâu, uống lâu sẽ thành nghiện, mà được liệu thay thế nàng còn không tìm được, chỉ có thể nói là bán thành phẩm.

Mộc Văn cười nói: “Phiên Lý phó quan nói cho thiếu soái, trà này cũng không phải ta điều phối, là từ Mộc phủ mang lại đây, trà ngày hôm qua đã là phần cuối cùng, nếu là thiếu soái muốn, về sau thời điểm ta về Mộc gia lại nghĩ cách mang về.”

Mộc Văn nói như vậy, Lý phó quan cũng không muốn tiếp tục nói, đành phải hai tay không chuẩn bị trở về báo cáo kết quả công tác.

Lý phó quan đi không bao xa lại bị Mộc Văn gọi lại.

Lý phó quan vội vàng hỏi: “Thiếu phu nhân còn có việc?”

Mộc Văn lời nói có chút gian phn ra nuốt vào, thẳng đến Lý phó quan chờ đến nóng này, nàng mới nói nói: “Nếu thiếu soái nhu cầu phối phương cấp bách cũng không phải không được, nha hoàn Hồng Tụ trước kia bên người ta đã từng ở Mộc phủ cùng trà sư học qua, nếu cho ta đến thăm nàng, nói không chừng có thể chiếm được phương thuốc.”

“Này……” Lý phó quan biết Hồng Tụ, lúc trước Ngũ di thái Đốc Quân trúng độc chết, tại thời điểm đó tất cả mọi người đều hoài nghi Mộc Văn, Hồng Tụ đứng ra gánh vác trách nhiệm, hiện tại đang bị nhốt ở đại lao, chờ xử bắn.

Hồng Tụ phạm tội trọng loại này hần đương nhiên không dám tự ý quyết định, do dự một chút mới nói: “Ta trở về cùng thiếu soái nói một chút, Thiếu phu nhân chờ tin tức ta đi.”

“Vậy phiền toái Lý phó quan.” Mộc Văn tiễn khách tới cửa, cái này làm cho Lý phó quan thụ sủng nhược kinh, tự cân nhắc, Thiếu phu nhân rơi xuống giếng, tựa hồ có chỗ nào không giống nhau

~~

Qua hai ngày, Lăng Thận Hành trước sau không có động tĩnh, về phối phương cũng không có nhắc lại, càng không có an bài nàng đến thăm Hồng Tụ.

Mộc Văn chờ đến sứt đầu mẻ trán, biết loại sự tình không thể nào nhanh được, dù sao cũng là người Đốc Quân giam giữ, hần tuy rằng thân là thiếu soái, cũng không nghĩ không cần thiết đi tâu chọc lấy phiền toái, vì một cái phối phương chọc Đốc Quân không vui, mất nhiều hơn được.

Mộc Văn có thể nghĩ thông suốt nguyên do trong đó, nhưng tưởng tượng đến Hồng Tụ đang ở đại lao lúc nào cũng có thể nguy đến tánh mạng, nàng vẫn thật gấp gáp, vất vả và nghĩ ra được biện pháp thể nhưng không hiệu quả.

Bên phía Lăng Thận Hành kia không một gợn sóng, nhưng sự tình hần ngủ một đêm ở Quế Hoa Uyển lại như là sóng gợn mặt hồ, bắt trí bất giác tán ra.

Ngày này, Mộc Văn đi ngang qua sau bếp, phía trước hai cái nha hoàn sống vai đi không nhanh không chậm, trong đó một có Đậu Khẩu- nha hoàn bên người Mộc Cẩm Như.

Đậu Khẩu cũng không có phát hiện Mộc Văn ở phía sau, mắt thấy mau đến phòng bếp, nàng bỗng nhiên kéo lấy nha hoàn đối diện: “Người nghe nói chuyện thiếu soái ở Quế Hoa Uyển của Thiếu phu nhân ở một đêm?”

Nha hoàn kia vội vàng gạt đầu: “Việc này toàn bộ trong phủ đều đã biết, thiếu soái rót cuộc chịu sung hạnh Thiếu phu nhân.”

Đậu Khẩu tức khắc về mặt khinh thường, bắm vào bên tai nha hoàn, thanh âm lại là nói lớn: “Người khác không biết, nhưng ta chính là rõ ràng, Thiếu phu nhân hạ cái loại được gì... ở trong trà của thiếu soái”

“Được gì a?”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh không đủ vang

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Đậu Khẩu tuy không khác gì những cô nương khác, nhưng nói lên lời này mặt không đỏ tâm không nhảy: “Tự nhiên là hoan được, thiếu soái uống thuốc, hơn nữa Thiếu phu nhân có một ít thuật hồ ly tinh, cho nên mới nơi đó cùng nàng ngủ lại một đêm.”

Nha đầu kia vừa nghe, tức khắc kinh hô một tiếng: “Nguyên do là như thế này.”

Đậu Khẩu tiếp tục chăm ngời thổi gió: “Thái độ Thiếu soái đối với Thiếu phu nhân là như thế nào chúng ta tất cả mọi người đều biết, Thiếu phu nhân gà vào đã hơn một năm, nhưng thiếu soái chưa từng nhìn qua nàng, lần này như thế nào lại đột nhiên đi Quê Hoa Uyển? Thiếu phu nhân luôn luôn quý kẻ đa đoan, nói không chừng sự việc rút xuống giếng cũng là khổ nhục kế tự biến tự diễn, vì chính là muốn được thiếu soái thương hại.”

Đậu Khẩu nói sinh động như thật, thanh linh phía sau vang lên một thanh âm lười nhác: “Một con vịt lên cạn nhảy xuống giếng trình diễn khổ nhục kế? Thật so với ta nghe Bình thư còn lợi hại hơn.”

Hai người đột nhiên cả kinh, vừa quay đầu lại nhìn đến Mộc Văn thông thả ung dung đi tới, cùng các nàng chỉ cách vài bước, Đậu Khẩu nghĩ chính mình vừa nói lời kia chỉ sợ một chữ không sót bị nàng nghe hết, lập tức sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra.

Bọn hạ nhân này đối Mộc Văn đều là thái độ giống nhau, vừa hận vừa sợ.

“Thiếu phu nhân.” Nha hoàn kia vội vàng hành lễ, sắc mặt cũng là lúc đỏ lúc trắng.

Đậu Khẩu phản ứng lại, vội vàng đi theo thi lễ, cung kính kêu một tiếng “Thiếu phu nhân”.

Mộc Văn đi đến trước mặt hai người, khẽ miệng hàm một tia cười lạnh: “Ta không được sủng ái chỉ sợ gánh không nổi tiếng ‘Thiếu phu nhân’ này.”

Đậu Khẩu vội vàng quý xuống: “Đậu Khẩu không dám.”

Mộc Văn nhìn người quý gối trước mặt ăn mặc vài bông vải sam thiếu nữ, cũng bất quá bộ dáng mười bốn năm tuổi, nàng ở cái tuổi này vẫn là tiểu nha đầu, đừng nói tính kẻ người khác, ngay cả “Tính kế” cái từ này vẫn là từ học được từ sách vở.

Trách không được đã nhiều ngày đi ở trong phủ, mơ hồ tổng cảm thấy có người ở sau lưng chỉ chỉ trò trò, nguyên lai sự tình nàng ‘ hạ được mị hoặc ’ thiếu soái đã truyền ra ngoài.

Mộc Văn cảm thấy đặc biệt buồn cười, cũng đừng nói tới nàng cũng không có mị hoặc nam nhân kia, liền tính là, thê tử giọng nhỏ nhẹ cùng trượng phu, làm một chút kích thích, các nàng cũng thật lắm chuyện a.

Nàng sắc mặt trước sau bình tĩnh, lại nhìn đến hạ người càng thêm lo sợ, mặc kệ Thiếu phu nhân này không được sủng ái, nhưng nàng trước sau vẫn là chính thất, là Mộc gia đích nữ, trăm triệu là chộc không được.

“Không dám?” Mộc Văn liếc nàng, bỗng nhiên tò mò hỏi: “Người nói ta hạ được thiếu soái, ta lại muốn nghe một chút, rốt cuộc là được lợi hại như vậy?”

“Thiếu phu nhân bớt giận, là Đậu Khẩu nói hươu nói vượn, Đậu Khẩu miệng tiện.” Đậu Khẩu nói liền cho chính mình hai cái tát, “Đậu Khẩu tự phạt, Đậu Khẩu đáng chết.”

Đậu Khẩu này hai bàn tay vô dụng nhiều ít lực đạo, đầu lại oai hướng một bên, động tác phối hợp kỹ thuật diễn, giống như là thật sự hung hăng tát hai cái tát.

Chỉ là kỹ thuật diễn nát như này không thể gạt được đôi mắt Mộc Văn, nàng vốn dĩ không thích gây chuyện thị phi, gặp chuyện cũng là có thể nhịn được sẽ nhịn, nhưng ở cái này Đốc Quân Phủ này, càng là nhẫn nại càng là bị động, cuối cùng chỉ biết bị người leo lên trên đầu ị phần.

Nếu tất cả mọi người đều biết tính cách nàng xảo quyết, làm người đánh đá, nàng vì sao không diễn tốt kỹ năng che giấu này.^^

“Đánh không đủ vang a.” Mộc Văn ôm hai tay, như suy tư gì, đột nhiên nhìn về phía hai nha đầu kia đã sớm sợ tới mức phát run: “Người tới đánh, đánh đủ hai mươi cái, mỗi một cái đều phải vang đến thanh thủy, nếu là có một cái không vang.....”

Mộc Văn không nói thêm gì nữa, nàng cầm lấy một bàn tay tinh tế đoan trang, “Bàn tay đẹp như này a, không có cũng thật là đáng tiếc.”

Tuy rằng ở bàn phẫu thuật nàng thay người tiếp nhận đứt tay đứt chân, muốn làm nàng tay chân bầm người khác, nàng cũng là không dám, lời này bất quá chính là ý vào thân phận hù dọa người thôi.

Nha đầu kia lập tức liền giờ bàn tay lên tờ lòng trung thành, hung hăng một bàn tay hướng tới Đậu Khẩu đánh qua: “Thiếu phu nhân, ta đánh, ta đánh.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Cẩn thận miệng lưỡi

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn cảm thấy không khí bên người đều đi theo chấn động một chút, nha đầu này đúng là lắm thật, sợ là dùng mười phần sức lực, Đậu Khẩu kia hét thảm một tiếng đã quý rập trên mặt đất, mặt sưng phù, khóe môi cũng rách, nếu là thật sự đánh đủ hai mươi cái, chỉ sợ muốn rút nẩy cái răng, mặt như đầu heo sưng mấy ngày.

Mộc Văn từ trong phòng bếp tìm đồ ăn yêu thích ra tới, nha đầu kia vội vàng nhào lên tới nói: “Thiếu phu nhân, hai mươi cái đã đánh xong.”

“Đánh xong?” Mộc Văn còn không có nhả húng đứng ở chỗ này trông coi, nhìn tự nhiên cũng biết, nha đầu này bất quá cái đầu đánh rất mạnh, lúc sau đánh đại khái cho có lệ, bằng không mặt Đậu Khẩu cũng sẽ không chỉ là có chút sưng đỏ đơn giản như vậy, ý nàng chỉ là một chút giáo huấn hạ nhân khua môi múa mép ở sau lưng, miễn cho các nàng nói hươu nói vượn nhiều cuộc sống thanh tĩnh của nàng.

Hướng hồ, Đậu Khẩu có thể ở chỗ này nói hươu nói vượn, tám phần cũng là bị người khác xúi giục, dùng đầu ngón chân ngẫm lại đều biết người nọ là ai.

Mộc Văn liếc hai người quý trên mặt đất run bần bật, nghĩ khi ấy hàm một tia lãnh lệ: “Các người nếu là đối ta có ý kiến, ta không ngại nói công bằng cùng cả nhà, nếu lại làm ta nghe được ai ở sau lưng hồ ngôn loạn ngữ, cẩn thận miệng lưỡi cho ta.”

“Đậu khấu không dám, đậu khấu cũng không dám nữa.” tiểu cô nương liền tiếp dập đầu sợ tới mức hồn vía lên mây, trong mắt lại trôi lên một tia oán độc, nàng là nha đầu của Nhị phu nhân, ngay cả những đi thái thái đó đối với nàng nói chuyện cũng là ôn hòa, khi nào chịu đối lại quá bức như này.

Mộc Văn này bất quá chính là thiếu nữ này bị lạnh nhạt, có cái gì tốt mà nháy nhót.

~

Lão thái thái đang chuẩn bị dùng cơm trưa, trùng hợp Nhị đi thái cùng Tam đi thái đều ở cùng, đại gia tán gẫu việc nhà liền phải động đũa.

“Lão phu nhân, ngài nhân đức dày rộng, cầu người làm chủ cho Đậu Khẩu a!” Bên ngoài một tiếng khóc nỉ non vang dội, tựa hồ chứa đầy bất tận ủy khuất.

Lão thái thái buông chiếc đũa nói: “Đây là làm sao vậy?”

~

Quê Hoa Uyển, Mộc Văn mới vừa ăn cơm một lát liền có nha hoàn lão thái thái tới truyền nàng đi, nàng biết Đậu Khẩu nhất định sẽ đi cáo trạng, không nghĩ tới cơm đều không ăn nàng liền liền vội vã đi khiếu nại, thật là chuyện nghiệp.

Mộc Văn không vội, lại cũng không thể để bụng đói, nha đầu ở kia không kiên nhẫn nhìn chăm chú nàng chậm rì rì ăn cơm

Mộc Văn tới rồi Văn Phong Uyển của lão thái thái, vừa vào cửa liền nhìn đến Nhị đi thái, Tam đi thái đã ngồi ngay ngắn, mà Đậu Khẩu quỳ trên mặt đất khóc như hoa lê dính hạt mưa, gương mặt tựa hồ càng sưng lên.

Nhìn liền thấy nàng, lão thái thái liền tức giận, lại là cực lực áp lửa giận trong lòng: “Nha đầu này nói người vô duyên vô cớ đánh nàng, rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Mộc Văn còn không có mở miệng, Đậu Khẩu liền ủy khuất khóc ròng nói: “Thiếu phu nhân, ta biết người xưa nay tính khí phu nhân nhà ta so với người hiền lương thực đức càng đến thiếu soái sủng ái, nhưng cũng không thể lấy nha hoàn ta trút giận a, ta bất quá ở cửa phòng bếp dụng phải người một chút, người liền đem ta đánh thành cái dạng này……. Ô ô…….”

Mộc Văn cười lạnh một tiếng: “Ta đây hỏi một chút người, có dám đem những lời ở sau lưng ta lúc đó lặp lại lần nữa hay không?”

Đậu Khẩu lập tức hướng về lão thái thái cắn đầu ngón tay, nước mắt ào ào rơi: “Lão phu nhân, Đậu Khẩu nào dám nói Thiếu phu nhân nửa câu không phải, lúc ấy còn có người khác ở đây, nàng định có thể còn Đậu Khẩu trong sạch.”

“Đây là làm sao vậy?” Lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng hô nồn nồn, ngay sau đó Mộc Cẩm Nhu bước nhanh mà đến xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhìn đến Đậu Khẩu quỳ trên mặt đất, nàng tựa hồ sùng sột một chút, tiến lên một tay đem nàng túm lên, “Người chạy tới nơi này nói hươu nói vượn cái gì, sao có thể sự tình muội muội ta ngang ngược vô lý như vậy.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gia pháp

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Cẩm Nhu mới xong lại chuyển hướng lão thái thái: “Nãi nãi, người không cần nghe nha đầu này nói bậy, nàng mới vừa rồi không biết ở nơi nào cùng người khác đánh nhau, lại nói cho ta là muội muội đánh nàng, ta mắng nàng vài câu, nàng liền chạy tới cáo trạng.”

“Cẩm Nhu thật đúng là che chở muội muội người a.” Nhị đi thái cười đánh giáng hòa, “Mẫu thân, nếu Cẩm Nhu nói như vậy, không bằng cho qua.”

“Gia có gia pháp, quốc có quốc quy.” Lão thái thái ánh mắt càng thêm nghiêm khắc, “Ổ Lãng gia chúng ta, đều có một bộ quy củ bất thành văn, hạ nhân cũng là người, không ai có quyền tự mình đánh chửi, nếu Mộc Văn là vô tội, ta tự nhiên sẽ giữ công đạo cho nàng, nếu sự thật theo như lời như Đậu Khẩu, không vì nàng là trưởng tôn tức, không vì nàng là Mộc gia đích nữ, Lãng phủ cũng không thể tùy ý thiên vị.”

“Lời nói của ta những câu là thật, nhị phu nhân, ta biết ngài có tâm che chở muội muội, nhưng ta cũng là nha đầu ngài a.” Đậu Khẩu một lần nữa quỳ trên mặt đất, than thở khóc lóc, rừ mắt xuống nhưng lại hiện lên một tia đắc ý, nhị phu nhân nói quá nhiên không sai, lão thái thái xem trọng mặt mũi Mộc gia không động đến Mộc Văn, nhưng chạm đến mặt mũi cùng quy củ lão thái thái liền sẽ lời lẽ chính đáng.

Mộc Cẩm Nhu đứng ở một bên gần trừng mắt chính nha đầu mình, lại là không nói chuyện nữa, ánh mắt có ý quét mắt Mộc Văn, nàng thật ra bình tĩnh dị thường, không biết là dọa choáng váng hay vẫn là đang muốn tìm lý do.

Lão thái thái hỏi: “Người nói lúc ấy có người khác ở đây? Kêu người kia tiến vào.”

Không lâu, một nha hoàn khác cũng bị truyền tiến vào, nàng nhìn đến cái trận thế trước mắt này, lập tức quỳ xuống.

“Ta tên Dương Liễu, làm việc ở phòng giặt hồ.”

Lão thái thái nhìn nàng hỏi: “Người nói một chút, lúc ấy là chuyện gì xảy ra.”

Nha hoàn kia còn chưa nói lời nào, Đậu Khẩu liền cướp nói: “Dương Liễu, người không cần sợ, có lão phu nhân cùng các vị các đi nương ở đây, người chỉ lo nói thật, tuy rằng người đánh ta, nhưng ta không trách người, ta biết người cũng là bất đắc dĩ, ta lúc ấy một chút dụng phải Thiếu phu nhân, thật sự không phải cố ý.”

Dương Liễu không phải cái bán nhân, nhìn nhìn lão thái thái lại nhìn nhìn Mộc Cẩm Nhu, tại Lãng phủ này ai không biết, Mộc Văn tuy rằng là chính thất thiếu soái, nhưng chân chính có phân lượng chính là Nhị phu nhân Mộc Cẩm Nhu, lão thái thái thích nàng, Đốc Quân đối nàng vô cùng tán thưởng, Mộc Văn kia tuy rằng ương ngạnh, lại là ngu dốt, lựa chọn giữa hai người, nàng đương nhiên lựa chọn Nhị phu nhân nhân mạch thể lực tốt hơn.

Dương Liễu ở trong lòng cân nhắc một chút, lập tức quyết định báo hướng qua bên Mộc Cẩm Nhu.

“Ta lúc ấy vừa vận nhìn thấy Đậu Khẩu một chút dụng phải Thiếu phu nhân, kết quả Thiếu phu nhân liền giận tím mặt, ta thế Đậu Khẩu cầu tình, lại làm Thiếu phu nhân mắng một trận, nàng không nghĩ chính mình động thủ liền làm ta đánh Đậu Khẩu hai mươi cái tát, Thiếu phu nhân còn nói, mỗi một cái đều phải vang, có một cái không vang liền bám tay của ta.”

“Thật là làm càn.” Lão thái thái nghe xong, đột nhiên đập bàn một cái, phần nộ trừng mắt hướng Mộc Văn: “Hiện tại hai người đều nói như vậy, người còn có cái gì cãi cọ? Ổ Lãng phủ chúng ta, hạ nhân cũng là người, đều là có cha đau có nương ái, không phải cùng người đánh chửi tiêu khiển, đừng đem những tật xấu đó của người ở Mộc phủ mang lại đây, rồi làm hỏng thanh danh Lãng phủ chúng ta.”

Một bên Tam đi thái vội vàng phụ họa: “Lão phu nhân giáo huấn chí phải, lão phu nhân cũng chưa từng đối với hạ nhân viện này vừa đánh vừa mắng, nếu truyền ra ngoài, còn tưởng rằng Lãng phủ ta ngược đãi hạ nhân.”

Lão thái thái nghiêm mặt nói: “Hôm nay sự ra như vậy, ta cũng không có khả năng mặc kệ ngồi xem, khi người tiến vào cửa Lãng gia chúng ta cũng là biết qua gia huấn, Lưu quán gia.”

Lưu quán gia vội vàng tiến lên nói: “Lão phu nhân.”

“Nếu Thiếu phu nhân đánh người này hai mươi cái tát, người liền đem nguyên hai mươi cái cái tát này cho nàng.” Lão thái thái trung khí mùi phẫn, nói chuyện thanh âm lộ ra dương gia chủ mẫu uy nghiêm: “Mỗi một cái bàn tay đều phải vang, có một cái không vang liền khấu trừ người nửa tháng tiền lương.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\).Net](http://Ebook-Full(cham).Net).

Chương 25: Cãi lại

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

Mộc Cẩm Nhu nghe xong tức khắc đại hì, quả thực liền phải vỗ tay tỏ ý vui mừng, nhận hai mươi cái tát đánh này, phỏng chừng Mộc Văn một tháng đều ra không được cửa.

Nàng trong lòng sung sướng, người lại bùm một tiếng quỹ gối trước mặt lão thái thái, đôi tay phe phẩy cánh tay lão thái thái: “Nãi nãi, muội muội thân thể kiều nhược, trăm triệu ai không nở đánh, Cẩm Nhu chỉ nghĩ cầu nãi nãi giáo dục nàng vài câu, vạn nhất bị phụ thân ta đã biết, ta…….”(^.^ ghét nhất cái loại già dối level max như coan này)

“Hắn đã biết lại như thế nào, ta chiếu đánh không lầm, lại muốn cho hắn nhìn xem, hắn dạy ra như thế nào một nữ nhi đạo đức bại hoại.” Lão thái thái nghe Mộc Cẩm Nhu nói đến thông gia, cái này càng tức, quai trọng trong tay đánh mặt đất, cũng mặc kệ mặt mũi thông gia, “Luu quân gia, người thất thân làm cái gì, đánh cho ta.”(^.^ Bà bà a, bà quá hồ đồ để tội nhỏ nắm mũi đất đi)

Một bên Nhị đi thái lúc này ở thế khó xử, lão thái thái đang nổi nóng, nếu là hiện tại nàng giúp đỡ Mộc Văn cầu tình, không khỏi sẽ bị quở trách, vốn dĩ lão thái thái không mấy ưa thích nàng, nhưng nếu không giúp Mộc Văn nói vài câu, Mộc Văn chạy tới Đốc Quân nơi đó nói hươu nói vượn, đối với nàng cũng bất lợi.

Này ta cũng không phải, hữu cũng không phải, Nhị đi thái cân não đều mau thương đầu.

Lúc này, Luu quân gia hướng ngoài cửa nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân, thiếu soái đứng ở bên ngoài trong chốc lát.”

Lão thái thái hừ một tiếng, biết Luu quân gia là muốn cho nàng thủ hạ lưu tình, đừng làm mất mặt mũi thiếu soái, nhưng lão thái thái cố tình muốn cho Lăng Thận Hành thấy rõ ràng, lão bà của hắn đến tốt cùng là cái gì đức hạnh.

Lăng Thận Hành đứng ở ngoài cửa, ánh mắt đạm nhiên dừng ở trên người Mộc Văn.

Vốn dĩ nha hoàn nói cho hắn biết lão thái thái ở thăm tra xử lý việc nhà trong phủ, làm hắn cũng đi dạo nhìn một cái, hắn đối gia sự này đó không hề hứng thú, nhưng vừa nghe nói là ở thăm Mộc Văn, hắn không biết làm sao liền bước tới, tại đây ngoài cửa đứng trong chốc lát.

Hắn nhìn thấy náo nhiệt liền cảm thấy không thú vị, xem ra Mộc Văn vẫn là bản tính khó sửa, làm hắn thất vọng đến cực điểm, làm hắn còn tưởng rằng nàng này rơi xuống giếng thật sự có điều thay đổi, cuối cùng bất quá như cũ.

Lăng Thận Hành đang muốn bước rời đi, chợt nghe Mộc Văn vẫn luôn không có mở miệng đạm nhiên ra tiếng: “Nãi nãi, ta có thể hỏi Dương Liễu nói mấy câu hay không?”

“Người còn có cái gì để hỏi?” Lão thái thái hừ một tiếng, cũng muốn nhìn nàng một chút còn có thể giáo biện cái gì: “Tốt, người hỏi đi, ta xem người thử còn có thể hỏi ra cái dạng gì.”

Mộc Văn cũng không nói lời nào, trực tiếp đi đến trước mặt Dương Liễu ngồi xổm xuống cùng nàng nhìn thẳng, Dương Liễu chợt nhìn vào mắt nàng, lập tức chợt dạ, Thiếu phu nhân này đôi mắt xinh đẹp bất mắt, đầy mắt trong suốt sáng trong, tựa hồ có thể nhìn thấu nhân tâm.

Mộc Văn hạ giọng nói mới mở miệng hỏi: “Người nói người nhìn thấy Đậu Khẩu đây ta một chút, vậy người là ở nơi nào nhìn thấy Đậu Khẩu đây ta?”

“Là ở cửa phòng bếp.” Dương Liễu không lưỡng lự nói.

“Phải không? Nhưng trước khi người tới, Đậu Khẩu nói là ở hoa viên nhỏ đây ta.”

Dương Liễu trong lòng hoảng hốt, vội vàng biện giải nói: “Là ta nhất thời khần trương nhớ lầm, xác thật là ở hoa viên nhỏ……”

“Nhưng tỷ tỷ của ta nói là ở phòng bếp a?”

“Bếp…… Phòng bếp?”

Dương Liễu nói vừa nói xong, lập tức cảm thấy chung quanh an tĩnh có chút đáng sợ, nàng chạy nhanh ngẩng đầu đi xem Đậu Khẩu, chỉ thấy nàng ở hướng chính mình âm thầm lắc đầu, Dương Liễu càng thêm hoảng loạn, lập tức lại sửa lời nói: “Không không, là ở phòng bếp……”

“Rất cuộc là phòng bếp hay vẫn là hoa viên nhỏ?” Mộc Văn ngữ khí bình đạm, rồi lại lộ ra một cỗ bức người khí thế.

Dương Liễu tức khắc mồ hôi như mưa hạ, trong đầu có chút chuyển không khai, không biết rốt cuộc nên nói là nơi nào.

Mộc Văn chụp bà vai nàng một chút: “Hoa viên cùng phòng bếp, hai địa điểm hoàn toàn bất đồng, một cái là mùi hoa, một cái là hương com, cho là người sợ hãi, cũng không thể không phân rõ bày trí ở hai nơi bất đồng như vậy? Lần sau trước khi nói đối nhớ thông đồng nhau trước, miễn cho đến lúc đó lộ chân tướng không thể tự bào chữa.”

Dương Liễu bị nàng đẩy như vậy, vốn dĩ lực đạo không lớn, nhưng nàng có tát giật mình, thế nhưng đặt mộng nằm liệt mà ngồi, ở trong mắt người ngoài, liền lập tức thành nói đối bị vạch trần sau vô lực phản bác.

~ Cù cải xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hướng hồ lửa đẩy đi

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

Lão thái thái là người thông minh, tự nhiên nhìn ra môn đạo trong đó, sắc mặt tức khắc so với vừa rồi còn muốn khó coi.

Đứng ở ngoài cửa Lăng Thận Hành đầu tiên là sững sốt một lát, ngay sau đó khóe môi khẽ nhếch, lộ ra một cái cười giữ kín như bưng, nữ nhân này, có điểm ý tứ.

Hắn không có kinh động bất luận kẻ nào, tản bộ mà đi.

Mất thấy kế hoạch không thành Mộc Cẩm Nhu vội vàng nói: “Nãi nãi, Dương Liễu lúc ấy vừa sợ hãi vừa khần trương, nên nhớ không rõ cụ thể địa điểm cũng có tình lý, muội muội sao lại có thể lấy điểm này làm có.”

Lão thái thái còn không có nói, bỗng nhiên có người vội vã chạy vào, hoang mang rối loạn nói: “Lão phu nhân, không hay rồi, tử đi thái đồ máu không ngừng.”

Tử đi thái người mang cốt nhục Đốc Quân, Đốc Quân già còn có con, toàn phủ trên dưới cao hứng đến không được, đặc biệt là lão thái thái cùng Đốc Quân, mấy đại phu xem qua sau đều một mực chắc chắn là con trai, nhân hi sự này lão thái thái có ý đi làm cái kim thần thờ trong miếu.

“Mau, mau kêu đại phu.” Hiện tại nghe nói tử đi thái đồ máu không ngừng, lão thái thái lập tức sắc mặt trắng nhợt, suýt nữa ngã quỵ, một bên nha hoàn vội vàng đem nâng đỡ, “Các người còn thất thân làm gì, kêu đại phu a.”

Lão thái thái khần trương, thanh âm đều phát run.

Người tới thông báo vội vàng trả lời: “Lão phu nhân, đại phu đã đi thỉnh, thực mau sẽ đến.”

“Đứng rồi, Cẩm Nhu, Cẩm Nhu đâu?” Lão thái thái vội vàng nhìn chung quanh, nhìn đến Mộc Cẩm Nhu liền một phen nắm lấy tay nàng: “Cẩm Nhu, người không phải hiểu y thuật sao, chạy nhanh đi xem cho tử đi nương người một cái.”

“Ta.....” Mộc Cẩm Nhu nhất thời không biết như thế nào trả lời, nàng tuy rằng là học y, nhưng không có tri thức lý luận.

Mộc Cẩm Nhu học không qua trường lớp chuyên nghiệp, nhưng ông ngoại nàng là y được thế gia, nàng từ nhỏ học qua” tai nghe mắt thấy”, thời điểm hơn mười tuổi ở địa phương liền có chút danh tiếng, sau đi vào Lăng phủ vì lấy lòng Đốc Quân cùng lão thái thái, còn dốc lòng nghiên cứu thuốc bổ, pha chế đến lão thái thái cùng Đốc Quân đều ý lại, so sánh Mộc Cẩm Nhu ngoan ngoãn hiểu chuyện lại biết y thuật, ở trường y đọc sách, Mộc Văn lại có vẻ chẳng làm nên trò trống gì, đứng nói cho khám bệnh người ta, ngay cả nha đầu đều có thể nói ra chứng bệnh, nàng đều kêu không nổi tên.

Không có so sánh thì không có thương tổn, Mộc Văn ở trước mặt Mộc Cẩm Nhu đa tài đa nghệ lập tức liền thua chị kém em.

Mộc Cẩm Nhu thấy lão thái thái về mặt kỳ vọng nhìn chính mình, chỉ phải cắn răng một cái: “Nãi nãi đừng nóng vội, ta đây liền đi xem tứ di nương.”

Đoàn người bước chân vội vàng liền hướng biệt uyển tứ di thái đi, sự tình khẩn cấp, không có người quan tâm Mộc Văn dùng cách gì hành hạ thể xác hạ nhân.

Mộc Văn quý trên mặt đất một đoạn thời gian, đứng dậy khi chân đều đã tê rần, nàng ngồi xuống xoa xoa đầu gối đau nhức, cũng không vội mà đi, tới lấy chén trà đổ nước trà chậm rì rì uống.

Không bao lâu, bên ngoài tiếng bước chân càng nóng nảy, hiển nhiên tứ di thái bên kia tình huống không tốt lắm.

Mộc Văn tuy rằng không có nhìn đến hiện trường, nhưng loại ca bệnh này, nàng gặp được quá nhiều, ở thời đại nàng, chỉ cần tăng thêm trị liệu cùng bảo dưỡng về sau, cũng cùng lắm không phải vấn đề gì, nhưng đặt ở dân quốc, y thuật cũng không phát triển, hơn nữa vẫn là Tây y cũng không có hoàn toàn triển khai toàn dân quốc, liền nói thành bệnh hiểm nghèo.

Vừa nghe có người bệnh, Mộc Văn lập tức phát tác bệnh nghề nghiệp, đã lâu không cầm dao giải phẫu đôi tay tựa như sa mạc hạn hán đã lâu khát vọng một hồi mưa lành.

Chi tiết, Lăng gia sẽ không đồng ý, nàng loại này “Học nghệ không tinh” lang băm lên sân khấu, không phải đem tứ di thái hướng hổ lửa đẩy đi sao!

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Người thật là tự tại

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Tứ di thái nằm ở trên giường liên tiếp rên rì, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, dưới thân đã đỏ thẫm một mảnh.

Mộc Cẩm Nhu đọc sách y bắt quả cũng chỉ là những bệnh nhỏ bình thường, chưa gặp qua trường hợp huyết tinh này, nhưng hiện tại lão thái thái một lòng trông cậy vào nàng, nàng lại không thể làm trận lùi bước.

Mộc Cẩm Nhu đành phải căng da đầu, trong đầu không ngừng nhớ lại những tri thức từ các sách vở đã đọc, muốn chọn một ít hữu dụng có thể sử dụng đến, nhưng càng muốn tìm thì càng không thể nghĩ ra được, tức khắc gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

“Ai u.” Tứ di thái vô cùng đau đớn, gương mặt ứa ra mồ hôi lạnh, nàng vẫn luôn nhắm mắt lại nghe được có người tới, không biết từ đâu ra sức lực đột nhiên nắm lấy tay người tới, vội vàng mà lại suy yếu năn nỉ: “Cứu cứu con ta, cứu cứu con ta.”

Tay Mộc Cẩm Nhu bị nàng nắm chặt sinh đau, đành phải an ủi nói: “Tứ di nương, ta là Cẩm Nhu, người đừng sợ, ta trước xem cho người một cái. Người hiện tại không thoải mái nơi nào?”

Tứ di thái đã suy yếu thờ hồn hển, miễn cưỡng bài trừ mấy chữ: “Bụng đau.”

Mộc Cẩm Nhu nâng lên một bàn tay dè dè bụng tứ di thái, kết quả rước lấy tứ di thái kêu to: “Đau, đau.”

Tiếng kêu này là kinh sợ đến lão thái thái cách đó không xa, tay nắm chặt Phật châu, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, một bên nha đầu vội vàng cầm lấy khăn tay liền lau.

Mộc Cẩm Nhu cũng khiếp sợ, tay hướng dưới thân tứ di thái tìm tòi, lại ướt lại nhiệt, lòng bàn tay dính tràn đầy máu tươi, trong đó còn mang theo huyết ngất màu đen.

Mộc Cẩm Nhu chỉ cảm thấy trong ngực có cái gì muốn vọt tới yết hầu, thiếu chút nữa liền phun ra.

“Thế nào, thế nào?” Bởi vì có một tầng sa mảnh chống đỡ tầm mắt, lão thái thái càng thêm sốt ruột.

“Tứ di nương ra thật nhiều huyết, trước lấy chút nước ấm tới rửa sạch một chút.” Mộc Cẩm Nhu nhịn xuống cảm giác ghê tởm kia, tận lực không xem máu tươi dưới thân tứ di thái.

Không lâu, có mấy cái nha đầu bưng nước ấm tiến vào, lại một lát sau, rốt cuộc có đại phu tới, lão thái thái sai người chạy nhanh thỉnh vào trong.

~

Rốt cuộc chân Mộc Văn đã không còn tê, khi rời phòng tiếp khách còn thuận tiện thuận mang đi một miếng bánh hoa quế, kết quả vừa mới nhét vào trong miệng liền đụng vào một vách tường rắn chắc.

Mẩu bánh hoa quế kia hoàn chỉnh theo yết hầu rơi vào bụng, nàng thiếu chút nữa nghẹn đến không thở được, mặt phấn trắng nghẹn đến mức đỏ bừng.

Nàng giận trừng mắt người đang đứng che ở trước mặt, vừa muốn phát tác lời nói, lại ở lúc nhìn qua cặp mắt đen sâu không thấy đáy kia, con giận nuốt xuống.

Lăng Thận Hành? Hần như thế nào ở đây?

“Người thật ra quá tiêu dao tự tại.” Tầm mắt Lăng Thận Hành dò từ bánh hoa quế trong tay nàng lại dò về phía vài mẩu bánh còn dính miệng nàng, miệng anh đào nhỏ kia nhan sắc kiều diễm.

Mộc Văn xấu hổ cười một cái, vội vàng đem bánh hoa quế toàn bộ nhét vào trong miệng, ngon lành liền nuốt đi xuống, dùng ô ô tiếng nói nói: “Ta - liền - không đi thêm phiền.”

“Tình huống Tứ di nương không tốt lắm.” Lăng Thận Hành đứng đối diện nàng, trường thân ngọc lập, màu áo dài đen càng thêm chói mắt.

Mộc Văn không biết hẳn vì cái gì sẽ cùng nàng nói điều đó, cân nhắc không ra ý hẳn liền cũng chỉ có thể nói chút lời nói: “Cát nhân tự có thiên tướng, tứ di nương sẽ khá lên.”

Hần không nói gì, chỉ là ánh mắt nặng nề nhìn nàng, nàng cũng thần nhiên nhìn thẳng hắn.

Cuối cùng hắn khẽ hừ một tiếng, khóe miệng gợi cảm hướng về phía trước giờ lên không thể thấy độ cong, như vậy như là cười khẽ một tiếng.

Mộc Văn bất giác có cái gì buồn cười, chỉ cảm thấy có chút nghẹn hoảng.

“Thiếu soái.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Lý phó quan, “Lão phu nhân thỉnh ngài qua một chút.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lau miệng cho sạch

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Đốc Quân không ở trong phủ, duy nhất Lăng Thận Hành là nam nhân có thể nói lời nói làm chủ, thời điểm trong phủ có đại sự gì không chuẩn, lão thái thái đều sẽ thỉnh hắn định đoạt.

Mộc Văn nghĩ, chẳng lẽ là tứ di thái bệnh tình nguy kịch, đứa nhỏ khó giữ được?

Quả nhiên, Lăng Thận Hành nghe Lý phó quan nói xong xoay người liền đi.

Mộc Văn vừa muốn thờ phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nghe được thanh âm hần trầm lãnh truyền đến: “Người cùng ta cùng nhau qua đó.”

“Ta?” Mộc Văn nghĩ thầm, nâng đi làm cái gì a, chẳng lẽ là chọc giận lão thái thái, trừ phi đầu óc bị phi cơ gấp mới có thể đi tự làm mất mặt.

Lăng Thận Hành nói xong, cũng mặc kệ phản ứng nàng là gì, bước chân dài liền hướng biệt uyển tứ di thái mà đi.

Mộc Văn không nghĩ đắc tội Lăng Thận Hành, muốn cứu Hồng Tự còn phải dựa vào hắn, hiện tại dù là rất chướng mắt, nàng cũng chỉ có thể nhìn.

Nàng hơi có chút hậm hực đuổi kịp Lăng Thận Hành, đi không bao xa lại thấy hần đột nhiên ngừng lại, thân ảnh cao dài kia bị ánh mặt trời lôi kéo thon dài, rồi lại có một loại cảm giác vô hình áp bách, quả nhiên là nam nhân xuất thân từ trên sa trường, không cần bất luận động tác dư thừa liền có thể khiến ai nhìn thấy cũng khiếp vía.

Mộc Văn trong lòng căng thẳng liền nghe được hần ngữ khí sâu kín: “Lau miệng đi.”

Mộc Văn sững sốt một hồi lâu, lúc này mới theo bản năng dùng mu bàn tay lau khốc miệng. Rất nhiều vụn bánh hoa quế. Nàng tức khắc thấy vô cùng mất mặt, vừa rồi chính là miệng đầy vụn bánh hoa quế ở cùng hần “Định đặc mà nói?”

Mộc Văn vội vàng lau miệng, lúc sau xác định sạch sẽ rồi mới bước đuổi theo Lăng Thận Hành, vẫn luôn cùng hần vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần, dọc theo đường đi cũng không mở miệng nói chuyện qua.

Vừa đến biệt uyển tứ di thái, mười mấy nha đầu thân sắc hoảng loạn ra ra vào vào, còn thờ ngẩn thân dài, không khí ngưng trọng bao phủ tại biệt uyển nho nhỏ này làm người thờ dốc khó khăn.

Mộc Văn nhớ tới đoạn thời gian trải qua ở cấp cứu kia, con người giống như con quay không ngừng chuyển động ở một đường giữa sự sống và cái chết.

Lăng Thận Hành chân trước đã vào biệt uyển, lại là đứng bên ngoài gian, cách hai tầng nhà ở, tứ di thái là vợ Đốc Quân, hần tự nhiên là muốn tránh mặt.

Mộc Văn tròn liếc mắt nhìn hần một cái, chỉ thấy thân sắc hần ngưng trọng, hai trường mi đẹp hần ở ẩn đường một chữ Xuyên 川, một đôi đen nhánh trong ánh mắt ẩn chứa sự lo lắng.

Mộc Văn nghĩ thầm, đứa trẻ của tứ di thái chính là đệ đệ hoặc là muội muội hần, hần lo lắng cũng là hợp tình hợp lý.

Mộc Văn ở bên ngoài đứng cùng hần trong chốc lát, nha đầu Trúc Nhi bên người lão thái thái liền ra tới, nâng đầu tiên là liếc mắt một cái nhìn Mộc Văn, mơ hồ có cái gì phải nói với Lăng Thận Hành, lại ngại nàng ở đây không thể mở miệng.

Mộc Văn là người thông minh, không nghĩ ở chỗ này nghe lén người khác nói chuyện, vừa muốn xoay người rời đi, Lăng Thận Hành liền mở miệng nói: “Muốn nói cái gì thì lo nói.”

Trúc Nhi lúc này mới nói: “Tình huống Tứ di thái thật không tốt, máu chảy không ngừng, trước sau tới mấy đại phu nổi danh liền thành cũng chưa nhìn ra được gì, đại phu nói nếu không cầm máu được, đứa nhỏ này chỉ sợ muốn giữ cũng không nổi.”

Lăng Thận Hành mày nhăn đến càng thêm lợi hại, nắn một câu lang băm đồng thời, quay đầu lại phản phó Lý phó quan: “Trên đường Đại Đồng có cái giáo đường, người đi nơi đó mời bác sĩ về đây.”

Trong quân đội thật ra có quân y, nhưng là chiến sự vừa qua khỏi, hần đã xin nghỉ về nhà thăm viếng.

Lý phó quan có chút do dự: “Chính là lão thái thái.”

Lão thái thái là phong kiến thủ cựu, trước nay liền không tin cái gì bác sĩ nước ngoài.

“Nói nhảm nhiều như vậy, cho người đi người liền đi.”

Lý phó quan lên tiếng, vội vàng xoay người đi rồi.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Thầy trừ tà

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn tự nhiên mình bạch Lý phó quan đang lo lắng cái gì, ở thời đại này, Tây y vừa mới truyền vào, đối với văn hóa trung y hun đúc mấy ngàn năm việc tiếp nhận Tây y mà nói giống như dạ dày đã quen ăn cơm nhưng một hai bắt phải tiếp thu hamburger, cắn bần không thể được.

Lão thái thái cho rằng Tây y là tà đạo, chỉ biết tà thuyết mê hoặc người khác hoặc chú trọng lấy tiền tài, không thể chữa bệnh, chỉ có thể hại người, cho nên Lăng Thận Hành muốn thỉnh bác sĩ Tây y lại đây, tất nhiên sẽ lọt vào sự phản đối của lão thái thái.

Mộc Văn nghĩ đến điều này không khỏi đánh giá tình tế, nổi lên trước mắt nam nhân cao lớn anh tuấn rồi lại lãnh khốc, so với nữ nhân suốt ngày ở trong đại viện, tư tưởng hần tiến bộ hơn mọi người rất nhiều, đây cũng là vì cái gì hần tuổi trẻ liền có thể thống lĩnh tam quân, tư tưởng tiến bộ vĩnh viễn là lợi thế không nơi đâu tìm được.

“Nhìn cái gì?” Giọng nam trầm lãnh đột nhiên vang lên trên đỉnh đầu.

Mộc Văn thỉnh linh hoảng sợ, hạ lỗ tai xuống, ngượng ngùng, nhìn lên bị bắt quả tang.

May mắn có một đại phu bị bên trong đuổi ra té ngã lộn nhào tới, mơ hồ còn có thể nghe thấy thanh âm lão thái thái tức đến sắp điên: “Một đám phế vật, chẳng lẽ các người không sợ Đốc Quân bán chết.”

Mộc Văn nhìn qua kẹt cửa, hướng đến trong mắt chỉ nhìn thấy Mộc Cẩm Nhu vội vã mò hôi đầy đầu.

Mộc Cẩm Nhu lúc này thật là luống cuống, bởi vì đại phu đều là nam, xuất phát từ tự ti hiềm suy xét, nàng chỉ có thể làm trung gian truyền lời người làm việc, tứ di thái vẫn luôn xuất huyết, tuy rằng còn chưa tới nỗi xuất huyết nhiều, nhưng như vậy chảy mãi cũng không phải biện pháp.

“Cẩm Nhu a, người mau ngắm lại biện pháp.” Lão thái thái thật sự nóng nảy, thấy những đại phu đó đều không dùng được, chỉ có thể đem hy vọng ký thác ở trên người cháu dâu, “Người ngày thường nghiên cứu phương thuốc dùng được như vậy, nhất định phải nghĩ cách cứu tôn tử ta.”

Mộc Cẩm Nhu đối mặt về mặt chờ đợi của lão thái thái, sao có thể nói chính mình cũng luống cuống đầu trận tuyến, chỉ có thể không trâu bắt chó đi cày, học đến đâu dùng đến đó, cổ tình càng hoảng càng loạn.

“Không hay rồi, tứ di nương ngất đi rồi.” Mộc Cẩm Nhu đột nhiên một tiếng thét chói tai, vội vàng đi thăm hơi thở, tứ di thái hồ hấp mòng manh, đã là con sóc.

“Ai nha, này là như thế nào.” Lão thái thái sợ tới mức hoang mang lo sợ, thiếu chút nữa xui lợ trên mặt đất.

Lúc này, một bên Tam di thái thấy thế thò qua tới nói: “Mẫu thân, trước kia ở trong Vương phủ chúng ta, thời điểm những trắc phi mang thai cũng thường xuyên xuất huyết, đại phu y thuật không tốt, phụ vương ta liền sẽ thỉnh “tát mẫn” lại đây trừ tà, “tát mẫn” kia thực lợi hại, trên giường trước nhảy dựng, niệm một niệm, bệnh tình lập tức thuyên giảm.”

Lão thái thái vốn là mê tín, nghe xong Tam di thái nói cũng là ánh mắt sáng lên, lúc này, chỉ cần có hy vọng một đường cứu trị, bà đều nguyện ý ném thứ.

“Người có quen biết “tát mẫn”?”

Tam di thái vội vàng nói: “Trước kia ở trong vương phủ có quen biết, linh nghiệm phi thường.”

“Còn không chạy nhanh mời về đây.”

“Mẫu thân đừng nóng vội, ta liền sai người mời về.”

~

Mộc Văn nghe bên trong nháo thanh âm rầm rầm, rất muốn vọt vào đi cứu người, chỉ là nàng còn chưa tới gần tứ di thái liền sẽ bị lão thái thái cho người ‘ thỉnh ’ ra ngoài, mạng người chứ có phải trò đùa, ai sẽ tin tưởng nàng là bác sĩ giỏi ở thế kỷ 21.

Không lâu, bác sĩ nước ngoài không tới, nhưng thật ra có một thân ảnh bị mấy cái nha đầu vây quanh, trong tay cầm cái trống bằng da, đi đến.

Lăng Thận Hành nhìn thấy người tới, không vui hỏi: “Làm gì vậy?”

Trúc Nhi vội vàng trả lời: “Đây là lão thái thái mời thần tiên đến trừ tà chữa bệnh cho tứ di thái.”

“Thần tiên?” Lăng Thận Hành liếc mắt một cái nhìn tà mẫn kia ăn mặc màu sắc rực rỡ, kỳ quái, khòe miệng nhẹ nhàng khẽ hạ xuống, toát ra một tia khinh thường, bất quá, hẳn không có ngăn cản.

Lão thái thái cũng là lâm thời ôm chân Phật, mặc kệ bà muốn như thế nào, trong chốc lát bác sĩ người ngoài tới, sẽ tự có biện pháp.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Một mạng đổi một mạng

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn nghĩ thầm: tát mẫn này còn không phải là nhảy đại thần sao? Có bệnh không lo trị liệu, thỉnh người tới già thần già quý, bệnh trị không hết không nói, còn sẽ làm bệnh tình trở nài.

Tát mẫn vừa vào cửa đã bị lão thái thái ký thác kỳ vọng cao, tiền tài chuẩn bị cho hẳn cũng sớm đặt ở trên bàn.

Tát mẫn mắt hướng phía trên bàn nhìn như là không vì tiền tài sở động, trong miệng rầm rì lầm bầm, vây quanh đầu giường xoay chuyển, ngẩng đầu gõ xuống cái trống trong tay, một chiêng trống vang lên liền bắt đầu nửa mộng nửa tỉnh nhảy lên vũ đạo điên cuồng.

Mộc Văn ở ngoài cửa nghe được rõ ràng chính xác, chỉ cảm thấy ồn ào vô cùng.

Ai dám ở phòng người bệnh của nàng nhảy “Giang Nam style “, nàng phi đi lên cho hẳn hai cái tát.

Bệnh của Tứ di thái kiêng kỵ âm ỉ, ở bên trong cổ tỉnh lại thỉnh người giường nanh múa vuốt lại hát lại nhảy, làm giống như sân khấu vũ trong nhà.

Tát mẫn kia nhảy một hồi lâu, cuối cùng mới toàn thân co rút ngừng lại, miệng đối với mọi người không biết đang nói chút cái gì.

Tam di thái ở trong Vương phủ nghe nấy thứ này, lúc này lập tức dựng lên lỗ tai.

Thẳng đến khi tát mẫn ngâm miệng lại, nàng mới về mặt sấu lo cùng lão thái thái nói: “Mẫu thân, đại tiên nói này trong phủ có người cùng tứ di thái tương khắc, bởi vì người này bệnh tứ di thái mới có thể vô pháp chữa khỏi.”

“Tương khắc?” Lão thái thái về mặt nghi hoặc, “Như thế nào sẽ có người tương khắc, rốt cuộc là người nào?”

Tam di thái liếc mắt chung quanh một cái, thần bí nói: “Người này là mệnh hỏa, tuổi Tuất, mà tứ di thái tuổi Gà, là mệnh kim, gà chó bất hòa, hòa lại khắc kim, cho nên nếu muốn chữa tốt bệnh của tứ di thái, cần thiết người này hy sinh.”

“Trong phủ người mệnh hỏa lại là tuổi Tuất nhiều như vậy, muốn đi xác định người cùng nàng tương khắc như thế nào?”

“Tát mẫn đại tiên còn nói, người này là thiên kim phú quý mệnh.”

Thiên kim phú quý mệnh, đó chính là nữ, hơn nữa vẫn là người đại phú đại quý, chỉ có thể là trong phủ di thái thái hoặc là tiểu thư phu nhân.

“Nha, sao có thể……” mọi người vẫn luôn chú ý cuộc đối thoại của Tam di thái cùng lão thái thái, lúc này Mộc Cẩm Nhu luống cuống tay chân, đột nhiên hô một tiếng lập tức liền dời đi sự chú ý của lão thái thái.

“Cẩm Nhu, người có phải biết cái gì hay không?”

Mộc Cẩm Nhu vội vàng xua tay: “Không, ta không biết.”

Lão thái thái nhìn bộ dáng nàng che giấu liền dự đoán được nàng biết cái gì, vì thế hạ mặt truy vấn: “Tứ di nương người cùng đứa bé trong bụng đã sớm gặp nguy, người còn có cái gì không thể nói.”

Mộc Cẩm Nhu do dự một lát, như là không tính nguyện thấp giọng nói: “Muội muội Mộc Văn là mệnh hỏa, trùng hợp cũng là tuổi Tuất…… Hẳn là không phải là muội ấy, nàng sao có thể cùng tứ di nương tương khắc.”

Tam di thái nghe vậy, vỗ đùi: “Chính là Mộc Văn, nàng là thiên kim phú quý mệnh, cũng theo lời đại tiên cực kỳ phù hợp, mẫu thân, người chạy nhanh phái người đem Mộc Văn tìm tới.”

Vẫn luôn không nói gì Nhị di thái đột nhiên mở miệng hỏi: “Không biết đại tiên muốn như thế nào mới có thể giải quyết vấn đề tương khắc này?”

Tam di thái rất là khinh thường nhìn Nhị di thái liếc mắt một cái, giống như nàng kiến thức hạn hẹp, không quá nguyện ý cùng nàng nói chuyện.

Nhị di thái cũng có chút ngượng ngùng, nàng là trà nữ ca phương, bị Đốc Quân nhìn trúng sau cưới làm di thái thái, nàng xuất thân hèn mọn vẫn luôn bị người lên án, đặc biệt là Tam di thái.

Bất quá, Tam di thái vẫn là tính tình nhẫn nại giải thích: “Đại tiên nói, chỉ cần đem người mệnh cách tương khắc xối máu chó lên, sau đó lại cho nàng ngồi ở giữa, bếp lửa nhỏ ở bốn phía, đem máu chó trên người nàng hong khô liền có thể đuổi tài trừ bệnh, tứ di thái cùng đứa bé trong bụng lập tức khỏe mạnh như lúc ban đầu.”

“Dùng lửa hong khô? Còn chưa hong khô người đã chết rồi?” Mộc Cẩm Nhu nghe vậy, lập tức tỏ vẻ không đồng ý, “Đây là muốn một mạng đổi một mạng sao?”

~ Cù cái xiexie ~

Chương 31: Hy sinh chịu khổ một lần

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Tam di thái nói: “Chỉ là dùng lửa nhỏ hong cho máu khô lại, cũng sẽ không đem nướng chết người, nhiều lắm cũng chịu tí uy khuất mà thôi, vì cốt nhục của Đốc Quân, chẳng lẽ hy sinh một chút ấy còn không chịu sao? Các người cũng đừng quên, nếu không phải nàng ấy khất tứ muội, tứ muội cũng sẽ không như tình trạng hiện nay.”

Nhị di thái nghĩ đến nhược điểm còn nằm trong tay Mộc Văn, nhiều ít hẳn là cho nàng nói mấy câu, vì thế khuyên nhủ: “Mẫu thân, Mộc Văn rốt cuộc vẫn là đích nữ Mộc gia, việc này nếu là truyền tới tai Mộc lão gia, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng hòa khí a.”

Theo như lời đạo lý của Nhị di thái, lão thái thái tự nhiên cũng là hiểu rõ cái gọi là sĩ nhưng sát mà không thể nhục. Đang ở thời điểm lão thái thái còn do dự, Mộc Cẩm Nhu bỗng nhiên thất thanh kêu lên: “Không được rồi, tứ di nương lại bắt đầu chảy máu.”

Một câu tức khắc làm quyết tâm lão thái thái kiên định, vì bảo toàn cốt nhục Đốc Quân, bà cũng không rảnh lo mặt mũi Mộc gia, mặt mũi có thể lúc bồi đắp lại sau, nhưng đứa trẻ không có thì rất khó hoài thai lại, do Đốc Quân đã vào độ tuổi trung niên.

Lão thái thái phản phô nha hoàn bên người: “Đi mời Thiếu phu nhân tới đây.”

Nha đầu trà lời: “Thiếu phu nhân cùng thiếu soái đang chờ ở bên ngoài.”

“Thế thì càng tốt, đi sai người chuẩn bị máu chó cùng củi đốt.” Lão thái thái di chuyển Phật châu trong tay, trong mắt ánh lên tia kiên quyết, bà tuyệt không để cốt nhục Đốc Quân có điều sơ xuất, hậu quả này bà đã chuẩn bị gánh vác hết thảy.

~

Mộc Văn cùng Lăng Thận Hành vẫn luôn chờ ở gian bên ngoài, không thấy Tây Dương đến, nhưng lại nhìn thấy rất nhiều nha đầu đi đi lại lại lấy củi lửa, kể đến mang theo chậu, đồ vật trong chậu kia bay ra một loại mùi vị tanh hôi, mùi nồng rất tỉnh, ngửi ra trong đó chính là máu tươi.

Mộc Văn đang buồn bực, Lý phó quan liền vội vàng chạy tiến vào, nguyên nhân bác sĩ Tây Dương không đến là do đi chữa bệnh từ thiện ở nông thôn, chỉ sợ ba bốn ngày mới có thể trở về.

Lăng Thận Hành nghe vậy càng thêm nhu mảy, trường chỉ vuốt ve trong tay cái ly, khớp xương chỗ mơ hồ hiện bạch.

“Chẳng lẽ cả cái thành này chỉ có một bác sĩ Tây Dương?”

Lý phó nghĩ nghĩ, “Bác sĩ Tây Dương thật ra có vài vị, nhưng bên ngoài đều nói bọn họ dung tà thuật, còn có người liên hợp lại uy hiếp an toàn của nhân thân bọn họ, sợ tới mức tất cả đều lần trốn, hiện tại muốn tìm, chỉ sợ nhất thời cũng tìm không thấy.”

Đến lúc này, Mộc Văn cũng không nghĩ ngơi gì nhiều, mặc dù lão thái thái không tín nhiệm nàng, nhưng nàng cũng muốn thử một lần, không thể tro mắt làm bệnh tình tứ di thái thêm chậm trễ.

Nàng ở trong lòng đắn đo một lát, vừa muốn mở miệng, chợt thấy nha đầu Trúc Nhi bên người lão thái thái vội vã đi ra.

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân thỉnh ngài đi vào một chút.”

“Ta?” Mộc Văn chỉ chỉ chính mình.

“Đúng vậy, Thiếu phu nhân, chạy nhanh vào đi thôi, đừng trì hoãn.” Trúc Nhi gấp gấp đến đó mặt, chỉ thiếu chút nữa lại dây túm lấy nàng.

Mộc Văn không rõ lão thái thái vì cái gì muốn cho nàng vào bên trong, không khỏi liếc mắt nhìn Lăng Thận Hành một cái, hiển nhiên, hẳn cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Trúc Nhi lại thúc giục vài tiếng, Mộc Văn đành phải theo nàng cùng nhau vào phòng tứ di thái.

Vừa vào cửa, Trúc Nhi liền chạy nhanh giữ đóng cửa lại.

Trong phòng mấy đôi mắt đều nhìn chăm chăm Mộc Văn, mà tát mần kia ngồi ở một bên lẩm bẩm, bên cạnh còn có nha đầu bụng một chậu máu tươi, ánh mắt cũng thập phần quái dị.

Mộc Văn tựa hồ hiểu ra cái gì, cho đến khi nghe thấy lão thái thái chính miệng xác nhận.

“Mộc Văn, người cũng thấy rồi, tứ di nương người hiện tại đang trong con nguy hiểm, đứa nhỏ trong bụng cũng sớm gặp nguy, đại tiên nói mạng người cùng nàng tương khắc, cần thiết phải dùng máu chó xối lên toàn thân, sau đó lại dùng củi lửa hong tà ma lệ khí trên thân thể, tuy rằng thời điểm hong khô sẽ gây một chút thương tổn, nhưng không ảnh hưởng đến gân cốt, vì cốt nhục của Đốc Quân, cũng vì đệ đệ của Hi Nghiêu, người hy sinh chịu khổ lần này đi.”

*Sorry các bạn, thời gian này mình bận công việc nên ra chương mới hơi chậm. Mình sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ. Các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ truyện nhé. ^^

~ Cù cái xiexie ~

Chương 32: Cầu người hỗ trợ

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn quả nhiên đã đoán đúng, nữ nhân cổ hủ một khi ở thời điểm không tìm ra giải pháp, liền sẽ đem hy vọng ký thác ở tà môn ma đạo.

Nàng không khỏi liếc mắt nhìn Tam di thái một cái, Tam di thái vừa rồi vẫn ngồi ngay ngắn, lúc này bị ánh mắt mang gió lạnh của nàng quét qua, không biết thế nào liền như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Mộc Văn nói: “Nãi nãi hà tất thương lượng cùng ta, hôm nay ta dù đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý, không phải sao?”

Lão thái thái sùng sốt, ho nhẹ một tiếng, đại khái cũng cảm thấy phương thức này đối đãi đích nữ Mộc gia có chút quá mức, nhưng sự tình đã xảy như vậy, chỉ cần có thể cứu đứa nhỏ, dù phải bắt cứ giá nào bà đều có thể trả.

“Lão phu nhân, bên ngoài lửa đã được đốt lên.” Có nha đầu tiến vào nói.

Lão thái thái gật gật đầu, dùng ánh mắt ý bảo người bên cạnh, Trúc Nhi mang theo một nha đầu khác liền đưa Mộc Văn đi tới.

Mộc Văn mất thấy đã không thể cố gắng nói lý cùng những người này, nhưng cũng sẽ không đồng ý để mặc họ muốn làm gì làm, nàng là người theo chủ nghĩa duy vật, cũng không tin tưởng chuyện có yêu ma quỷ quái.

Đem nàng hong qua lửa, chẳng những cứu không được tứ di thái, lại còn bỏ qua thời cơ tốt nhất cứu một xác hai mạng.

Cả một nhà toàn nữ nhân ngu muội, nhưng có người sẽ không.

“Nãi nãi.” Mộc Văn đột nhiên mở miệng nói: “Chuyện lớn như vậy, thiếu soái còn ở bên ngoài, ta phải báo lại với hân một tiếng, vạn nhất hân không đồng ý……”

Lão thái thái được đáp ứng ngoài ý muốn, trong lòng rất thông khoái, đáy mắt mang theo một tia chắc chắn, xua tay nói: “Đi đi, đi nói cùng Hi Nghiêu một tiếng, chúng ta ở chỗ này chờ.”

Mộc Văn hiện tại nghĩ chỉ có thể dựa vào Lăng Thận Hành mới có thể tự cứu mình, từ việc hân sai người đi thỉnh Tây y là có thể nhìn ra hân không phải một người cổ hủ, hân đã từng du học nước ngoài, tư tưởng cùng hành vi vẫn luôn tương đối cởi mở, có lẽ, hân có thể ngăn cản hành vi ngu muội của những người này.

Nhưng lão thái thái đã sớm biết nàng sẽ xin Lăng Thận Hành giúp đỡ, hân tuyệt đối sẽ không giúp nàng, khẳng định sẽ là như vậy.

Lăng Thận Hành tuy chán ghét người vợ chính thức này, nhưng thuần là đàn ông có địa vị cao trọng, sẽ không đi so đo cùng nàng.

Lăng Thận Hành đang ngồi ở trên ghế lúc này ngẩng đầu nhìn đến vẻ mặt sầu lo của Mộc Văn, Từ lúc nàng rơi vào giếng đại nạn không chết, hân thật ra chưa thấy qua nàng toát ra biểu tình như này, nàng phảng phất như một chiếc hộp chứa bí mật nghiêm phòng kín mít, mỗi khi mở ra một tầng đều có phong cảnh khác, làm hân nhìn không được muốn khám phá nhiều hơn.

Lăng Thận Hành chưa từng nghĩ tới, hân đối với nữ nhân mà trước đây vô cùng chán ghét lại sinh ra lòng hiếu kỳ như vậy.

“Ta có việc cầu người hỗ trợ.” Mộc Văn bỗng nhiên nghiêm giọng nói, bởi vì đề thấp thanh âm, không thể không đem một đối mặt với hân.

Nàng không thoa bất kỳ son phấn gì, làn da sáng vỏ cùng mịn màng, sạch sẽ mang theo hương thơm tự nhiên.

Lăng Thận Hành sững sờ một chút, trong mắt khôi phục thường sắc: “Chuyện gì?”

“Nãi nãi tin lời tát măn kia nói, phải dùng ta làm thể thân tiêu trừ bệnh tật cho tứ di nương, người hân là biết làm như vậy chẳng những trị không hết bệnh, ngược lại sẽ chậm trễ việc trị liệu, đến lúc đó, tứ di nương cùng đệ muội tương lai của người, ai cũng đều không giữ nổi.” Mộc Văn nhìn chăm chăm hân, đôi mắt thâm tháy phảng phất muốn nhìn đến trong lòng hân, nếu như hân cũng tin tưởng tát măn nói, nàng thật muốn bị xối máu chó đó rồi đem thịt người đi phơi.

Lăng Thận Hành bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, ở cặp đồng tử nàng lóe lên ánh sáng dị thường, không có chút sợ hãi, nàng trước kia trừ bỏ “hoa sĩ” cùng ngu ngốc, căn bản tìm không thấy bất kỳ sắc thái khác, đây cũng là nguyên nhân khiến hân chán ghét nàng.

Người thật sự sẽ chuyển biến lớn như vậy sao?

“Người sẽ không tin điều đó, đúng không?” Đợi không được hân trả lời, Mộc Văn bất giác có chút nóng nảy.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Có dám cùng ta đánh cuộc

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Lăng Thận Hành câu môi cười lạnh: “Không tin thì như thế nào, hiện tại lúc này, dù biện pháp nào cũng không ngại thử qua một lần.”

Mộc Văn vừa nghe, sắc mặt đều thay đổi, trong mắt kia vẻ bình tĩnh bị đánh nát không còn dấu vết, bất quá, thực mau thần sắc nàng chợt tắt: “Không ngờ một người đã từng du học nước ngoài lại có thể nói vậy.”

“Du học nước ngoài?” Lăng Thận Hành hơi chau mày, thực mau liền hiểu rõ ý tứ nàng, cũng không thêm đề ý, “Người muốn ta giúp người đi theo cầu tình lão thái thái?”

Nghĩ đơn giản là nàng nhất gan sự hãi thối, một thiên kim đại tiểu thư, có khi nào trải qua loại sự tình này.

“Không.” Mộc Văn lắc đầu, “Ta muốn ở một mình cùng tứ di nương.”

“Một mình cùng tứ di nương? Người muốn làm cái gì?” Lăng Thận Hành trong mắt tức khắc dâng lên cảnh giác, bộ dáng cảnh giác này đảo qua rồi trấn định lại.

Mộc Văn hơi hơi kinh sợ, bất quá vẫn là giải thích: “Ta có biện pháp chữa khỏi cho tứ di nương.”

Lăng Thận Hành không nói gì, ánh mắt hân nói cho nàng biết hân căn bản không tin nàng.

“Thiếu soái, người trong lòng rất rõ ràng, nếu đem ta đưa đến đồng lửa nướng thành xác ướp cũng trị không hết bệnh của tứ di nương. Hơn nữa trong một chốc một lát cũng tìm không ra đại phu thích hợp, này một chậm trễ hại tri hoãn, tứ di nương cùng đứa trẻ liền thật sự một xác hai mạng, mà hiện tại, người có thể đánh cuộc ở trên người ta một phen, nếu ta không chữa khỏi bệnh tứ di nương, kia……” Mộc Văn nhìn về phía Lý phó quan bên hông mang súng, chỉ ngón tay: “Người liền dùng khẩu súng kia đem ta chôn cùng tứ di nương.”

Lý phó quan vẫn luôn đứng thẳng tắp, đột nhiên nghe xong lời này, càng thêm đứng thẳng, tay cũng lặng yên đem súng dịch sang một hướng khác.

Lăng Thận Hành vẫn cứ im lặng, chỉ là ánh mắt nhìn nàng càng thêm thâm trầm.

Thẳng đến thanh âm Trúc Nhi trong phòng truyền đến, từ xa đã tới bên người rồi: “Thiếu phu nhân, lão phu nhân thỉnh ngài vào trong.”

Mộc Văn không phản ứng, chỉ là thần nhiên đối diện cùng nam nhân trước mắt này.

Làm cho hân tin tưởng một nữ nhân tính cách ương ngạnh thật không đúng tí nào, trong lòng Mộc Văn cũng thấy bất ổn, nàng nói Lăng Thận Hành đánh cuộc cùng nàng, thực tế nàng cũng đang đánh cuộc với chính bản thân mình.

“Thiếu phu nhân,……” Trúc Nhi thấy nàng vẫn không nhúc nhích, càng thêm nóng nảy, đại khái cũng biết Thiếu phu nhân không được súng ái, thiếu soái lại rất chán ghét, vì thế liền hướng về phía Lăng Thận Hành nói: “Thiếu soái, lão phu nhân thúc giục, Thiếu phu nhân vẫn nên nhanh vào thôi.”

Vừa dứt lời, bỗng nhiên nghe được giọng nam trầm ổn, nói rằng có khí phách: “Đi nói với nãi nãi, ta có biện pháp chữa khỏi cho tứ di nương, kêu người bên trong toàn bộ lui ra ngoài.”

Mộc Văn nghe xong, tức khắc vui mừng, xem ra, hân đã quyết định đánh cuộc một phen.

Lăng Thận Hành bị buộc đến con đường cùng, ở thời điểm không có cách nào khả thi, hân vẫn là lý trí lựa chọn biện pháp tương đối đáng tin cậy, tuy rằng đối với lựa chọn này ông bày phần hoài nghi, nhưng không thể không nói hân thực sáng suốt.

Trúc Nhi nghe xong, không biết Lăng Thận Hành muốn làm cái gì, cũng chỉ ngoan ngoãn đáp lời.

Trúc Nhi vừa đi, Mộc Văn liền kinh hi mà cảm kích nói: “Đa tạ thiếu soái tín nhiệm, ta nhất định,……”

Lời nói còn chưa nói xong, động tác hân thật nhanh, rồi súng từ bên hông Lý phó quan để trên nàng, giữa trán chợt lạnh, đầu họng súng đen nhánh đã nhắm ngay ấn đường nàng, nhanh đến là như thế nào nàng đều không có thấy rõ.

Hân vẫn như cũ mặc áo dài màu đen, nhưng trên người tản ra hơi thở lạnh thấu xương, cái loại sát khí này lập tức khiến cho không khí trong phòng toàn bộ bị áp xuống, Mộc Văn cũng cảm thấy trong lòng như có tảng đá đè lên, thở không nổi.

Nhìn nam tử ôn văn nho nhã, kỳ thật trên chiến trường quyền sinh sát trong tay Satan, mấy ngày nay, nàng thiếu chút nữa quên mất sự thật này.

Lăng Thận Hành thu lại súng trong tay, tiến về phía trước một chút, thanh âm lãnh凛 “Ta cùng ngươi đánh cuộc, không phải cược tiền bạc lớn nhỏ, nhưng nếu thua nhất định phải cái trả giá thật lớn.”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Một người cũng không giữ

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn cho rằng Lăng Thận Hành tuyệt đối không hù dọa nàng, nếu nàng không có chữa tốt bệnh của tử di thái, hẳn thật sự sẽ một bản chết nàng.

Hay lắm, người nam nhân này đủ tàn nhẫn, nhưng là, thực xin lỗi, hẳn không cơ hội này.

Tự tin trong mắt Mộc Văn chợt lóe lăm Lăng Thận Hành hơi hơi sùng sốt, súng trong tay không tự giác hạ xuống, nữ nhân này, rốt cuộc là tử đầu ra loại trấn định này, cái loại này phảng phất như tính sẵn trong lòng, thế nhưng kiên định làm hẳn sinh ra ý niệm tín nhiệm nàng.

“Một lời đã định.” Mộc Văn nâng tay lên đem súng của hắn đè ép xuống dưới, đôi mắt rực rỡ lấp lánh như ánh nắng

Lăng Thận Hành ném súng về phía sau, Lý phó quan động tác nhanh chóng một tay bắt lấy.

“Đem toàn bộ người bên trong mời ra ngoài.” Hắn đạm thanh phân phó, “Một người đều không lưu lại.”

“Vâng.” Lý phó quan lĩnh mệnh, lại kêu hai cảnh vệ đi theo.

Trong phòng người trước sau bị gọi ra, cả nhà tuy rằng không biết đã xảy ra cái gì, nhưng đây là mệnh lệnh Lăng Thận Hành, mọi người trong lòng tuy có nghi hoặc lại cũng không dám hỏi nhiều, rốt cuộc ở Lăng gia, trừ bỏ lão đốc quân, vị thiếu soái này nói đó là thánh chỉ, là lão thái thái cũng không thể không chăm chú.

“Hi Ngưu, đây là chuyện gì xảy ra?” Lão thái thái cau mày, tâm sinh bất mãn, nhìn chung quanh liếc mắt thỉnh thoảng một cái, cũng không thấy bóng dáng Mộc Văn.

“Nãi nãi, hiện tại không phải thời điểm giải thích, cứu tử di nương quan trọng hơn.” Lăng Thận Hành biết không cần nhiều lời, phân phó thủ hạ cảnh vệ: “Mang lão phu nhân về phòng nghỉ ngơi.”

“Nhưng..... Chính là.” Lão thái thái còn muốn nói cái gì, cảnh vệ kia đã cung kính kính lễ: “Lão phu nhân, mời.”

Lão thái thái biết xưa nay cháu trai này nói một không hai, tại thời điểm mấu chốt này lên tiếng nhất định có chủ kiến, tất nhiên có hẳn đạo lý, hơn nữa lấy quan hệ giữa hắn cùng tử di thái, hẳn là cũng sẽ không lấy tánh mạng tử di nương ra nói giỡn.

“Được, ta liền đem mạng đệ đệ ngươi giao cho ngươi.” Lão thái thái cũng không gây khó dễ, hướng chỉ nàng vẫn luôn tin tưởng cháu trai thiên chi kiêu tử, tài hoa hơn người.

Thấy lão thái thái rời đi, những người khác cũng đều lục tục bị nhóm cảnh vệ mang theo đi ra ngoài, chỉ còn lại Mộc Cẩm Nhu, nàng có chút lo lắng nhìn về phía Lăng Thận Hành, cẩn thận nói: “Ta hiểu một ít y thuật, ta ở lại chăm sóc tử di nương.....”

“Không cần.” Lăng Thận Hành đánh gãy lời nói nàng: “Nơi này không cần lưu người.”

Mộc Cẩm Nhu bị hắn lời nói vô tình như vậy kích thích đến mắt đẹp rung rung, nàng không rõ, vì cái gì người nam nhân này giống như là cục đá, nàng gài lại đây lâu như vậy, người ngoài đều cho rằng nàng được sủng ái, kỳ thật chỉ có chính nàng mới biết được sự đau khổ trong đó, bởi vì trượng phu của nàng trước nay không có chạm qua nàng, thậm chí một cái tươi cười đều không có cho nàng.

Nàng sống cuộc sống giàu sang, được người khác tôn kính, nhân duyên thật tốt, nhưng này lại có ích lợi gì, nàng không có biện pháp đẻ sinh con nối dõi, càng không có biện pháp giành được sự yêu thương của nam nhân kia, mà ở cái đại gia tộc này, không có con cái chính là không có địa vị, nếu Mộc Văn sớm hơn nàng một bước sinh hạ người thừa kế Lăng gia, tình cảnh nàng về sau thật khó sống.

Mộc Cẩm Nhu trong ngực chua xót vạn phần, trên mặt còn tỏ vẻ cười vui: “Thiếu soái vất vả, Cẩm Nhu sẽ không ở lại quấy rầy.”

Mộc Cẩm Nhu đi không bao lâu Mộc Văn liền dẫn theo một cái rương da nhỏ tinh xảo xuất hiện ở cửa.

Trong phòng mọi người đều đã đi hết, Lý phó quan liền biến mất, chỉ có Lăng Thận Hành một mình đứng ở giữa thỉnh thoảng, giống như một pho tượng điêu khắc tĩnh tế.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn quay đầu lại thoáng nhìn cái rương da trong tay Mộc Văn, mày không khỏi hơi nhíu: “Đây là cái gì?”

“Hộp bách bảo của ta a.”

Hắn không tiếp tục thăm dò “hộp bách bảo” nữa, mà là nhìn về phía cửa đã được đóng chặt: “Dựa theo ngươi yêu cầu, trong phòng chỉ còn lại có tử di nương.”

“Ân, thiếu soái làm việc quả nhiên cương quyết.” Mộc Văn mang theo cái rương vào nhà, đột ngột bị một đạo mạnh mẽ bắt lấy cổ tay.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngươi rốt cục là ai

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cái ^^

Nàng có chút ngờ ngẩn nhìn cái tay kia cầm cổ tay mình, ngón tay nam nhân đẹp thon dài, đầu ngón tay mang theo vết chai mòng, hơi hơi có chút thô ráp cộm tay nàng.

Hắn nhìn chăm chăm nàng, thanh âm ám ám: “Ngươi hẳn là hiểu rõ, nếu chữa không tốt cho tử di nương, phụ thân trách tội xuống dưới, chẳng những là ngươi, ngay cả ta cũng không thể thoát trách tội của mình, ai cũng đều gánh không dậy nổi.”

Mộc Văn hướng hắn nhượng mày cười: “Yên tâm đi.”

Nàng sẽ không phụ người tín nhiệm nàng.

Mộc Văn nhẹ nhàng tay hắn ra một chút, hắn cũng không có thật sự nắm chặt, nàng dễ dàng liền tránh ra.

Thắng đến cửa phòng đã đóng lại ở trước mặt, Lăng Thận Hành mới hồi tưởng lại cảm giác lưu tại lòng bàn tay, áp áp trơn trượt phẳng phát như là một khối ngọc ấm, bắt quá thực mau, hần liền xem nhẹ, nhưng nàng lại mang cho hần cảm giác khác thường, cảm điều thuốc, ở trong sảnh đường chậm rãi hút.

Không lâu, Mộc Văn mở cửa nói: “Sai người mang cho ta mấy bồn nước ấm, đồng thời mang thêm một cái bếp lò ngay lập tức đưa lại đây.”

Lăng Thận Hành sai người đi làm.

Nha hoàn kia tốc độ thực mau đem đồ vật đưa đến cửa, tuy rằng nàng rất muốn biết là người nào ở trong phòng tứ di nương, nhưng nàng không có can đảm mở cửa, chỉ có thể mang theo một bụng tò mò rời đi.

Mộc Văn thấy đồ vật đều chuẩn bị tốt, vì thế mở hộp bách bảo ra.

Ngay ở phòng chứa đồ của biệt uyển, Thủy Quyên tìm ra một rương thiết bị chữa bệnh, chai lọ vại bình là đồ đựng, mà đóng gói thực kín mít chính là dao giải phẫu.

Mộc Văn cẩn thận lục soát kỹ ức thân chủ trước, cũng nhớ không rõ mấy thứ này rốt cuộc là ai đưa cho nàng, dù sao vị đại tiểu thư này muốn mưa được mưa muốn gió được gió, đại khái cảm thấy hiếm lạ liền sai người mang một ít tới, chẳng qua ba phút nhiệt huyết, đóng gói cũng chưa mở, nàng liền ném vào phòng chứa đồ.

Đồ vật này đối với phế vật Mộc Văn là vô dụng, nhưng đối với nàng lại là bảo bối, không bột đồ gột nên hồ, không có công cụ chữa bệnh, dù y thuật cao siêu đều không có đất dụng võ.

Tứ di nương bệnh cũng không phải nghi nan tạp chứng, bắt quá chính là bình thường nhất, điềm báo trước sẽ sinh non, chỉ cần xử lý thêm liền không quá đáng ngại.

Mộc Văn dùng nước ấm rửa sạch tay, lại đem những công cụ đồ hồ trên ở bếp lò khử trùng, tiêu độc.

Tứ di thái còn hôn mê, cũng không biết là ai phẫu thuật cho mình, với nàng mà nói bất quá chính là đang mơ thấy ác mộng, chỉ chờ mộng tỉnh.

~

Lăng Thận Hành tại bên ngoài hút mấy điều thuốc, cuối cùng đứng dậy đi vào ngoài cửa, cách đó không xa, Lý phó quan mang theo người đứng ở hai bên sườn biệt viện, thẳng tắp như tùng.

Nơi xa chân trời mây bay mấy đóa mềm xốp, ngẫu nhiên có chim tước riu rít xẹt qua, ngày cuối mùa thu mát mẻ.

Lại một lát sau, bên trong truyền đến tiếng mở cửa, Lăng Thận Hành nghe thấy, dụi điều thuốc trong tay liền bước đi nhanh vào phòng.

Mộc Văn mang theo “Hộp bách bảo” đi ra, nhìn đến hần, khẽ môi nhẹ nhàng hướng về phía trước giương lên: “Không cần cảm tạ ta.”

Lăng Thận Hành: “.....”

Mộc Văn tiếp tục nói: “Tứ di thái cùng đưa trẻ trong bụng cũng chưa có gì đáng ngại, quay đầu lại sai đại phu kê vài thang thuốc bổ, điều dưỡng mấy ngày liền sẽ khỏi hần.”

Lăng Thận Hành vẫn như cũ nhìn nàng, trương cái miệng nhỏ khép khép mở mở, thanh âm lại là hần chưa bao giờ cảm thấy quá êm tai.

“Dừng rồi, tứ di nương hiện tại còn chưa tỉnh, nhưng không cần lo lắng, không quá mười lăm phút là có thể tỉnh lại. Loại này bệnh kỳ nhất ổn ào cùng một nhọc, nếu là nghĩ đến giữ cho thai nhi bình an, tốt nhất thường xuyên nằm trên giường nghỉ ngơi, tránh cho nổi nóng cùng vận động mạnh, tứ di nương thể chất suy yếu, thuốc bổ không thể ngưng.” Mộc Văn nói xong lại dạn dỏ nói: “Hôm nay sự tình chỉ có người ta hai người biết, hy vọng người thay ta bảo mật.”

Mộc Văn thấy Lăng Thận Hành này giờ không nói gì, liền mang theo rương nhỏ chuẩn bị rời đi.

Mới vừa đi vài bước, bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến giọng nam trầm ổn: “Người rốt cuộc là ai?”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Có thể đem hưu ta

Edit: Cù Cái ^^

Mộc Văn nghe lời vừa rồi, trái tim đột nhiên co rút, mắng thầm một tiếng "Hồng rồi".

Nàng vốn dĩ biết hần là người tính tình đa nghi, nàng làm như vậy nhất định sẽ khiến cho hần hoài nghi.

Nàng lập tức khản trương, may mắn là nàng đứng đưa lưng về phía hần, bằng không biểu tình hoa hoè loè loẹt trên mặt này sẽ bán đứng nàng.

Mộc Văn đang muốn tìm biện pháp tự bảo chữa, liền nghe thấy hần nói: “Thôi, người lại có thể là ai.”

Loại sự tình nương vào thân thể người khác sống lại này, người theo chủ nghĩa duy tâm như hần, có nói ra hần cũng sẽ không tin, kỳ thật chính bản thân nàng còn không tin tưởng.

Mộc Văn cố trấn định tâm lý, xoay người nói: “Thiếu soái không cần cảm thấy kỳ quái, trước kia ta đã từng học y trong ba năm, chỉ là sau này toàn bộ tâm tư đều đặt hết trên người thiếu soái, đem những kiến thức đã học, đồ vật đã dùng bỏ thành hoang phế. Ta cũng không phải người có thiên phú dị bẩm, loại bệnh này lại trùng hợp là ta đã xem qua, hôm nay chỉ là vì không muốn chính mình bị người khác mang đi sẩy khổ nên lớn mật thử một lần.”

“Trước kia tâm tư ngươi đều đặt hết vào ta?” Ánh mắt hần nghi hoặc, kỳ thật đang nghĩ "vậy hiện tại tâm tư ngươi đặt vào ai?"

Nhưng Mộc Văn lại lý giải sai hướng, phi thường thông khoái nói: “Thiếu soái yên tâm đi, ta biết ngươi chán ghét ta, ta cũng sẽ không lại quấy lấy ngươi làm phiền ngươi, nếu ngươi cảm thấy ta ở lại nơi này chướng mắt, cũng có thể đem hưu* ta, mắt không thấy tâm không phiền, chẳng phải tốt hơn sao!”

(*hưu: bỏ vợ, li dị)

Ngất khí trong câu trả lời của nàng, không biết vì sao lại làm Lăng Thận Hành rất không thoải mái, đúng là trước kia hần rất chán ghét nàng cả ngày vây quanh hần giống như ruồi bọ, nhưng hiện tại nàng dùng loại thái độ thản nhiên này bắt hần hưu thể, hần lại cảm thấy bức mình.

Đây không phải xã hội tiên tiến, tư tưởng phong kiến mấy ngàn năm đã ăn sâu bén rễ. Nàng rốt cuộc có biết một nữ nhân nếu bị hưu sẽ gặp phải khổ cảnh như thế nào hay không.

Mộc Văn không rõ hần vì cái gì đột nhiên liền trở mặt, nghĩ thầm 36 kế chạy là thượng sách, vì thế cũng mặc kệ Lăng Thận Hành phản ứng như thế nào, nói xong câu tạm biệt liền nhanh chân chuẩn mất.

Lăng Thận Hành nhìn hướng nàng rời đi, đôi mày càng nhíu chặt.

Nữ nhân này cho hần cảm giác giống như là thay đổi thành một người khác, tuy bên ngoài vẫn vậy, nhưng linh hồn bên trong là người khác,rực rỡ hần lên, chẳng lẽ trong thời điểm tư vong đã có người khác nhập vào thay hình đổi dạng?

“Thiếu soái.” Lý phó quan tiến đến chào theo nghi thức quân đội, nói: “Lão thái thái phái người tới hỏi thăm tình hình của tứ di thái.”

Lăng Thận Hành biết lão thái thái đã chờ sốt ruột, nhưng liệu an nguy của tứ di thái có đúng như lời Mộc Văn nói đã không việc gì hay không, về phương diện này hần phải vào xem kỹ hơn.

Vì thế, Lăng Thận Hành sai người mang Lăng Tuyết Thu lại đây.

Thời điểm Lăng Tuyết Thu tới, tứ di nương vừa tỉnh, đã sớm không còn xuất huyết, khuôn mặt vẫn là suy yếu không có tí huyết sắc.

“Tứ di nương, người bây giờ cảm thấy không thoải mái ở nơi nào?” Lăng Tuyết Thu sốt ruột quan tâm dò hỏi.

Tứ di nương như vừa mới đi một chuyến đến quý môn quan trở về, cảm giác như đã qua một thời gian rất dài, nhìn đến Lăng Tuyết Thu, thanh âm khàn khàn hỏi: “Người là Tuyết Thu? Nơi này vẫn là Lăng phủ?”

“Đương nhiên là Tuyết Thu a, nơi này cũng chính là Lăng phủ.” Nghe thấy nàng có thể mở miệng nói chuyện, Lăng Tuyết Thu vội vàng vui mừng hô: “Đại ca, tứ di nương tỉnh rồi.”

Lăng Thận Hành vẫn thái độ kiêu dè, không có đẩy cửa vào trong, chỉ ở bên ngoài nói: “Sai người đi thỉnh lão thái thái, lại sai đại phu kê vài thang thuốc bổ.”

Thực mau, lão thái thái cùng Nhị di thái, Tam di thái vội vàng chạy đến, phía sau còn có Mộc Cẩm Nhu đi theo.

Cả nhà thấy tứ di thái bình yên vô sự, đều không khỏi vui mừng.

Lão thái thái lần chuỗi Phật châu, niệm mấy tiếng “A di đà phật”.

“A, như thế nào không thấy Thiếu phu nhân?” Tam di thái ánh mắt sắc bén, mọi người đều ở đây hỏi han ân cần, chỉ thiếu mỗi mình Mộc Văn.

Mộc Cẩm Nhu vội vàng giải thích nói: “Muội muội vừa rồi bị kinh hách, chỉ sợ còn ở biệt uyển nghỉ ngơi một chút.”

Tam di thái cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải do nàng ấy có ý tri hoãn, thì đầu cần thiếu soái phải ra tay, chỉ sợ bệnh của tứ di thái đã sớm có thể ổn định”

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Thanh mai trúc mã

Edit: Cù Cái ^^

Lão thái thái đang rất vui vẻ vì rốt cuộc có thể bảo toàn cháu trai mình, cũng không để ý tới lời Tam di thái nói.

Cho người mang tiền thưởng tát mồm, tuy rằng không biết Lăng Thận Hành dùng biện pháp gì, nhưng lão thái thái cảm thấy tát mồm không phải không có công, cũng nhờ hấn nhảy múa múa mà tà ma bị xua đuổi không dám tới gần.

~

Mộc Văn trở lại Quê Hoa Uyển, cẩn thận đem công cụ đã sử dụng rửa sạch khử trùng, mang vào phòng thí nghiệm khoả lại.

Thanh âm Thúy Quyên đã từ bên ngoài truyền đến: “Thiếu phu nhân, phòng bếp nay làm món mới quả hoa quế, hiện tại thời tiết rất nóng, đầu bếp nói ăn món này giải nhiệt tốt nhất.”

Mộc Văn khóa kỹ môn, giặt sạch tay.

Thúy Quyên đã đem điểm tâm đặt ở trên bàn, bên cạnh còn có một chén nước thuốc đen tuyền.

Mộc Văn cũng không có hỏi nhiều, biết này lại là lão thái thái bên kia đưa thuốc bổ tới, nói là muốn nàng uống đủ nửa tháng, nàng ngại uống thuốc, nên mỗi lần đưa thuốc đến Thúy Quyên đều sẽ vì nàng mà chuẩn bị thêm một ít mứt hoa quả cùng điểm tâm.

Nàng trước cảm một khối điểm tâm bỏ vào trong miệng, chậm rãi nhắm nháp.

Hôm nay, sự tình Thiếu phu nhân thiếu chút nữa bị xói mấu lên người đem đi hơ lửa, không biết là ai nhanh nhồm nhanh miệng đã truyền ra cho các hạ nhân Lăng phủ, mọi người đều biết vì Thiếu phu nhân không được sủng ái, bằng không với thân phận thiên kim phú quý như nàng cũng sẽ không bị làm nhục nhã như vậy.

Thúy Quyên đương nhiên cũng nghe người ta nói, bắt quả xem biểu tình này của Mộc Văn giống như là không có việc gì, không chịu ảnh hưởng chút nào như lời người ta nói.

Ở thời điểm Mộc Văn đi lấy khối điểm tâm thứ hai, Thúy Quyên nhịn không được nói: “Nghe nói tứ di thái đã lành bệnh, đứa trẻ trong bụng cũng không có gì trở ngại.”

“uhm” Mộc Văn cắn một ngụm điểm tâm, “Tin tức của người thật nhanh nhậy.”

Thúy Quyên cười mỉa: “Ta cũng là nghe người ta nói.”

Thấy Mộc Văn không có phản ứng, Thúy Quyên lại tiếp tục nói: “Ta còn nghe nói là thiếu soái suy nghĩ ra biện pháp trị hết bệnh cho tứ di thái.”

Mộc Văn trong lòng cười nhạo, rõ ràng người chữa khỏi là nàng, chẳng qua, do nàng không suy nghĩ đáng hoảng, vốn dĩ chữa bệnh cho tứ di thái đã làm Lăng Thận Hành hoài nghi, nếu lại trêu chọc làm những người khác nghi kỵ, mất nhiều hơn được, nếu muốn tồn tại lâu dài ở cái phủ này, thậm chí là như cá gặp nước, chuyện thứ nhất liền phải học được thu liễm mũi nhọn.

Người hại nàng còn chưa điều tra ra, nàng cần thiết phải cẩn thận từng bước.

Thúy Quyên thấy nhắc tới thiếu soái mà Mộc Văn vẫn bình đạm không có gì biểu tình lạ, vì thế kể sất vào thấp giọng nói: “Hôm nay gặp phải nha đầu Cẩm Nhi bên người tứ di thái, lời nàng ấy nói làm người nghe xong thật không thoải mái.”

Mộc Văn im lặng, biết nha đầu này không nhịn được, nhất định sẽ tiếp tục nói.

Quả nhiên, Thúy Quyên hơi có chút tức giận nói: “Nàng ấy nói tứ di thái trời sinh mệnh phú quý, tuy rằng chỉ là di thái thái, nhưng được Đốc Quân sủng ái, nàng niu sợ làm nàng đau, chờ đại phu nhân qua đời, không chừng là có thể lên làm chính thất, hơn nữa……. Hơn nữa thiếu soái đối với nàng cũng cực tốt, lần này nếu không phải thiếu soái tận lực tương trợ, nàng cũng không qua được ải này, thượng cơ đốc quân sủng ái, hạ cơ thiếu soái yêu thương, mệnh này không tốt mới là lạ.”

Thúy Quyên nói chuyện ngữ khí cực nhanh, nói một chuỗi dài như cây đậu.

Bất quá ý tứ trong lời nói nàng, Mộc Văn là nghe hiểu rõ.

“Thiếu phu nhân, ta còn nghe Cẩm Nhi nói, tứ di thái cùng thiếu soái từ nhỏ đã quen biết nhau, quan hệ giữa họ vô cùng tốt.”

Nghe xong lời này, Mộc Văn bỗng nhiên liền nghĩ đến Lăng Thận Hành hôm nay có chút phản ứng khác thường, nàng cho rằng hấn chỉ là lo lắng đệ đệ tương lai của hấn, hiện tại cần nhắc cần thận một chút, xem lại bộ dáng không giống như lo lắng cho đứa trẻ, càng như là lo lắng cho tứ di thái, thì ra là hấn cùng tứ di thái còn có mối quan hệ thanh mai trúc mã này, nếu lúc đó nàng thật sự thất thủ, chỉ sợ trên đầu đã sớm ăn sủng.

“Được rồi, sự tình thế nào không cần người nhọc lòng, nếu ai nghe được phán người tội danh khua môi múa mép, người đảm đương nói không.” Mộc Văn hơi giận, nha đầu này thật là, sợ thiên hạ không đủ loạn hay sao.

Thúy Quyên tức khắc một bụng úy khuất, nàng chỉ nghĩ nhắc nhở Thiếu phu nhân một chút lưu ý hai người kia nhiều hơn, không nghĩ tới nàng thế mà không nghĩ ngợi, không có bất cứ hành động nào, nếu như đối lại trước kia, nàng đã sớm nháo đến gà bay chó sủa.

~ Cù cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Đội mũ xanh

Edit: Cù Cải ^^

Mộc Văn không có hứng thú với mối quan hệ giữa Lăng Thận Hành và tứ di thái, Lăng Thận Hành ngày thường thoát nhìn khắc nghiệt lạnh nhạt, nhưng thật ra luôn che giấu cảm xúc, không muốn để người khác biết, xem ra mối quan hệ giữa hắn và tứ di thái thật sự không tốt.

Nhưng dù sao tứ di thái cũng là lão bà Đốc Quân, hẳn lại là nhi tử hiếu thuận, dù hẳn có ý gì với tứ di thái tứ cũng chỉ có thể uất nghẹn để trong lòng.

Đốc Quân cũng thật đáng thương. Nhị di thái tư thông cùng phó quan của hắn, nhi tử lại có quan hệ mờ ám cùng tứ di thái, cái mũ xanh trên đỉnh đầu đã xanh lại càng thêm xanh.^^

Mộc Văn nắm điểm tâm trong tay vào mâm, tức giận mắng: “Cả ngày không lo làm tốt bổn phận của mình, ở đó hồ đồ nghe nói bậy bạ, người biết câu nào là thật câu nào là giả sao? Nếu một ngày nào đó chuyện truyền tới tai thiếu soái, hay Đốc Quân các người còn mạng để giữ sao?”

Thúy Quyên sợ tới mức bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, liên tục nói: “Thiếu phu nhân, Thúy Quyên lầm miệng, Thúy Quyên đáng chết, Thúy Quyên biết sai rồi, Thiếu phu nhân bớt giận.”

Nhìn Thúy Quyên sợ tới mức run bần bật, cực kỳ giống vị tiểu hộ sĩ làm cùng phòng trước kia, mỗi khi làm sai chuyện nhìn thấy nàng giống như chuột thấy mèo, kỳ thật nàng đâu có nghiêm khắc lắm, bất quá nàng chỉ thích thái độ làm việc cẩn thận và nghiêm túc thôi, chịu không nổi người khác phạm sai lầm.

Mộc Văn thu lại thái độ trách móc nặng nề, thanh âm chậm lại: “Đứng lên đi, về sau người chú ý điểm này là được.”

Thúy Quyên nào dám lại lăm miệng, đứng ở một bên không dám hé răng, Thiếu phu nhân hiện tại tâm tư thâm áo, nàng căn bản đoán không ra.

Một lát sau, Mộc Văn đột nhiên hỏi nói: “Đại phu nhân chính là mẹ đẻ của thiếu soái? Là chính thất của Đốc quân?”

Thân chủ trước kia tâm tư đều đặt trên người Lăng Thận Hành, tự nhiên sẽ không đi quản những sự tình râu ria bên ngoài như này.

Từ lúc nàng tỉnh lại, nếu có gặp đều là các vị di thái thái, trước nay chưa thấy qua chính phòng của Đốc Quân, những người khác cũng hiếm khi nhắc tới.

Thúy Quyên vội vàng trả lời: “Đại phu nhân sau khi sinh hạ tam tiểu thư không lâu liền ân cư không ra khỏi cửa, đừng nói là Đốc Quân, ngay cả thiếu soái cùng tam tiểu thư đều chỉ có thể gặp mỗi năm một lần vào thời điểm lễ Phật đàn. Vốn dĩ đại phu nhân muốn Đốc Quân viết một tờ lưu thư, nhưng Đốc Quân chết sống không viết, lại còn nói, chỉ cần đại phu nhân còn sống trên đời một ngày, bà vẫn là Lăng gia đại phu nhân.”

Mộc Văn im lặng, thì ra là thế, đại phu nhân này tuyệt đối không phải là người bỏ chồng bỏ con, đại khái là bởi vì Đốc Quân lại cưới nhiều di thái thái, nàng mới giận dữ ân cư tu Phật, ở cái này niên đại này, nam nhân nào mà không tam tứ thiếp, nhưng đại đa số nữ nhân đều nhẫn nhịn, cuối cùng cũng thành thói quen, hơn nữa nam nhân lại có tính cách cường ngạnh không chịu thỏa hiệp, vì thế đại phu nhân liền có hành động vì đại như vậy.

Tuy rằng hết thấy chỉ là suy đoán, nhưng ấn tượng của Mộc Văn đối với đại phu nhân lập tức tăng lên đáng kể, đại khái cũng vì cá tính bà như vậy mới làm Đốc Quân nhớ mãi không quên, chẳng trách, mặc dù yêu thương tứ di thái đến vậy, nhưng cũng không cho nàng danh phận chính phòng.

Thúy Quyên thấy Mộc Văn si ngốc không biết suy nghĩ cái gì, vì thế nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Thiếu phu nhân nhớ uống thuốc, trì hoãn một ngày cũng không được.”

~

Nhiều ngày qua đi, khí sắc Tứ di thái ngày càng tốt lên, đã có thể ở vườn hoa hậu viện phơi nắng.

Nhị di thái cùng Tam di thái ân cần thăm nom, ngay cả các vị tiểu thư đã gả cho người khác cũng đều trở về vấn an, lão thái thái cũng thường sai người tới đưa một ít đồ bỏ quý báu.

Trong đó có một vị tiểu thư đang mang thai, đánh giá cũng khoảng sáu bảy tháng, nói năng ngọt ngào đến lão thái thái cũng phải thích.

Vị tiểu thư này tên Lăng Tuyết Mạn, là con nuôi của Nhị di thái.

Nhị di thái không có con cái, liền cùng thương lượng đốc quân muốn nhận một nữ nhi của tỷ tỷ làm con nuôi, vì thế mới có Lăng Tuyết Mạn.

Lăng Tuyết Mạn đã sớm gả đi, là mẹ hai đứa trẻ, và hiện tại đang mang thai khoảng sáu bảy tháng.

~ Cù cải xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Thất sủng

Edit: Cù Cải ^^

Nhị di thái vừa vào phòng liền sai nha đầu đóng hết các cửa lại, Lăng Tuyết Mạn nhìn ra có việc hệ trọng, liền hỏi: “Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?”

Nhị di thái thờ dãi: “Còn không phải do nha đầu Hồng Tự kia, lưu lại nàng như đêm dài lắm mộng, người trở về nói với Đoan Thụy một tiếng, kêu hắn nghĩ cách nào nhanh nhất đem người đi xử trí.”

Đoan Thụy là chồng của Lăng Tuyết Mạn, là văn chức ở trong quân đội, khéo léo đưa đẩy, quan hệ cấp trên cấp dưới mười phần thông suốt.

“Dù gì nàng ta cũng đắc tội với Đốc quân, dù có chết Đốc quân cũng sẽ không trách cứ hay truy xét lý do, với bản lĩnh của Đoan Thụy thì sẽ làm cho mọi chuyện thoả đáng.”

Lăng Tuyết Mạn cũng là người thông minh, tuy biết chồng của nàng ở trong quân quyền uy cũng không tồi, nhưng đang thời điểm có thể thăng tiến làm quan, một bước đi sai là hỏng cả một đời, nàng cũng không thể làm con đường làm quan của hắn có nửa phần sai lầm.

Tuy rằng nàng từ nhỏ đến lớn đều do vú em chăm sóc, nhưng dù sao Nhị di thái trên danh nghĩa cũng là mẫu thân của nàng, nàng cũng không muốn đắc tội bà.

Khi đó Nhị di thái đã bị thất sủng trở nên có chút buồn bực không vui, quan hệ với nàng cơ bản không có gì thân thiết, cảm tình đậm nhạt, nhưng Nhị di thái cũng là người bên cạnh Đốc quân, mặc kệ tốt xấu gì đều không thể đắc tội.

Nghĩ đến đây Lăng Tuyết Mạn cười, cầm tay Nhị di thái an ủi nói: “Mẫu thân không nên gấp gáp, Đoan Thụy đã đi Bắc địa xa xôi còn chưa trở về, sau khi trở về ta sẽ nghĩ cách đánh một cuộc điện thoại, đem việc này nói cho hắn, hẳn làm việc nhất nhất chu toàn, hẳn sẽ nghĩ ra biện pháp ôn hòa mọi việc.”

“Đoan Thụy đi Bắc địa khi nào ta không biết?”

“Cũng chỉ là mấy ngày trước, ta không kịp nói cùng mẫu thân.”

Nhị di thái nghe xong lời này tự nhiên cũng không cưỡng cầu, lo lắng thờ dãi: “ Từ lúc Mộc Văn rơi xuống giếng, đột nhiên trở nên thông minh hơn, không dễ lừa gạt như trước đây.”

Lăng Tuyết Mạn nói: “Rốt cuộc nàng ta cũng là đại tiểu thư, được nuông chiều từ bé, nói đến cùng đâu óc cũng không có là bao, bất quá chỉ là thông minh nhất thời thôi, mẫu thân không cần lo lắng quá mức, nàng ta không tra ra được gì đâu.”

“Chỉ mong là như vậy.” Nhị di thái hơi có chút bất đắc dĩ gật đầu, kỳ thật nàng làm sao không rõ, Lăng Tuyết Mạn bất quá là nói cho có lệ, nếu là thật là con do chính mình sinh ra sẽ không chối từ.

Nhớ đến thời điểm trước đây, khi nàng còn được sủng ái, dù bệnh nhỏ bệnh lớn đều có người chân trước chân sau tới Tàng Hương Uyển ninh bệnh vấn an nàng, mà hiện tại, đã sớm thất sủng, môn đình vắng vẻ, ngay cả đường nữ của mình cũng không nguyện ý giúp đỡ, hôm nay lại nhìn đến biệt viện của tứ di thái khách đến đây nhà, nàng sao có thể nào không mất mát, không buồn bực cho được.

~

Mộc Văn ở phòng thí nghiệm vẫn luôn ngây ngốc đến chạng vạng, vừa ra khỏi phòng liền nghe Thúy Quyên nói có rất nhiều thái thái, tiểu thư đến thăm tứ di thái, thần thái tứ di thái sáng láng, bệnh tình cũng tốt lên rất nhiều.

Thúy Quyên còn đang riu rít nói, chỉ khi nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, nàng vội vàng nhìn ra bên ngoài, thật sự hoảng sợ.

Bởi vì khăn trương, đầu lưỡi đều dính lại: “Thiếu..... Thiếu soái.”

Cũng không thể trách Thúy Quyên lại có phản ứng như vậy, vị thiếu soái trong truyền thuyết này chưa bao giờ từng ghé qua Quê Hoa Uyển, trừ bỏ lần đó trong lúc vô ý nhìn thấy Lăng Thận Hành nghỉ ngơi tại nơi này.

“Thiếu phu nhân, thiếu soái tới.” Thúy Quyên vội vàng xoay người, kích động nâng cao thanh âm, giống như 800 năm chưa thấy qua Lăng Thận Hành.

Mộc Văn đang dùng điểm tâm, thư thả uống một ngụm trà, hơi có chút không để ý: “Nếu đã tới người còn thất thần làm gì, đi lấy trà bánh lại đây.”

Bỗng nhiên lại nghĩ tới Lăng Thận Hành không uống trà, lại bổ sung nói: “Trà không cần lấy, nơi này cũng không có cà phê, đổi thành nước sôi để nguội đi.”

Vừa dứt lời, Lăng Thận Hành đã tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cùng ta đến một nơi

Edit: Cù Cái ^^

Thúy Quyên khiếp sợ người nam nhân khí tràng cường đại này, không dám ngăn đầu, càng không dám nhìn xem một cái, cúi người liền bước nhanh đi.

Mộc Văn cũng làm bộ làm tịch từ trên sạp đứng dậy nghênh đón, nhìn như vậy nhưng lại không có nửa phần thành ý.

Lăng Thận Hành liếc nàng một cái: “Thái độ như vậy là không chào đón ta?”

“Làm sao đây?” Mộc Văn cười mời hắn ngồi qua một bên sạp, cúi tay muốn đem cái đĩa điểm tâm trên bàn.

Hắn lại đột nhiên hỏi: “Có món gì ngon phải không, thấy ta tới liền mang giấu đi?”

“Chỉ là chút điểm tâm bình thường.” trong lòng lại nghĩ “nơi này có thể có cái gì tốt để cất giấu”

“Vừa đúng lúc ta cũng đang đói.” Hắn ngồi nghiêm chỉnh, chỉ dùng đôi mắt nhìn nàng, hai tay đáp ở đầu gối.

Mộc Văn sững sốt một chút mới phản ứng lại, ý hắn là sao, muốn nàng mang cho hắn ăn?

Quả nhiên là tác phong đại lão gia.

Mộc Văn đành phải cầm một khối điểm tâm đưa tới trước mặt hắn: “Không biết liệu có hợp khẩu vị thiếu soái.”

Hắn nâng tay lên tiếp nhận, bỏ vào trong miệng cắn một ngụm, chậm rãi ăn.

Không lâu, Thúy Quyên bưng một cái khay vào, bên trong có nước sôi để nguội cùng mấy món điểm tâm tinh xảo. Lăng Thận Hành một miếng cũng không chạm vào, nhưng lại đem điểm tâm trong đĩa của Mộc Văn toàn bộ ăn sạch.

Hắn vẫn luôn trầm mặc không ra tiếng, điều này làm cho Mộc Văn thấy rất áp lực, vốn dĩ hắn làm cho người ta có cảm giác áp bách cùng với lạnh nhạt. nàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt khó thở này

“Ta nghe nói tứ di thái đã khỏi hẳn.”

Lăng Thận Hành uống một ngụm nước sau đó mới nói: “Người chuẩn bị một chút, ta đưa người đến một nơi.”

Mộc Văn sững sốt: “Đi đâu?”

Đôi mắt đen vừa chuyển nhìn nàng một cái, sau đó lại nhàn nhạt nhìn trên sạp, nhìn đến mấy quyển thư tịch y học.

Thẻ phân trang còn đang kẹp vào sách, nhìn không giống bộ dáng ra về.

Chẳng lẽ nàng thật sự dụng tâm đọc nó? Bằng không cũng sẽ không chữa khỏi bệnh cho tứ di thái.

“Nói nhảm nhiều vậy, nếu người không muốn đi, ta cũng không ép buộc.” Lăng Thận Hành nói rồi đứng dậy, bộ dáng như chuẩn bị rời đi.

Mộc Văn vội vàng nói: “Đi đi đi.”

Người này thật là, vô duyên vô cớ muốn mang người ta đi ra ngoài, còn không cho hỏi này nọ, chỉ sợ hắn đưa nàng đến chỗ nào đó bắn một phát... nếu là vậy thì thật oan uổng quá.

Mộc Văn quay về phòng thay đổi quần áo, sợ hắn đợi lâu, cũng chỉ là tùy tiện chọn.

Đương lúc Lăng Thận Hành nhìn đến người đứng ở trước mặt, màu mắt không khỏi sáng ngời.

Nàng chỉ mặc một cái áo tơ lụa màu trắng, kiểu dáng như áo soni, nhưng cổ áo viền bên ngoài, trước ngực là một loạt nút bọc vải thêu, phía dưới mặc váy đen dài đến mắt cá chân, mặt trang điểm đơn giản, tóc cột đuôi ngựa.

“Làm sao vậy?” Mộc Văn thấy ánh mắt hắn quái dị, còn tưởng rằng phương thức ăn mặc của mình sẽ bị coi như quái dị, do nàng vẫn luôn thích kiểu tóc đuôi ngựa, trông thanh xuân tràn đầy sức sống, không giống những kiểu búi tóc nườm rã ngày thường, phía trên lại cắm dây các loại vàng bạc, quả thực là gánh nặng.

“Ta chỉ là cảm thấy ra ngoài làm việc mặc thoải mái một chút sẽ tiện hơn, nếu người cảm thấy không ổn, ta đi đổi bộ khác.” Mộc Văn nói liền quay về phòng.

“Không cần.” Lăng Thận Hành khước mời cong lên một chút: “Rất đẹp.”

Rất đẹp?

Này vẫn là lần đầu tiên nghe được hắn khen, Mộc Văn bất giác có chút mắc cỡ, quả nhiên không phải mất thẩm mỹ nàng có vấn đề.

Ra cửa lớn Lăng gia, một chiếc ô tô màu đen đang ngừng ở bên ngoài, tài xế vội vàng nhảy xuống xe mở cửa sau ra, đứng phía sau cửa làm một động tác cúi chào.

Lăng Thận Hành hôm nay chỉ mặc sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen, cùng màu sắc quần áo nàng mặc trông hai người rất xứng đôi.

Hắn ngồi vào xe sau đó liền không nói chuyện nữa, mắt chỉ nhìn phía trước.

Mộc Văn không biết trong hắn muốn làm cái gì, dù sao đã ngồi trên xe giặc chỉ có thể phó mặc hắn đưa đâu đi đó.

~ Cù cái xiexie ~

Chương 41: 12 phân là cái gì

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

Xe chạy thẳng một đường xuyên qua các con phố lớn ngõ nhỏ náo nhiệt, đang là thời điểm cơm chiều nên các loại hương thơm từ các tiệm cơm san sát bên đường mơ hồ bay ra thơm nức mũi.

Mộc Văn lần đầu ra khỏi Lăng phủ, không khỏi tò mò với hết thảy bên ngoài.

Nàng nhìn không được ghé vào cửa sổ xe, nhìn một bên thấy đủ các loại cửa hàng, hàng hoá đều là hiếm lạ.

Ở niên đại này như thế đã gọi là phồn hoa, ở từ lâu thì ngồi đầy người, ở các hiệu buôn tây phương tập trung đều là thái thái tiểu thư, ai cũng ăn mặc thời thượng, ở các quán ăn vật thì cũng vậy đầy thực khách... quang cảnh khiến người ta mất nhãn.

Điều cho nàng ngạc nhiên hơn chính là mấy ngôi nhà kiến trúc như thanh lâu, trước cửa đứng đầy các cô nương ăn mặc hoa hòe lộng lẫy, mời gọi những tên háo sắc qua đường.

“Có cái gì đẹp sao?” đột nhiên thanh âm lạnh như băng của Lăng Thận Hành truyền đến.

Hắn đương nhiên sẽ không hiểu một người ở hiện đại như nàng khi tới nơi này không kinh ngạc mới là lạ.

Mộc Văn lười để ý hẳn, tùy ý trả lời: “Xem náo nhiệt thôi mà.” nói xong tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lúc này, bỗng nhiên chiếc xe từ phía sau có một bay nhanh đến, tài xế vội vàng đánh xe qua một bên né tránh, Mộc Văn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ túm trở về, theo quán tính ngã vào trong khuôn ngực rắn chắc của hắn.

Nàng hoảng sợ, chiếc xe kia gào thét nghênh ngang mà đi.

“Ta khinh, người lái xe kiểu gì vậy, ta nên khấu người 12 phân.” Mộc Văn nổi giận, quên mất bên người còn có một người, phản ứng vừa rồi không khỏi làm nàng chột dạ hướng nhìn thoáng qua, nàng hiện tại còn vẫn duy trì tư thế nửa nằm nửa ngồi trong lòng ngực hắn, có một loại ái muội nói không nên lời^^

“Không..... *Ngượng ngùng.*” Mộc Văn vội vàng ngồi thẳng, hai bên má nóng lên đỏ hồng như phát sốt, “Vừa rồi cảm ơn người a.”

Cảm giác được mùi hương ôn nhu huyền ngọc trên người nàng thật thơm, hắn đang tận hưởng đột nhiên nàng đẩy hắn ra, Lăng Thận Hành sững sốt buông nàng ra, thực mau liền khỏi phục gương mặt băng sơn tuyết lĩnh: “12 phân là cái gì?”

Mộc Văn nhè răng cười gượng, biện ra một cái lý do, “Thời điểm đi học lao sư đều đánh giá chúng ta theo biểu hiện 12 phân, hẳn lái xe lỗ mắng như vậy, nên ta đem khấu hết 12 phân của hắn.”

“ Ta khinh ’ lại là có ý gì?”

“Ta..... Ta khinh? Cái này, cái này là từ địa phương ở quê ông ngoại ta, có nghĩa là ngu ngốc” Mộc Văn cười hắc hắc.

Đôi mắt đen Lăng Thận Hành nhìn nàng chăm chú, cũng không biết hắn có tin không, tóm lại hẳn cho Mộc Văn cảm giác sợ hãi.

May mắn lúc này tài xế ngừng xe lại, cung kính báo: “Thiếu soái, tới rồi.”

Lúc này Mộc Văn mới chú ý tới, bọn họ đã đi qua khu phồn hoa náo nhiệt từ khi nào, xe nghiêm nhiên ngừng ở một tòa thành thật lớn tường cao bao quanh phía trước, bức tường tựa một cái lưới lớn khép kín không có kẽ hở, chỉ có một cửa lớn ở giữa, hai cánh được sơn đen giống như tròng mắt đen nhánh, bên trái cạnh cửa treo một cái biển, mặt trên viết mấy chữ “Liên thành – Ngục Giam Mã Lan Kiều”.

Vô duyên vô cớ mang nàng tới ngục giam, chẳng lẽ là du ngoạn ngục giam miễn phí ba ngày, báo danh liền được công tay đưa vào tù Còn mãi suy nghĩ đùa giỡn đột nhiên Mộc Văn ngăn cả người, một suy đoán to gan này ra trong đầu.

Là Hồng Tụ, Hồng Tụ đã bị nhốt ở ngục giam này.

Nghĩ đến này khả năng, tâm trạng Mộc Văn đột nhiên kích động, các đầu ngón tay đều bắt đầu phát run, nhưng nàng lại không dám xác định chắc chắn.

Lúc này, có người bộ dáng như quan nhân ra đón, nhìn thấy Lăng Thận Hành, lập tức cung kính hành lễ, đại khái cảm thấy sững sốt, không nghĩ tới Lăng Thận Hành đến đây lại mặc thường phục.

Lăng Thận Hành nói: “Hôm nay ta đến chính là muốn làm chút việc tư, Lưu quân ngục không cần phải người đi theo.”

~ Cù cải xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Không cần nhiều lời vô nghĩa

Tác giả: Bát Tầm

Edit: Cù Cải ^^

Lời Lăng Thận Hành nói quả nhiên giống như thánh chỉ, vừa qua khỏi cửa lớn là đường lớn rộng mở, một đường trải dài thông suốt, Mộc Văn đi phía sau hắn, cũng không có người nào đi theo, hai người đi lại như vào chỗ không người.

Mộc Văn không khỏi cảm thán, không hổ là thiếu soái, chỉ một câu nói liền có thể dễ dàng đến những nơi trọng cấm

Đi sâu vào trong ngục giam, từng buồng giam chỉnh tề hiện ra ở hai bên, phía trên buồng giam có cửa sổ nhỏ với những song sắt đan xen, mơ hồ có thể thấy phạm nhân bị giam giữ bên trong.

Có người ở buồng giam gần đó nghe thấy tiếng bước chân, ghé vào cửa sổ nhìn ra phía ngoài, ánh mắt mê mang sợ hãi lại tràn ngập chờ đợi.

Bầu không khí trong ngục giam ngột ngạt, ẩm ướt, âm lạnh làm người ta cảm thấy không thoải mái, còn có mùi xú uế từ các buồng giam thỉnh thoảng lại ngay chớp mũi.

Mộc Văn lần đầu tới nơi này, tuy rằng trước đây thường ra ra vào vào nhà xác bệnh viện cũng không mang chứng ngại tâm lý gì, nhưng có đôi khi giao tiếp cùng người chết ngược lại đơn giản hơn tiếp xúc với người sống, mà không khí nơi này thật sự là không an bình bằng nhà xác.

Thẳng đến trước cửa một một buồng giam hắn dừng lại, người giữ ngục vội vàng móc chìa khóa ra mở cửa, sau đó cung kính làm động tác mời vào.

Lăng Thận Hành hướng về phía Mộc Văn hơi gật đầu, không cần nhiều lời vô nghĩa, hắn biết nàng đã đoán được mục đích của hắn.

Mộc Văn mỉm cười ôm lấy hắn cảm kích, ngay sau đó khom người qua cửa chui vào buồng giam, người giữ ngục ở phía sau cẩn thận đem cửa đóng lại, sau đó nàng nghe thấy thanh âm khách khí của người giữ ngục nói chuyện với Lãng Thận Hành, cùng tiếng bật lửa tanh tách vang lên.

Buồng giam nhỏ hẹp này âm u mà lại ẩm ướt, cửa sổ đều không có, trên mặt đất đầy cỏ khô, không có cái gì có thể dùng để nằm nghỉ ngơi, không có nơi bài trí để dùng cơm, bởi vì trong một thời gian dài không có người xử lý, trong không khí phấp phảnh mùi xú uế cùng mùi ẩm mốc.

Mộc Văn mới vừa một chân bước vào, liền có một cục thịt di động mưng mủp từ chân nàng nhảy lên trên lưng, sau đó liền khuất bóng ở cái lỗ nhỏ nơi góc tường, may mắn là gan nàng khá lớn, bằng không đã sợ tới mức thét lên chói tai.

“Tiểu……. Tiểu thư?” đột nhiên thanh âm khàn khàn phát ra, người này vẫn luôn cuộn tròn nằm trong cỏ, có chút không tin tưởng vào mắt nhìn của mình.

Nương theo ánh đèn hành lang mờ nhạt, Mộc Văn tìm đến nơi thanh âm phát ra, nhìn thấy một cô gái mặc áo tù màu trắng, đầu bù tóc rối sợ hãi nhìn nàng.

Trong ánh mắt đầy sự kinh hãi, có nghi hoặc, có mờ mịt, rất nhiều cảm xúc giao tạp ở bên nhau, phức tạp khó nói.

Không thể trách Hồng Tụ lại có biểu tình như vậy, tuy rằng nàng ấy là nha hoàn của Mộc Văn mang đến từ Mộc gia, từ nhỏ theo hầu hạ bên người, nhưng Mộc Văn vẫn luôn không thích nàng, ghét bỏ ra mặt, nàng ấy vẫn không nói gì. Về sau Mộc Văn được gả tới Lăng gia, nha hoàn ở Lăng gia luôn theo nịnh hót Mộc Văn, làm nàng tự nhiên ngày càng coi thường Hồng Tụ hơn, thậm chí còn để người khác châm ngòi ly gián, thường xuyên quở trách Hồng Tụ.

Chẳng sợ như thế, Hồng Tụ vẫn như cũ trung thành và tận tâm đối với nàng, nhưng thời gian dài cũng khó tránh khỏi sinh ra hiềm khích.

Đương lúc Hồng Tụ dùng cặp mắt kinh hãi kia nhìn nàng, Mộc Văn nhận không được kinh ngạc lên tiếng: “Trà Ngử?”

Quả nhiên, Hồng Tụ cùng Trà Ngử lớn lên mười phần giống nhau, quả thực giống như cùng một khuôn mẫu đúc ra.

Mộc Văn cùng Trà Ngử biết nhau ở Viện phúc lợi, hai tỷ muội từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sau này một người làm bác sĩ, cứu tử phù thương - một người làm cảnh sát, trừng ác dương thiện, không phải tỷ muội, nhưng thân như tỷ muội, cái loại cảm tình tự nhiên này không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được.

Cho nên, vừa thấy mặt Hồng Tụ, những chuyện xưa cũ này lên trong lòng, làm vành mắt Mộc Văn nháy mắt đỏ lên.

“Tiểu thư.” Hồng Tụ gầy gầy bỏ lại, tựa hồ không xác định được người trước mắt có thật là tiểu thư trong tâm niệm của nàng không, người tiểu thư đã từng khắc nghiệt với nàng, nhưng nàng vẫn luôn thương nhớ.

~ Cũ cái xiexie ~

Bạn đang đọc truyện *Thiếu Soái Mỗi Ngày Đều Ghen* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.